

FELICIAEN

KOPPARHAVETS HÄRSKARE

EREB ALTOR

FELICIEN

KOPPARHAVETS HÄRSKARE

FÖRFATTARE, SAMMANSTÄLLARE OCH BEARBETARE
DrHus, Birkebeinaren, Mikael, Fafnir, Adragoor, Rubicon, Rickard, Fraxinus, Bergdahl, Grisodlar'n

ILLUSTRATIONER
Fafnir

KARTOGRAFI
Spelknepe

LAYOUT & BILDBEARBETNING
Grisodlar'n, Fafnir

FRAMSIDA
Originalbild med tillstånd av Hellenic Navy General Staff Archives.

VEKTORGRAFIK
vectorportal.com, webdesignhot.com, freepik.com

TACK TILL
Allt forumfolk på www.erebaltor.se, Johan Ullén och Target Games/Äventyrsspel,

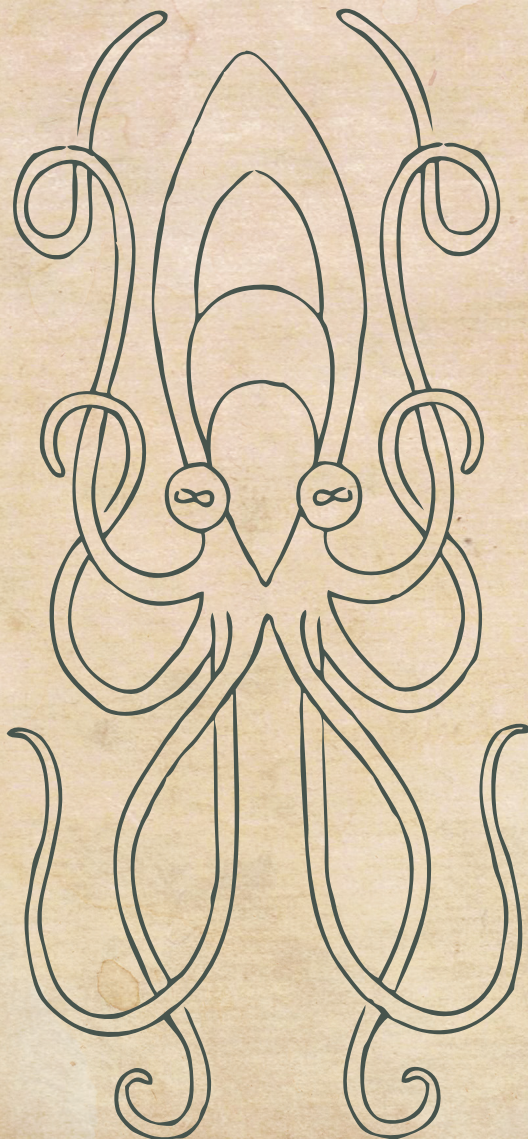

Innehåll

LANDSFAKTA.....	7	Lycéet i Mafor	22
INLEDNING.....	7	Mandelordens historia på södra Tolan	22
HISTORIA.....	8	Philas finger	23
Kîmzonernas förhistoria	8	Kap Kalameikos.....	23
Kungariket Felicien.....	8	Idhram.....	23
Jättesköldpaddans tidevarv.....	8	Assabskogen	23
Havsrockans tidevarv.....	8	Kopeossjön.....	23
Nätkrabbans tidevarv	9	Dohrisjön.....	23
Vithajens tidevarv	9	Anatid.....	23
Sjöormens tidevarv.....	10	Cherso och Saltleden	23
Bläckfiskens tidevarv	10	Legenden om den Vita Tigrinnan	23
Regentlängd.....	11	Kolonier.....	24
GEOGRAFI	12	Tigranska öarna.....	24
Regioner	12	Meninx.....	24
Kritos.....	12	Pallanx.....	24
Pelenos.....	12	Barakat	24
Gerdikkarkipelagen.....	13	Pärllkolonierna.....	24
Klimat.....	13	Bylos.....	24
Fauna.....	13	Caraidon.....	24
Legendariska djur	13	Porto Horyni.....	25
Ur florán och faunan.....	14	SAMHÄLLE.....	26
Städer.....	15	Saphunianat DiKandalos seglatslogg.....	26
Tyros.....	15	Befolkning.....	27
Meh Pohenes – "Gamla staden".....	15	Kîmzoner.....	27
Meh Edafos metopo – "Landfronten".....	16	Tolaner.....	28
Ilmani Vesalion – "Västra hamnen".....	16	Geroner.....	28
Ilmani Esalion – "Östra Hamnen".....	17	Slavar	28
Meh Kolpatrapo – "Vikstigen".....	17	Demografi.....	28
Meh Esalia metopo – "Östra Fronten".....	17	Om kîmzonsk och felicisk släkteräkning	29
Fyrtornet Fyros.....	17	Kvinnors roll i Felicien.....	29
Sidon.....	18	Juridisk status i Felicien	29
Hamnen	18	POLITIK	30
Meh Mati.....	18	Feliciens administration.....	30
Meh Oxyro.....	18	Administrativ indelning	30
Meh Felisos.....	18	Administrativt styre	30
Elikon	18	Kungen av Felicien	30
Meh Tolani – "Tolaninernas stad".....	19	Furstens Skeppsråd	30
Lakynda	19	Stamfursten	31
Meh Merolo – "Brostaden".....	19	Det Kungliga Skeppsrådet	31
Meh Kaliopas – "Kaliopasernas stad".....	19	Riksrådet	31
Meh Porelo – "Pärllstaden".....	20	Kîmzonernas nio stammar och deras stamsäten.....	31
Darition.....	20	Övriga	32
Hokleidos – militären.....	20	Politiska falanger	32
Kajstaden – civila staden.....	20	Broderskaparna	32
Hamnen	20	Republikanerna	32
Kaparnäst	21	Den storkîmzonska falangen	32
Försvaret.....	21	Den småkîmzonska falangen	32
Amara.....	21	Den tolanska falangen	32
Perdano.....	21	Den efariska falangen	32
Derk.....	21	Ormsjöfalangen	32
Arados.....	22	Handelsfalangen.....	32
Intressanta Platser	22	Militärmakt.....	32

Truppindelning	32	Mansnamn	47
Flottorganisation	33	Klädedräkt	48
Arméorganisation	33	Tatueringskonst	48
Vapenslag	33	Kîmzonsk tatueringstradition	48
Marinkåren	33	Tolansk tatueringskonst	48
Främlingsregementena	34	Tatueringsexempel 2	49
Havskåren	34	Tatueringsexempel 1	49
Tolanerregementen	34	Tatueringsexempel 3	50
Legoförband	34	Tatueringsexempel 4	50
Trupptyper	34	Material	51
Löpare	34	Utförande	51
Trupptyper 1	35	Arkitektur	51
Svärdbärare	36	Peristylhuset	51
Hillebardärer	36	Torn	51
Spjutbärare	36	Öar	51
Skyttar	36	Mausoleer	51
Sappörer	36	Tempel	51
Trupptyper 2	36	Talen tre och nio	52
Roddare	37	Katter och hundar	52
Katafrakter	37	Heraldik	52
Slungskyttar	37	Feliciska vapen	52
Feliciska vapen och rustningar	37	Vapendansen	52
De feliciska kaparna	38	Duellen	52
Tre kapare	39	Seglatsen	53
RELIGION	40	Gastronomi	53
Skapelsen	40	Gillena	53
Om Solen, Månen och Stjärnorna	40	Spådomskonster	53
Människan skapas	40	Magi	54
Om Felis giftermål med Dagon och Paridon	40	Mått	54
Det kîmzonska pantheon	41	Längd	54
Paridon	41	Vikt	54
Philas	41	Volym	54
Dagon	41	Kalender	54
Felis	41	Felicisk (kîmzonsk) tideräkning	54
Galmon	42	År	54
Shahadon & Shaladon	42	Månad	54
Shapadan & Yarikhadon	42	Nivecka	55
De Lyckliga	42	Trident	55
De Avskilda	42	Dygn	55
Galadons tempeljungfrur	42	Årstider	55
Tolanernas gudar	42	Tidevarv	55
Gamla Gudarna	42	Religiösa och traditionella högtider	55
Slavarnas religion	42	Felisalierna (kîmzon "Aaliya Anatadanu")	55
Andra gudar, religioner och kulter	43	Philasiaden	56
KULTUR	43	Garumos minnesdag	56
Kalameikiden	43	Kalameikos och Elissas dag	56
Kîmzoner som kulturbärare	44	Ankomstdagen (även kallad Korpens dag)	56
Kîmzon (språkfamilj)	44	De Lyckligas dag	56
Kîmzon idag	45	Skördefesten	56
Klassisk kîmzon	45	Stora slakten / Massakern	56
Modern kîmzon eller nykîmzon	45	Segerfesten	56
Feliciska	45	Befrielsesdagen	56
Tolanin	46	Paridons välsignelse	56
Kîmzonska (k), tolanin (t) och feliciska ord	46	Måndagarna	56
Namnbruk	47	Begravningar	56
Kvinnonamn	47	Giftermål	57

Sjöormsjakten	57	Skeppsvarv.....	63
Andedanser	57	EKONOMI	64
Galmons uppenbarelse.....	57	Jordbruk.....	64
Brott och straff	57	Sjöbruk.....	64
Tolanska skillnader	59	Hantverk.....	64
Straff till sjöss	59	Skogsbruk	65
SKEPP OCH NAVIGATION	60	Bergsbruk.....	65
Galärer.....	60	Handel	66
Dromon.....	60	Mynt	66
Celandion	60	Export.....	66
Saettion	60	Import.....	66
Brigandon	60	Transithandel.....	67
Taridon	60	Handelshus.....	67
Segelfartyg.....	60	Handelshuset Alkymades.....	67
Gaulos.....	60	Handelshuset Phinix.....	67
Skeppstyper.....	61	PERSONGALLERI	67
Cochon	62	Kung Kuthegil Halvskägg	67
Karack	62	Storamiral Syrfronak DiRakhe	68
Karabos.....	62	Barsa Alkymades.....	68
Båtar	62	Edriv, furste av Idhram.....	69
Dgaisos	62	APPENDIX: KARTOR.....	70
Manalon	62	TYROS	70
Gaiassos.....	62	SIDON.....	71
Karakoros	62	ELIKON.....	72
Skeppsutsmyckningar	62	DARITION	73
Navigation.....	62		
Hamnar	63		

LANDSFAKTA

INVÅNARANTAL: 4 500 000 och ca 400 000 i kolonierna.

BEFOLKNING: 99% människor, 1% övriga (svartfolk, alver, ankor, kattmän)

HUVUDSTAD: Tyros

STATSÖVERHUVUD: Kuthegil Halvskägg

STYRELSEFORM: Monarki

EXPORTVAROR: Vin, marmor, färgämnen, olivolja, färgad ull, hantverk, fisk, kryddor, skepp och skeppsutrustning, likör.

IMPORTVAROR: Metaller, salt, slavar, spannmål, tyger, kryddor, pälsar, hantverk, lin, timmer, hudar, hampa, tjära, hästar, nötboskap.

VÄLSTÅND: Rikt

ARMÉ: En stark flotta bestående av Marinkåren och Havskåren. Armén är avsevärt mindre.

RELIGION: Kîmzonska gudar. Bland tolaner är Gamla Gudarna populära medan slaverna bedriver andebesvärjning.

ÖVRIGT: Öppen slavhandel. Stor jämlikhet mellan könen. Ökända för sina kaparbrev, där pirater får tillåtelse att bedriva piratverksamhet mot en fjärdedel av deras byte.

Inledning

VAD DEN SNIKNE KÖPMANNEN SÄGER:

Vad jag tycker om Felicien? Blockader, pirater och långnästa tolaner som vädrar uppror bland hederliga köpmän. Nä, det är alldeles för riskabelt att ta sig till Felicien ifall du inte har rätt flagga och en katapult i fören! Och är du dalk eller erebosier bör du stanna på torra land. Felicierna sänker handelskepp som aldrig förr. Vi stackars köpmän får snart sänka oss till slavhandel om man ska göra en vinst där. Tvi för det! Har du virke i lasten bör du ta dig till Darition. Där har de fritaxering och felicierna köper virke och metall som aldrig förr. Jo, nu när jag tänker på det så har Felicien det gynnsamt. Pärlor, vin, olja och fisk och alla dessa frukter. För att inte tala om statyer och pelare i fnaste marmor. Felicierna själva är högfärdiga och tror sig vara lite bättre än andra. Ha! Det gäller att ta dem på rätt sätt. Och att komma hem med en last feliciska varor är att stötta landets välfärd och goda kaparna, säger de. Men, men. Självt skulle jag aldrig kalla en felicisk köpman för kapare, men jag vet de som gör.

VAD DEN VITTBERESTE SJÖFARAREN SÄGER:

Under min ungdoms syndiga tid höll man sig långt från feliciernas farvatten. I god vind kan de inte komma ifatt en, men i sämre vind kan de utnyttja både segel och åror. Då står ens enda chans till att nå hög sjö innan de hinner ikapp. Ingen besättning öster om Sobética kan mäta sig med deras havskår och många våghalsiga buckanjärer slutade hängda i nocken på en galär på den tiden. Nu är det ju andra tider. Idag kan en företagsam opportunist helt lagligt plundra i Feliciens namn. I Ankorath talas om kapare med guld, slavar och sommarhem i Darition som belöning. Det säger jag er ungdomar (viskar), om ni har ett skepp och en hyfsat erfaren besättning så segla till Darition för friseglarbrev. Även om det blir krig framöver, så som Erebos hotar med, så kommer ni vara på den vinnande sidan. Feliciens flotta, marin-kår och deras välbetalda korsarer kommer att krossa varje motståndare. Denna gamla sjöbjörn är för gammal för krig, så då kommer jag lämna havet bakom mig för gott.

VAD DEN BERENDISKE RIDDAREN SÄGER:

Felicien, denna Tolans förbannelse. Lömska och utan ära är de, felicierna. De suktar efter vårt vackra land men saknar mod att stå för att de med pirater försöker strypa vår handel. Deras arroganta kung drev för många år sedan även ner Erbulas svartfolk för att plundra våra södra län och folk. Jag patrullerade själv passen på den tiden och även om de feliciska inkräktare vi nergjorde eller tvingade tillbaks inte var oävnade krigare, var de sannerligen inga riddare. Nej, från havet i löndom är deras strid. Förvisso är deras flotta deras styrka, som en gång knäckte det nobla Zorakins dito, men de är inte bättre än sjörövare. Deras vin är inte dåligt, det kan jag anstå, men jag föredrar vårt ärliga runda vin framför deras sträva saft. Faktum är att det mesta från Felicien stinker fisk. Ska jag säga något av värde att hämta i Felicien är det deras pärlor och ädelstenar. Dessa vackra smalugger sattes på svärdsfästet redan på min farfarfars tid.

Historia

Kîmzonernas förhistoria

606 f.O.

Bröderna Kîmzon och Farkhon låter på Paridons inrådan bygga ett stort skepp, fylla det med sin släkt, samt djur och växter av alla sorter innan de lämnar Kamsun.

599 f.O.

Yndar och dess imperium går under. Kîmzon och Farkhon anländer till Garumos och finner välstånd där.

599–500 f.O.

Garumos folk bygger ett nytt rike. Det handlar och krigar med Kamsun, Sombatze, Furgia och Traxilme.

499–100 f.O.

Post-yndariska sekter och kulter vaknar till liv i Glashavets arkipelag. Margyliska magiker, kannibalkrigare och arméer av odöda drar ut i räder mot bland annat Garumos. Kîmzonerna slår ofta tillbaka med sina egna flottor och drar på sig margylernas vrede.

99–66 f.O.

Margylen, nekromantikern och demonologen Valadûn lyckas samla flera sekter under sin spira och påbörjar systematiska attacker mot Garumos. Kîmzonernas sjömakts och farkhonernas skicklighet i animism gör att Garumos överlever attackerna.

65 f.O.

Valadûn sluter fred med Garumos, men skickar agenter för att undergräva rikets stabilitet från insidan.

45 f.O.

Valadûns infiltration lyckas med uppigling på Garumos och utlöser ett brödrakrig mellan Farkhon och Kîmzon.

33 f.O.

Kîmzonerna besegrar farkhonerna i det grymma inbördeskriget, men Garumos är försvagat och Valadûn förklarar plan enligt krig.

29 f.O.

Garumos fall. Kalameikos och en spillra kîmzoner flyr mot ett av Paridon utlovat land.

Kungariket Felicien

JÄTTESKÖLDPADDANS TIDEVARV

27 f.O.

Kîmzonerna anländer efter många äventyr till Koalint och sydligaste Tolan. Deras ledare är Kalameikos och hans hustru Elissa. Snabbt grundas städerna Elikon, Sidon och Tyros.

27 f.O. – 9 e.O.

Sydtolanerna är splittrade och kîmzonerna erövrar stora delar av kustland. Redan under Kalameikos livstid grundas de nio stamsätena och kungasätet Tyros blir snabbt en starkt befäst och rik handelsstad.

9 e.O.

Kalameikos avlider och kîmzonerna väljer hans och Elissas yngsta son Kiolomon (II) till ny kung. Sedan dess kan enbart ättlingar till både Kalameikos och Elissa göra anspråk på Feliciens tron.

9–200 e.O.

Kiolomon och hans efterföljande besätter hela Tolans södra kustland och tvingar de flesta tolanerhövdingar i inlandet till underkastelse samt driver svartfolken upp i och in i bergen. Under denna period är kîmzonerna så gott som ständigt i krig med någon tolanerhövding eller svartfolkstam. Felicierna börjar handla med framförallt berendier, hynsolger, efarier och krunier.

174 e.O.

Zorakin etablerar en koloni på ögruppen Hakkai söder om Felicien. Felicien skickar ut egna upptäcktsflottor mot Ormsjön och till västra Kopparhavet.

200-talet e.O.

Solfarare anländer till Efaro. I deras kölvatten kommer också dalkiska och erebosiska handelsmän. Kopparhavet börjar bindas samman till en helhet med täta handelskontakter. Felicierna oros av solfararna och de efterföljande köpmännens framgångar. Man bestämmer sig för att inte låta dem vara de enda med fästen i Efaro.

HAVSROCKANS TIDEVARV

204 e.O.

En malström uppstår mellan Samkarna och Soluna och en felicisk upptäckts- och handelsflotta fångas i Ormsjön oförmögen att ta sig åter till Kopparhavet. Kolonin Krilloan upprättas på den samkarniska kusten där felicierna och andra sjöfarare samlas i väntan på gynnsamma vindar som kan öppna Vägen bort – vilket är vad malströmmen kom att kallas.

223 e.O.

Feliciska legoknektar, utskickade av kung Kleriomon II till stöd åt solfararna i Efaros, etablerar en koloni kring staden Bylos. Staden behåller sin självständighet gentemot den upprättade Solstaten och börjar (trots protester från Lysande Vägen) handla med slavar.

280–306 e.O.

Efter Andra soltåget utökar Felicien sin jakt på slavar i norra Soluna genom regelrätta krig mot flera efariska stammar. Målet är en lika stark närvaro i Efaros som den som solfararna upprättat. Tigranes och Derman ien drabbas hårt och kriget skapar störningar i andra staters handel med Sombatze och Thelgul. Felicien erövrar flera öar längs nordvästra Efaros kust, vilka snart kom att kallas för Pärlkolonierna.

309 e.O.

Från detta år vandrar den milde kung Kiomolon III den Lysande Vägen. Slitningar och stridigheter utbryter mellan Paridontrogna och Etintrogna vilket försvagar landet.

NÄTKRABBANS TIDEVARV

310–330 e.O.

De dermanska stammarna samlas i en stor allians för att bekämpa felicier och solfarare. Även andra stammar som tigranerna och aderrahamanerna ansluter sig, frivilligt eller motvilligt. Dermanerna besejrar felicierna i flera fältslag och innesluter dem i deras befästa städer. Dermanerna bygger en mäktig flotta och för kriget först till Pärlkolonierna och där efter till själva Felicien.

Efter att Kiomolon III tillfångatogs av den briljante kîmzon-efariern As-Sarhadon kapitulerar Felicien. De Paridontrogna svär evigt motstånd och en del av dem flyr till Berendien för att söka stöd där. Stödet uteblir och felicierna menar att detta är ett brott mot den vänskap som dittills rått mellan Felicien och Berendien. Under denna feliciska svaghetsperiod återfår Amara, Idhram och flera tolanerhövdingar på Kritos i praktiken självständighet.

331 e.O.

Dermanerna grundar hamnstaden Derk i Felicien. I staden bosätter sig ett stort antal dermanska veteraner.

333 e.O.

Feliciernas tillfångatagna kung Kiomolon III avlider och dermanerna tillsätter en efarisk kung av Felicien – dess erövrare As-Sarhaddon. As-Sarhaddon möts av ett massivt uppror där de första krigarna vigda till Galmon gör sig kända. Prins Mahariolon utropas till kung av de kîmzonska stammarna och husen. Prins Mahariolon och Prinsessan Arishanat som bägge stammar från Kalameikos och Elissa är de första i en ny linje av feliciska monarker.

335 e.O.

Dermanerna skickar en flotta till Felicien, men de dermanska

stälkanoterna krossas i ett stort sjöslag i Koalints mynning. Koalints vatten sägs ha flutit rött i tre dagar.

336 e.O.

Dermanerna har efter tre års strider slängts ut från Felicien. Undantaget är Derk som, efter att utan framgång ha stormats nio gånger av felicierna, erbjuds samma status inom Felicien som tolanerfurstarna. Än idag är Derk en kulturellt delvis efarisk stad vars hövding är vasall till Feliciens kung.

336 e.O.

Pärlkolonierna återtas av den feliciska flottan.

337 e.O.

Bylos läggs under felicisk belägring och återerövrats före årets slut.

338–340 e.O.

Felicierna belägrar Abn Haza. Den feliciska flottan plundrar Tigranes och Aderrahamanens kuster, ner till minsta fiskeby. Den efariska staden An-nahar intas i ett amfibiskt anfall som leds av huset Carais hajmän. Till detta hus ära döps staden sedermera om till Caraidon – Hajherren.

341 e.O.

Abn Haza faller och dess befolkning tas som slavar. Feliciska trupper tränger djupare in i Dermanien som begär fred.

342–343 e.O.

Fredsförhandlingar förs under neutral erebosisk ledning. Felicierna gör sitt bästa för att förhålla dessa då det ger dem mer tid att plundra. Under krigets lopp förs tiotusentals slavar norrut till Felicien.

343 e.O.

Fred sluts mellan Felicien och Dermanien som tvingas erkänna felicisk överhöghet över Pärlkolonierna och Bylos, samt avträda Caraidon.

VITHAJENS TIDEVARV

344–411 e.O. Berendiska kriget

De segerrika felicierna är rusiga över sin egen styrka och makt. Under krigets löpp har de också värvat mängder av legosoldater inför ett planerat angrepp över bergen mot Dermaniens hjärta. Istället för att avskeda dessa väljer Felicierna att ge *”de falska berendierna”* en näsbränna. Anfallet mot Berendien börjar med en räd och slutar i fullt krig. Kriget kommer att vara i sextiosju år, men det bryts av flera längre vapenvilor.

370 e.O.

Efter den ödesdigra *”Duellen i Ventimiglia”* allierar sig Zorakin med Berendien och går i krig med Felicien. Strider utbryter också i norra Efaros, mest i form av skärmytslingar och räder.

392 e.O. Sjöslaget vid Selim

Felicierna krossar den zorakiska flottan och påbörjar en lång och grundlig plundring av Zorakins kustland. Mycket av rikedomarna hamnar i dalkiska och erebosiska penningpungar då de ger tillstånd åt felicierna att köpa förnödenheter i Caddos och Erebos hamnar.

394 e.O.

Zorakin avträder kolonin Montagor som slut på kriget. Detta krig blir i Zorakin känt som Sjökriget (370–394 e.O.)

411 e.O.

Fred med Berendien utan förändrade gränser. Berendiens kustländer är utplundrade och felicierna är mätta på krig. Bland Feliciens tolaniner och slavar är krigströttheten stor och uppror är nära.

SJÖORMENS TIDEVARV

411–451 e.O.

Felicien går in i en återhämtningsperiod med enbart begränsade stridigheter i Efaro och mot svartfolken i Erbulas och Pelenos. Den sista fria tolanerhövdningen svär trohet och utnämns till furste av Amara. Mot slutet av perioden utbryter en konflikt mellan Felicien och Krun om inflytande i Efaro och kruniernas höjning av tullen i Stabul till ett tionde för felicier medan dalker och ereboser slipper undan med ett tjugonde.

451–456 e.O. Slaget vid Lopenta och Felicisk–krunska kriget

Efter en lång tid av småstrider med det expansiva Krun som försöker styrka sin ställning i Efaro på bekostnad av Felicien, drabbar de två staterna samman i ett väldig sjöslag. Utanför ön Lopenta utkämpas östra Kopparhavets största sjöslag någonsin. Striden blir hård men efter tre dagar drar sig krunierna tillbaka. Följderna blir att Krun tvingas ge upp sina efariska planer. Dock behåller de kontrollen över Lopenta som trotsat de feliciska belägringsmaskinernas envetna bombardemang. Felicierna lyckas tidvis sätta Stabul i blockad och i fredsslutet tvingas krunierna åter sänka tullen för felicier till samma nivå som för erebosier och dalker.

499–512 e.O. Sombatziska kriget

Sombatze har efter det felicisk–krunska kriget expanderat västerut och fått fotfäste i Kopparhavet. Felicierna och östliga efarerstammar gör räder mot sombatzierna för att stävja expansionen och för att fånga slavar. Sombatzierna svarar med att uppmuntra uppror bland Feliciens slavar och skickar en stor invasionsflotta mot Felicien. Massiva slavrevolter bryter ut, men i slutändan krossas den sombatziska flottan och felicierna kan återvända hem för att kväsa revolten. I östra Efaros kustländer råder nu en bräcklig balans mellan feliciska, krunska, sombatziska och inhemska efariska intressen.

513–574 e.O.

Felicien är rikt, ohotat och välståndet växer. Strider mot

svartfolk och räder mot efarerstammar avlöper allt som oftast med felicisk seger. Enda smolket i bågaren är ett misslyckat kolonisationsförsök på Tolokfe. Officiellt hävdar Felicien dock att de fortsatt har "legitima intressen" i Tolokfe.

574 e.O.

Inbördeskrig utbryter mellan prins Hamilon och prins Baros. Den äldre brodern Baros, som är sjuklig och svag, stöds av flertalet stamfurstar och storkimzoner som ser en lämplig marionett i honom. Hamilon har stöd av framförallt den kungliga flottan och dess marinkår, småkimzonerna samt Paridons prästerskap.

576 e.O.

Kung Baros den Veke säljer ögruppen Hakkai och staden Montagor till dess inbyggare. Prins Hamilon erkänner inte försäljningen utan hävdar fortsatt felicisk överhöghet.

578 e.O.

Prins Hamilon segrar i det avgörande Brödraslaget. Baros halshuggs med labrys på fördäcket till prins Hamilons flaggskepp. Stamfurstarnas makt begränsas, de förbjuds att hålla flottor i fredstid och tvingas att ha residens i Tyros under kungens och marinkårens "ömma vård" och småkimzonernas inflytande i stamaffärer stärks. Marinkåren expanderar. Felicien utvecklas till Kopparhavets kanske mest centraliserade stat.

BLÄCKFISKENS TIDEVARV

578 – 610 e.O.

Erebos och Caddo tar över allt mer av den handel i östra Kopparhavet som tidigare gick på feliciska kölar. Erebosiska och berendiska tyger liksom dalkiskt hantverk börjar alltmer tränga undan de feliciska varorna. Trakoriska skepp börjar också under denna period att segla in i Kopparhavet och erbjuda silke och ylle av god kvalitet till lägre pris än vad felicierna kan erbjuda.

598 e.O.

Hamilon faller i strid mot Erbulas svartfolk och kronprins Kuthegil tar tronen. Den hämndkampanj som Kuthegil och hans två bröder Asdrilon och Magon driver de tre följande åren får många av svartfolksstammarna att fly över till den berendiska sidan av Erbulasbergen. Ett fåtal överlever på den feliciska sidan där de gömmer sig i sina allra djupaste hålor. Flera år har gått sedan dess, men Kuthegil är fortfarande trygg i att hans norra flank är relativt skyddad.

603 e.O.

Kung Kuthegil delar ut sina första kaparbrev i syfte att underminera Berendien, Caddo, och Erebos. Kuthegil och hans bröder har en plan, en stor plan som ska göra Felicien till Kopparhavets härskare och lägga grunden till ett imperium som omfattar hela Tolan och Efaro.

604–606 e.O.

Felicien anfaller det efariska hövdingadömet Tigranes från tre riktningar. En armé tågar in från Bylos under Asdrilon, en från Caraidon under Magon och marinkåren landstiger på den norra kusten under ledning av Kuthegil själv. Efter ett kort krig tvingas Tigranes att avträda ön Girba samt betala en årlig tribut till Felicien. Tigranes tvingas vidare att tillåta Felicien att som enda främmande makt få bedriva fiske längs landets kust samt tullfrihet i dess hamnar. Fredsfördraget ska gälla i 27 år.

Detta anfall är helt opportunt: Tigranes hade en svag barnkung och var diplomatiskt isolerat. Felicierna återoppar att Tigranes och Felicien inte formellt slutit fred efter det första felicisk–dermanska kriget. Det snabba underkuvandet av Tigranes skrämmer Berendien, Caddo och Erebos som nu oroligt vaktar på vad Felicien tar sig för.

606–610 e.O.

Kuthegil söker binda Hynsolge till Feliciens sida och förutsättningarna är goda. Prins Mahariolon, som är styvbror till Kuthegil och kusin till Hynsolges kung, reser varje sommar till Hynsolge för att slåss tillsammans med ett kompani frivilliga felicier på kungens sida. Kungliga agenter från Spindelns sällskap infiltrerar i hemlighet de feliciska legosoldatskompanier som slåss på Sirigons sida i inbördeskriget. Samtidigt är många inom den hynsolgiska adeln positivt inställda till Felicien och ett krig mot Berendien där man hoppas kunna erövra ny mark, tankar som underhålls av deras feliciska kontakter.

Kuthegil erbjuder sig att ställa sig på sin släktings sida i kriget, men kung Mefimor av Hynsolge håller emot då han vill segra i kriget på sina villkor och samtidigt undvika att bli en bricka i Kuthegils spel. Felicien och Hynsolge sluter dock en defensiv allians och ett mycket fördelaktigt handels- och fiskeavtal.

REGENTLÄNGD

Felicierna räknar släktskap på mödrenet och Elissa, Ihilendra, Imilkana, Arishana, Ylkira och Kolyssa är hustrur till den första kungen i respektive blodslinje.

Elissas blodslinje 27 f.O.–168 e.O.

Kalameikos	27 f.O.–9 e.O.
Kiolomon II	9–40 e.O.
Magon	40–66 e.O.
Kleriomon I	66–67 e.O.
Asdrilon I	67–101 e.O.
Lykarmos	101–132 e.O.
Kiomolon I	132–156 e.O.
Kiomolon II	156 e.O.
Eramakos I	156–168 e.O.

Ihilendras blodslinje 168–227 e.O.

Asdrilon II	168–198 e.O.
Kleriomon II	198–227 e.O.

Imilkanas blodslinje 227–333 e.O.

Lothegil	227–239 e.O.
Akarmeikos	239–241 e.O.
Ilorakhon	241–265 e.O.
Eramakos II	265–306 e.O.
Kiomolon III	306–333 e.O.

Arishanas blodslinje 333–417 e.O.

Mahariolon	333–367 e.O.
Irmos I	367–372 e.O.
Kleriomon III	372–412 e.O.
Tiromon I	412–417 e.O.

Ylkiras blodslinje 417–469 e.O.

Kiomolon IV	417–438 e.O.
Leriomon	438–469 e.O.

Kolyssas blodslinje 469–NU e.O.

Tiromon II	469–482 e.O.
Karmos	482–514 e.O.
Morhagil	514–536 e.O.
Koralmon	536–549 e.O.
Irmos II	549–574 e.O.
Baros	574–578 e.O.
Hamilon	578–598 e.O.
Kuthegil	598– Nu e.O.

Geografi

Regioner

KRITOS

Denna del av Felicien ligger i regnskugga söder om Erbulasbergen. Landskapet är kuperat förutom de smala kustremsorna som utgörs av gammal havsbotten. I det kalkrika och regnfattiga Kritos odlas vinrankor på terrasserade norrsluttningar, medan sydsluttningarna används för oliv- och fruktträd. Fläckvis finns bördigare jordar som ursprungligen var klädda i skogar av kritosek, äkta kastanj, valnötsträd, pinje, pelenostall och cypress, men som nu ofta är uppodlade. Där odlas främst vete, korn och kikärter, men även rotfrukter, grönsaker och rikligt med fruktträd.

De platta kustslätterna liksom floddalarnas ler- och slamjordar odlas intensivt och här är också befolkningstätheten som störst. Landskapet är här ett utpräglat odlings- och kulturlandskap med mycket lite vildmark. Dessa slätter är de enda i Felicien som är lämpliga för storskalig odling av vete och korn.

I det inre av Kritos där kalkklipporna ofta går i dagen går det knappt att odla. Istället vallas får och getter i det buskbeklädda landskapet. Varje vår blommar busklandskapet upp med sprakande färgprakt och de tolanska herdarna bedriver biskötsel samt skörd av löv, frukter, blommor och örter med aromatiska, dekorativa och medicinska egenskaper. Bland buskar och blommor bör särskilt nämnas kritosekbuske, terebint, en, sumak, philasbröd, myrten, felisleka, cypress, lavinoros, lager, styrax, oleander, jasmin, stjärnlilja, kaprifol, järnek, farkhonemon, rosmarin, samt fjäderlavandula.

Erbulasbergens lägre nivåer är klädda i ek-, kastanj-, valnöt- och bokskogar där tolanerna låter svinen böka och vars frukter och virke är värdefulla. På mellannivå växer rikligt med asp, cembatall, erbulasgran, cypress och terebint. Över trädgränsen finns buskiga bergsängar med rikt sommarbete. Erbulas toppar, som kan sträcka sig 3 500 meter över havet, är klädda i ständig snö.

De tre större floder som rinner genom Kritos heter, från väst till öst: Eleutheros, Afaka, Arantes, och är alla födda ur Erbulasbergen. Om våren får smältande snö floderna att forsa, men under högsommaren är floderna nästan uttorrade. När höstregnen kommer strömmar floderna åter, om än inte lika starkt som om våren. Detta gör sammantaget att floderna är svårnavigerade, det finns också flera vattenfall, och flodtrafiken är därför inte så intensiv. Mindre flodbåtar kan ändå ses på dessa floder nära de vassrika mynningarna och i Arantes kan små båtar under goda förhållanden ta sig ända upp till Amara. Timmer flottas också ner till kusten efter att ha dragits av oxar från Erbulas sluttningar till floderna. Sammantaget är dock floderna viktigare som bevattningskällor än transportleder.

PELENOS

Nordvästra Pelenos, söder om Koalint, är regnrigare än övriga Felicien och den mycket smala kustremsan är intensivt uppodlad och terrasserad. Östra Pelenos är något torrare men den mest skogrika delen av Felicien med kritosek, pelenostall, terpentintall, cypress, valnöt och kastanj. Här finns också flera sjöar som är rika på ål, nors, brax och barb. Pelenos sydkust

är torr och därför enbart tätbefolkad längs floddalarna, där konstbevattning tillåter mer omfattande odling.

Det finns tre viktigare floder på södra Pelenos: Kebir och Senir som mynnar i Arados bukt, samt Lotanan vars södra arm leder till Derk och dess östra till Assabanik. På södra Pelenos finns också två större grunda laguner vars salthalt är högre än det bräckta östra Kopparhavet och ur vilka felicierna utvinnet salt i stora saliner.

I Pelenos berg växer den endemiska tempelcedern – ibland kallad kungsceder – som prisas högst av kopparhavets skeppsbyggare. Kungsscedern är stark som ek, lätt som fur och dess kådrika virke avger en rik doft som sägs vara hälsobringande. Sant är att roddare på skepp byggda av kungscedern mer sällan blir sjuka. Pelenos flora och fauna är i övrigt snarlik den kritosiska, men de efariska inslagen i odlingarna är fler.

GERDIKKARKIPELAGEN

Denna arkipelag av flera mindre öar är utlöpare av Erbulas och Pelenos berg och har vulkaniskt ursprung. De reser sig brant ur havet med smala kustremor. Ursprungligen var de skogsbeklädda, men nu finns enbart mindre bestånd kvar. Idag är öarna buskbeväxta eller med terrasserade odlingar, framförallt med vin, lin och fruktträd. Busklandskapet är rikt på örter och på ön Kior odlas mastixbusken, vars sav är en viktig krydda och medicin. På de minsta klippöarna i arkipelagen växer en lav från vilken det röda färgämnet orselj utvinns. Flora och fauna är i övrigt snarlik det övriga Felicien.

Klimat

Felicien har ett utpräglat kopparhavsklimat med milda vårar, heta somrar och regniga höstar och vintrar. Snö faller mycket sällan i de låglänta områdena, men de högre bergstrakterna har vintrar med snö och ett mildare sommarklimat därtill. Vindar är oftast nordliga, men flera gånger per år blåser den heta KamdoRhinn från Efaros och för med sig sand och damm från Solunas inre.

Kritos ligger i Erbulas regnskugga och är ganska torrt, men detta uppvägs till viss del av dess tre floder. Norra Pelenos kust mot Koalintviken och Gerdikkarkipelagens öar är de mest regnrika och lummiga delarna av Felicien. Södra Pelenos kust är den torraste delen och påminner mycket om norra Efaros såväl vad gäller klimat som grödor.

Fauna

Fågelfaunan är rik i Felicien med stora stråk av flyttfåglar som passerar varje vår och höst på väg till och från Soluna. Vid dessa tider fångas mängder med kramsfågel i nät och snaror, medan gäss och änder jagas från båt med nät, lätta armborst och dresserade rovfåglar. Pelikan, vit stork, natthäger, bronsibis, storskrävlare (även kallad erebosiertrut) och dvärgskarv samt flera arter örnar, falkar (t.ex. tolanerfalken) och gamar återfinns året runt. Korpar finns i bergigare områden och

anses vara djur vars närvaro är omen – till det goda eller onda beroende på sammanhanget. Bland mindre fåglar bör nämnas härfågel, shapidanufågel, rosentrast, blåkråka, grön och röd biätare samt alcedonen.

Bland större däggdjur kan nämnas lejon, varg, schakal, vildkatt, lo, rödräv, kronhjort, rådjur, gems, vildget, vildsvin, sju-sovare och svartsvanshare. Förrymda karakaler och geparder, importerade från Efaros som sällskaps- och jaktdjur till kîmzoner, har etablerat sig i delar av Felicien.

De vanligaste ormarna är den grodätande smaluggersnoken som lever i floder och sjöar, och den behornade viperan som lever i klippiga och steniga landskap. Karmosinödlan är en liten röd ödla som lever i steniga landskap, men även ofta syns tydligt mot de feliciska vitkalkade husväggarna i sin jakt på insekter. Bland amfibierna bör nämnas den ovanliga vattensalamandern, som sägs fatta eld om man lyfter ut den ur vattnet, samt den blåa klockgrodan vars grillade lår är en delikatess.

Kîmzonerna föredrar jakt på marina djur och fåglar, varför det främst är tolaner som jagar landfaunan. Kîmzonerna har dock anammat falkenerarkonsten från tolanerna och jagar sjöfågel och fisk från båt med tämjda örnar, hökar och falkar.

Den marina faunan är rik, speciellt i Koalint där sjöormar leker och sköldpaddor lägger sina ägg längs de vita stränderna. I Koalint påträffas den variant av purpurnäckan ur vilken den djupt röda tyriska purpurn utvinns. Här växer också rikligt av den stora pennmusslan som ger musselsilke, kött, pärlemor och ibland pärlor. Även flera andra musslor och blötdjur skördas, såsom pilgrimsmusslan, samt flera snäckarter, krabbtaskor och sjöborrar. I Gerdikkarkipelagen finns de rikaste förekomsterna av purpurnäcka och sköldpadda. Varje senvår passerar stora tonfiskstim genom arkipelagen mot Echatiska havet. Österbukten är rik på sardiner, sardeller och framförallt bläckfisk.

Mulle, makrill, ansjovis, guldsparid, svärdfisk, muräna, sjötunga och nors är populära matfiskar. Det finns flera arter av rocka och haj, som mako, blåhaj, hammarhaj och pigghaj. Enbart pigghajen fiskas för sitt kött och sin levertranolja. Rockor och hajar fångas det dock en del av som bifångst och deras skinn är ett populärt material i framförallt svärdsskidor och hjaltbindningar. Delfiner finns rikligt och även munksäl är vanlig, men enbart den senare jagas och då mest för att den har en tendens att vittja feliciernas nät. Flygfisken är en helig fisk och att se den till sjöss anses som ett omen.

LEGENDARISKA DJUR

Sjöormsharpunering är en manbarhetsrit för unga kîmzoner. När RhabdoRhinn blåser från syd vandrar sjöormarna från Ormsjön till Koalint för sina våldsamma parningslekar. I dessa tider bemannar unga kîmzoner brigandoner och beger sig ut på sjöormsjakt. De som återvänder gör det som män, med rikt byte då felicierna vet att utnyttja alla delar av sjöormen i olika praktiska, religiösa och magiska syften.

Bukten där staden Arados ligger är rik på hippokamper. Dessa tämjs ibland av paridonpräster och begränsad jakt under rituella former förekommer också. Ett annat marint djur

Sjöormsharpunering

som anses vara heligt och Paridons utsända är väduren. Dessa är dock helt otämjbara och vördas samt fruktas som gudomliga kärll och språkrör av alla felicier.

I Pelenos berg är det vanligare med sfinxar än annorstädes i Ereb, men trots detta förblir sfinxarna mycket ovanliga. De anses vara knutna till Felis och vördas och fruktas av felicierna.

Ytterligare två legendariska djur som förekommer i Felicien är lammasun och shedun, ett bevingat lejon och en bevingad tjur, med starka associationer i den feliciska mytologin till Philas och Dagon. De lever i bergstrakterna och är ytterst ovanliga.

I Eleutheros, Afaka, och Arantes vasstäta mynningar påträffas ibland hydror. Dessa lever normalt sett på fisk och andra

UR FLORAN OCH FAUNAN

Utdrag från indexet till mandelacolyten Lykarion DiUriels kandidatusuppsats "En essaye till en felicisk historia naturaliae".

Alcedon. Kungsfiskare.

Blå klockgroda. Ätlig groda.

Erbulasgran, också kallad Omorika. Serebgran, kallas Nidagran i Torshem och norra Berendien.

Farkhonemon. Röd vallmo.

Felicisk tulpan. Purpurfärgad tulpansort.

Felisleka. Kattmynta.

Fjäderlavendula. Lavendelart från söder om Erbulas som skiljer sig från den vanliga lavendeln genom en skarpare doft.

Galadonufågel. Härfågel, anses av alla felicier vara ett omen för krig, kamp och strid, ett sändebud från Galmon.

Holmek. Skogsek.

Hornviperan. Behornad huggorm, tämjs ofta och används i olika feliciska kulturer.

Karmosinödla. Liten röd ödla som finns i steniga områden och i städerna på hela Tolanhavön.

Kritosek. Kermesek, från denna skördas löss som löses upp i vinäger och ger en dyrbar klarröd färg, så

kallad kîmzonsk karmosin.

Krunsk ek. Turkisk ek.

Lavniros. Vit rossort döpt efter den tolanska mångundinnan Lavini.

Lökgroda. Oätlig groda.

Muskatellsalvia. Lokal salviaart med fyllig doft och smak.

Natthäger. Svarthäger.

Pelenostall. Terpentintall, ur denna utvinns den skarpa cembraoljan som används i flera syften bl.a. som medicin, möbelolja och för retsinerad av vin.

Philasbröd. Ihannesbröd, kallas Odosbröd i större delen av Kopparhavsområdet.

Smaluggersnok. Grön vattensnok. Amçis följare håller den för helig.

Stjärnlilja. Krollilja.

Stor skräveltrut. Mycket ljudlig och irriterande trut. Kallas ofta för Erebosiertrut av felicierna.

Svart locust. Liten köttbitarvariant som tämjs och släpps loss på den pelenosiska befolkningen av illvättarna som bor i de pelenosiska bergens djup.

Svartsvanshare. Hare med svart svans.

Svartsvanshjort. Tolansk kronhjortsras.

Tempelceder. Libnonceder, kallas också Kungsceder då fällandet av dessa träd är regale.

sjölevande djur, men går ibland till attack mot flodbåtar. Unga feliciska män på jakt efter ära söker ibland upp hydrorna i deras nästen. Få återvänder. Högt upp i Erbulasbergen lever legender om hydrornas gravgård dit de äldsta bestarna drar sig undan för att dö. Där lär finnas stora skatter för den som finner platsen.

I flodernas vassrika deltan och i Pelenos större sjöar lever också de stymphaliska fåglarna, vars vingpennor är gjorda av gyllene organisk metall. Vingpennorna är fyllda med ett gift som verkar paralyserade på offret. Stymphaliska fåglar lever i flock och är stora som kråkor. Deras vingpennor är eftersökta som pilspetsar och knivar då de dels är mycket vackra, dels mycket skarpa samt kan förtrollas.

Städer

TYROS

Tyros är Feliciens huvudstad och största stad med 42 000 invånare. Tyros är kortformen av det gamla kîmzonska namnet Tyrosris'os, *"den gyllene klippan"*. Därav också smeknamnen *"Tyros den Gyllene"* och *"Klippan"*.

Tyros hamnbassäng är en naturlig fjordlik vik med höga klippor runt om. Längst in i viken är landet mer mjukt slutande och det är över den höjningen som enda landvägen ur viken går. Inloppet är avspärrat av tre vågbrytare som går omlott och har flera torn med kastmaskiner till försvar. Inloppet kan också spärras av flera kedjor.

Att ankomma Tyros från havet är en imponerande syn. Höga avvisande svarta klippor omger hamnfjorden och innanför dem en stor vit stad som myllrar upp från vattnet överallt där det gått att bygga. Det som en gästs blick snabbt fäster sig vid är det imponerande komplex av vita byggnader och helgedomar som ligger längst in i viken och som högst upp där vägen ut ur viken når sitt krön, kröns av kungens palats med guld och pärlemorgnistrande kupoler. Kring detta stora komplex av byggnader ligger gamla Tyros med grönskande palats.

Kvarteren öster och väster om Gamla staden kallas just Västra och Östra hamnen. Här bor flottans folk och där ligger handelshusen. Längs kajerna ligger i öster handelsskeppen tätt och i väster en rad med imponerande galärer och andra krigsskepp ur Feliciens mäktiga flotta. Längst ut i mycket smala klättrande kvarter finns Vikstigen och Östra fronten. Dessa når nästan ända ut till vågbrytarna. På gatorna myllrar det av aktivitet och nästan överallt kan man se mörkhyade slavar, framförallt från Efaro, Sombatze eller Samkarna, som utför feliciernas grovarbeten. Hamnen är ständigt vaken med av- och pålastningar, försäljning av havsdelikatesser som rökt fisk, giganträkor, bläckfisk, krabba och musslor, tillsammans med skördar av rödoliver, okra, fikon och citrusfrukt. Färggranna stora parasoller, baldakiner och bredaxlade livvakter skuggar rika kvinnor som glider fram genom massorna. En besökare som frågar efter logi hänvisas i första hand till Östra hamnen, alternativt Landfronten där de flesta av stadens värdshus och sjömanshus ligger.

Norr från Gamla staden har vi Landfronten, den stadsdel

som ligger på klippans baksida ut ur viken. Även den är gammal och här finns många av stadens hantverkare, men även det imponerande Stamburstarernas Säte och Pentagonen.

Stadens stadsdelar – Meh (eg. *"kvarter"*) – är som i de flesta feliciska städer byggda i *"öar"* av flera hus med upp till sex våningar. Mellan öarna går för Kopparhavet ovanligt breda gator och trappor som leder från hamnkvarteren till bebyggelsen en bit högre upp på klipporna. Gränderna i stadens äldre delar är få. Husen är byggda i sten tillsammans med vit kalksten, i de fattigare kvarteren med övervåning i trä istället för sten. Alla hus är inte vita utan många har smakfullt målade fasader i blått, grönt eller rött. Även fresker förekommer i de finare kvarteren.

I öster och väster skyddas staden av de svårbestigna klipporna. Mellan dessa runt Landfronten går bastanta murar. De kungliga varven ligger i huvudsak på andra sidan klipporna i egna müromgärdade bukter förbundna med staden med müromgärdade vägar.

Meh Pohenes – "Gamla staden"

Gamla staden domineras helt av de militära och religiösa administrationernas byggnader. Kajen tillhör de stora handelshusen. Närmast hamnen (med ett kvarter av magasin och militärförråd närmast vattnet) ligger Havskårens imponerande byggnad och i anslutning därtill ligger stadens stora Paridon tempel, uppfört på den plats kîmzonerna enligt traditionen en gång landsteg. Templet är en vacker pelarbyggnad som i sitt djupa innandöme ska rymma en enorm djup bassäng som får sitt vatten från fjorden. I djupet lär ruva ett havsvidunder som Paridon skänkt till Tyros beskydd, men som vid missnöje även kan bryta sig fri och straffa staden. Vidundret hålls därför blidkat med stora mängder svärdfiskkött och pärlor. Klättrandes upp mot Palatset högst upp ligger sedan Marinkårens liksom Arméns administrationer, samt Tyros dito, Tyros Skeppsråd, Philodons tempel, byråkratin osv. Statyer av gudarna Philas, Paridon, Felis och Galmon står utspridda mellan olika byggnader. Vid fisktorget närmast hamnen kan man även skåda Pantheos Pelaro – en enorm viträfflad pelare byggd i tre nivåer med Paridon högst upp, Philas under, följt av Felis och Galmon. Vid pelarens fot ber sjöfarare om god resa och att få återvända vid liv. I komplexets innandöme finns arkiven, administrationen och tortyrkammarna för Feliciens förborgade säkerhetskår Spindelns brödraskap – vars högkvarter kallas *"Spindelmodern"*. Där finns även den kungliga slavsmedjan och ett underjordiskt fängelse för fångar som ska glömmas bort.

Som kronan på verket och med fantastiska vyer över staden ligger det Kungliga Palatset med sin Svärdsdansplaza, samt Riksrådet/Stjärnkammarrådet, Tronsalen, Rikets skattkammare, kungliga familjens bostäder osv. Alldeles nära ligger också det symboliska Jordugardets förläggning. Gardeshuset har sedan Rikissa Korps giftermål med Prins Mahariolon smyckats med allt finare grannlåt. Även de skäggiga barbarerna har fått grannare klädnad – och bättre hygien. Det vita komplexets byggnader är mer eller mindre förbundna med varandra och för den kunnige är det möjligt att vandra från Havskåren upp till Stjärnkammarsalen utan att se himmel

ovanför huvudet. Övriga hänvisas att använda den delvis överbyggda Kungsportsavenyn, även känd som Lejontrappan, som går rakt upp från Fisktorget genom en imponerande välvd port formad av två jättelika lejonhannar – Shahadon och Shaladon – som håller sina tassar som tak. Ett ansenligt antal breda trappor bär vandraren upp mot Palatset. De mittersta sex foten av trappan är vackert mejslade och putsade att gnistra och får endast beträdas av kungafamiljen. Det Kungliga Skeppsrådets magnifika rådhus *”Kungarådet”* upptar ett helt kvarter ett par kvarter öster om det vita komplexet och är rikt smyckat med friser och målningar som avbildar episoder ur Kalameikiden, samt Stammarnas och Husens hjältesagor.

Här ligger också stadens främsta överklasskvarter Meh Selidaelios. Lummiga trädgårdar, fontäner, valv och små bas-sänger, vita pelare, rosa marmor och vita fasader, med vakter, statyer och utsmyckningar i varje vrå och hörn. Huset Carais och Huset Castrans har sina palats vid Agorah Obethiocos *”Stenstodernas torg”* där stenstoder och mindre obelisker visar vilka familjer och vilka individer som suttit i rikets Skeppsråd under århundradena. Carais palats saknar trotsigt dörrar i sin gapande port. Enbart ett smalt men djupt vattenfyllt dike skiljer förgården från palatsets innandöme. Den som betraktar vattnet noggrannare kan ibland skymta ansikten eller fenor på någon av väktarna i vattnet. Carais relation till hajar och hajmän är välkänd. Castrans palats kontrasterar med sina höga kolsvarta snidade portar från Efaros djungler med dörrkarm formad som två duellerande svärdfiskar, från vars nosspetsar gyllene fanor formade som havsrockor vajar mot himlen. Gamle Klepsydern – tidvattenuret – vid Agora Psarios får numera lite hjälp av det lilla intelligande havsmagikergillet, sedan Tyros hamn växt så att uret nu ligger flera kvarter från hamnen. Ett berömt värdshus enbart för manliga kîmzoner är Delfakes. Här serveras exklusiva rätter som De Avskildas svartsoffa eller Späckt öresvin – delfin fylld med ostron, anka, ägg, sidfläsk, hajjagg och starar – rätter som anses alltför vulgära för kvinnor.

Tyros har få grundvattenbrunnar, men kîmzonerna löste tidigt problemet med vattentillförseln genom en akvedukt som för vatten från Arantesfloden. Man har grävt ut en djup reservoar inne i berget från vilken vatten leds ut ur klippan och i ett vackert fall ner i Palatsets stora brunn. Därifrån leds sedan vattnet till palatsets olika brunnar och fontäner innan det rinner ner genom staden till olika springbrunnar, vattenkonst, små dammar och mindre kar. Från dessa kan sedan stadens befolkning hämta sitt vatten. Ett parallellt system av avfallsvatten leds ner i ett kloaksystem. Kloakerna är mycket gamla och knappt kryphöjd. De efterhålls med barnslavars hjälp, en mycket farlig uppgift.

Och katter, katter finns överallt, då Felis har sitt främsta tempel i Meh Pohenes. Å andra sidan är hundar förbjudna innanför murarna så några strykarhundar finns inte i Tyros.

Meh Edafos metopo – ”Landfronten”

Stamfurstars säte är största byggnaden i Landfronten. Området mellan Stamfurstarna säte och Meh Selidaelios är ett förmöget bostadsområde, Meh Limniopi, men mer för rika

småkîmzonska familjer. Det är också i Landfronten som de olika stamfurstarnas residens ligger. Särskilt imponerande är den tolanske fursten Idhråms högsträvande och vackra palats. Hans goda kontakter med cerevaliska furstefamiljer har startat ett rykte om att han i ett av tornet har friflygande drakungar vilket skulle förklara doften av svavel och de täta gallren i det tornet. Andra säger att det är önsketänkande och ger andra mer otäcka förklaringar. Det kîmzonska huset Mattans har sitt palats vid det lilla *”Teatertorget”* – Agora Theioni – kring vilket tre öppna teatrar ligger. Huset Mattas är kända för sitt lättsinne och en gång i månaden arrangerar de komisk afton på sin täckta innegård där lustigkurrar från hela riket, och ibland utlänningar, försöker vinna publikens röst. Aftnarna heter på kîmzon *”erektion komethiga”*.

I de östligaste delarna av Landfronten ligger den gamla gravplatsen där många av de äldsta icke-nobla familjerna har sina familjegravar. Nära gravplatsen ligger De Avskildas hus. Det är en liten kasern utan fönster och med en kraftig port, men ljudet från De Avskildas vapenövningar och flöjtspel på innergården kan höras ut på gatan. Enbart ett stenkast därifrån i en vacker muromgärdad palmgård ligger Galadons tempel med sina jungfrur. I närheten ligger även *”Pärلتorget”* – Agora Porelo – där rikets främsta pärlhandlare har sina hus och bodar. Ibland kan man se en beväpnad eskort av stora kistor innehållandes pärlor från Gerdikkarkipelagen, men ofta tas pärlorna in med diskreta kurirer med magiskt skydd, eller *”Spindelbeskydd”* då Spindelmodern har stora investeringar i Gerdikk. I stadsdelen ligger också stadens badhus, från de billigaste hetbaden till Aspro Anthos luxuösa flervåningsbad med terassträdgårdar. En del badhus är också glädjehus.

Området är även känt för sina glasblåsare och porslinstillverkning, vars produkter når fina hem även utanför Felicien. För närvarande är kattmotiv i blått, vitt och guld populärast på porslinet, samt rosafärgat glas. I nordväst finns den enda porten ut till landsbygden, Thyra Agela, och innanför den finns stadens största torg, Agora Elias *”Olivtorget”*. Här handlas varor från landsbygden och det landsbygden behöver från staden. Kreatursmarknaden, Egora Agela, hålls dock vanligtvis utanför murarna. I nordöst finns en mindre port, Thyra Strofi, som leder till den muromgärdade vägen till de två kungliga varvsområden, Alimos-neorion och Flismos-neorion. I varvsstäderna bor i princip enbart skeppsbyggare och relaterade hantverkare. Ibland talar man därför om Meh Alimos och Meh Flismos. Mellan portarna ligger Ksar Pamamadika, *”Pamamadikasernen”*, där stadsvakten har 200 man förlagda. Stadskommendant är Kapten Zegro. Längre österut och lite högre på slutningen ligger Pentagonen, Ksar Pentagon, där armén har ytterligare trupp till stadens försvar. För att inte vara helt sysslolösa har de ansvar för murarna, varvsstäderna och patrullering av Tyros landsbygd och vägar.

Ilmani Vesalion – ”Västra hamnen”

Västra hamnen är framförallt militärens stadsdel och västra hamnkajen är helt i militärens händer, även om man ibland låter vissa handelshus tillfälligt förtöja där. Kajen har plats för en hel myriador skepp (staden har tre, men alla är aldrig i

hamnen samtidigt). Här bor i grandiosa hus officerarna, stormiralerna, Marinkårens och Havskårens regementschefer. Närmast hamnen ligger förläggningarna för de flottister och marinkårssoldater som inte har råd att bo någon annanstans i Tyros. Detta är också den stadsdel där det är tätast mellan tavernorna och glädjehusen. Är man inte felcisk havssoldat kan besöket dock sluta abrupt och stadens befolkning undviker Ilmani Vesalions tavernor efter solnedgången – och i Tyros kommer solnedgången tidigt. Ökänd är Krabbhålan där man lätt kan förlora sina tyrinter på olika spel och dobbel. Jättelika kejsarkrabbors dödsdans, spindelkrabblopp, krabblode, hummerbrottning, räkböjning, men även icke skaldjursrelaterade spel erbjuds. Omsättningen på skaldjur är hög vilket utnyttjas i de kringliggande syltornas kulinariska fantasirätter. Detta är även stadsdelen för stadens mästreliga tatueringare.

Kalameikos och Elissas maosoleum ligger några kvarter in från hamnen vid ett vackert litet torg, Agora Urania. Övriga sidor av torget tas upp av Huset Lochos och Huset Kandaulos palats. Bägge husen har mycket starka militära traditioner vilket visas genom statyer av husens berömda krigare längs palatsväggarna. Närmast klippan ligger stadens alla smedjor delvis inhuggna i berget. De har en skyldighet att leverera viss produktion till militären, men är annars fria företagare. Med anledning av feliciernas attityd mot dvärgar och andra icke-människor finns inga av dessa folks mästersmeder representerade i staden. I Ilmani Vesalion ligger också Tyros lilla slavmarknad. Torget var förr mycket större, men efter det stora slavupproret flyttade man slavhandeln till Sidon och större delen av torget blev sjömanslogiment. Endast små buntar av specialbeställda slavar tillåts handlas här, ofta för att tillmötesgå de rikaste husfruarnas slavintresse.

Ilmani Esalion – "Östra Hamnen"

Dessa kajer är mer öppna för mindre och utländska handelshus skepp. Här bor och arbetar de flesta av stadens hantverkare. I en stad av Tyros storlek behövs alla typer av hantverkare, men den mest berömda produktionen är tyrisk röd purpurfärgning och överhuvudtaget är kvarteret med färgning och tyger stadsdelens dominant. Det är också i Ilmani Esalion som gillena har sina hus. Även de utländska ambassadörerna är hänvisade till att bo i denna stadsdel. Här ligger också kapellen för Fraschikel och Etin, nuförtiden i princip övergivna. Huset Alkymades palats ligger sedan 150 år i denna stadsdel nära sina hamnmagasin. Alkymades har under många generationer haft ett stort intresse för lärdom och ny teknik. (Man är även de lärde i Mafors främsta sponsor.) Alkymadespalatset har ett imponerande observatorium konstruerat för 75 år sedan av en Furgisk stjärnskådare. Det anses vara ett av de bästa väster om Golwynda. Alkymades har köpt lärda sombatziska slavar att sköta observatoriet.

Salamanderkonstnärernas gille, "Det brinnande havets skepp" kallat, är en förbjudande tempelbyggnad ett par kvarter upp från hamnen. Studierna sker huvudsakligen inom elementet Eld – salamanderkonsten – men också inom dess motsats Vatten – hippokampkraften – och har framförallt en religiös aspekt som refererar till skeppens resa på de sydliga eldhaven

och den generösa Salamandern. Det sägs finnas en eldrubin från Salamandern bevarad i akademins allra heligaste. Gatorna runt akademien kallas i folkmun för "ringen av aska" då det sägs att askan från inbrottstjuvar spolats bort från gatorna de morgnar när någon försökt komma åt rubinen.

Bland magasinerna i hamnen ligger det ökända värdshuset "Grå Sol" som är populärt bland sjöbusar, hyrsvärd och äventyrare då värden har goda kontakter i den undre världen. Det är byggt med första våningen i sten och andra våningen i trä. Som bjälkar till andra våningen ligger båtmaster, och hela taket är lågt och lutar svagt inåt. Varje gång någon slår huvudet i en bjälke så skålar gästerna på Grå Sol för det betyder att vind när ett blekefånget skepp. Värdshuset ägs av en stor man med tjock slokmustasch, ett mode han plockade upp som legosoldat i Hynsolge. Han vet en hel del som pågår i staden och hör mycket om olika uppdrag som behöver bemannas.

Meh Kolpatrapo – "Vikstigen"

Generellt gäller att ju längre ut i viken man kommer desto nyare är bebyggelsen och desto fattigare är invånarna – och Kolpatrapo är stadens fattigaste meh. Husen är små och enkla med max två våningar. Det är ändå ingen farlig stadsdel, om man vet att vara diskret eller är skicklig på sitt vapen. Här finns dock ett exklusivt glädjehus, Nyodaimori, enbart för kvinnliga kunder. Husets specialitet är att servera ostron, pinjenötter, lotusblad, sjögurka, kryddat med honung, kanel och kardemumma direkt på de nakna kropparna som senare ska förenas.

Just Vikstigen är inte särskilt stort då den utgörs av endast en mycket smal remsa av klippa som går att bebygga innan klippans branta sida omöjliggör det. Men invånarna har ändå bebyggt området hårt, tätt och trångt. Längs vattnet löper dock en kaj bred nog för fyrhjuliga vagnar att kunna dra ammunition m.m. till försvarstornen på vågbrytaren.

Meh Esalia metopo – "Östra Fronten"

Inte lika smal och fattig som Kolpatrapo, men ändå fattigt. Här bor en hel del geroner och utlänningar som inte är välkomna i Tyros finare kvarter. Framförallt är det folk från Efaros och Sombatze. Här lever många solunska traditioner såsom skuggdockteater och trum- eller lergöksdanser. Längs vattnet löper även här en kaj bred nog för snabbt få ut ammunition m.m. till försvarstornen på vågbrytarna. Här finner man också mindre tavernor med spännande heta rätter från de södra kontinenterna.

Fyrtornet Fyros

Högst upp på den östra klippan reser sig ett mäktigt fyrtorn. Fyrtornet Fyros är befäst och bestyckat, samt har en magisk eld som aldrig falnar och använder släthamrade silversköldar som reflektorer. Dess ljus kan siktas mycket långt och det sägs att man från dess topp kan se ända till Ingor, Sidon, Elikon och Mafor en klar natt, men endast Fyrvaktarna vet säkert. Fyrvaktarna är magikunniga eunucker som har den heliga uppgiften att underhålla magin i tornet. De lyder under salamanderkonstnärernas gille. Tornet lär också gömma ett slags

eldkastande vapen kallat *"Alkymades spegel"* efter det handelshus som lät konstruera det. Vapnet är alldeles nytt och få vet därför hur det skulle fungera i strid.

Mellan Fyrtornet på klippan ner mot Landfronten löper en smal remsa av gräs och vallmo som under början av sommaren ger ett vackert intryck från havet. Sjöfarare kallar detta fält för *"Fyros blodbad"*, då det liknas vid blod som rinner ner från Fyros mot havet.

Naturligtvis finns det mycket mer att berätta om Tyros och dess många spännande platser och personer, men det finns det inte plats för på dessa pergament.

SIDON

Staden är en av de tre ursprungliga feliciska städerna och innehar därmed en speciell ställning. Namnet *"Sidon den Drömmande"* kommer av att Sidon är kortform för Jägaren och att betydelsen är *"den drömmande Jägaren"*. Jägaren är ett tillnamn till gudinnan Felis då hon beskrivs som *"den jagande vita lejoninna vars andedräkt är lik öknens hetta"*. Sidon är också mycket riktigt ett Felicisens centrum för dyrkan av gudinnan Felis. Sidon är en språngbräda till Tyros och Kopparhavets handel är därmed kopplat till handelshuset i Sidon. Genom en unik fritaxeringslag på hamnavenyn, sker här omfattande affärer och varubyten mellan felicier, kopparhavsbör och mer farsegels folk. Sidon har sedan århundraden varit den stora slavmarknaden, vilket var anledningen till att sombatzerna försökte inta staden i det sombatziska kriget. Efter de stora slavupproren har även Tyros slavhandel flyttats till Sidon.

Liksom i Tyros och Arados finns även här många av de så kallade *"öarna"*, bostadskvarter på upp till sex våningar.

Sidon är också ett av kîmzonernas nio stamsäten. Stammen Eutherpe har fortfarande sitt säte här, även om deras palats ligger på några skärgårdsöar utanför.

Hamnen

En liten bit från floden Afakas mynning breder stadens murar ut sig. Murarna sträcker sig en bit ut i havet och vilar på en smal remsa av klippig mark. Hamnbassängen är plats för en uppsjö av handelskepp som ankrar längst den breda hamnavenyn. Längst in i hamnen ligger *"Vaelot Saadum"*, eller *"Sjöormens öga"* – en enorm cirkelformad terminal med plats för ett flertal båtar. Stadens speciella stadsplanering ska bero på det fjärde stamöverhuvudet av kîmzonstammen Eutherpes, Ilorakhon Eutherpes, som lär ha tagit en krunsk arkitekt som slav. Tillsammans formade de Sidons stadsplan och hamn. Slavens namn är inte känt och historierna om hur han belönades går isär. Somliga säger att han blev ofantligt rik och kungens första hovarkitekt, medan andra säger att han fick sin vikt i guld kring fötterna och ståplats i hamnbassängen.

Meh Mati

Förutom den stora hamnen och *"Sjöormens öga"* finns ett par andra spektakulära byggnader. I norra delen av staden så kan man skåda en av felicisens få magikerakademier – Lykosaro Ennia *"Havskattens nio liv"* – i fyra våningar. Byggnaden vilar på tolv mäktiga pelare tre meter upp i luften och har nio torn.

Inga trappor leder upp och ingen synlig port finns. Byggnaden är rund, och insidan består av en bassäng med vatten där eleverna kan praktisera sin magi. De nio tornen står för de nio vägarna av vatten som akademien praktiserar. Symbolism är den dominerande magiskolan, men även vattenelementarism och havsmagi lärs ut. Även en mentalismästare har lyckats ta en position. Liksom i övriga Felicien är religion och filosofi en del av magistudierna vilket resulterar i de nio vägarna av vatten. Runt byggnaden finns 16 pelare av vilka sex kröns av statyer föreställande hädangångna mästare. Så endast sex mästare har ansetts värdiga hittills, men minst två av de nuvarande mästarna tror sig vara värdiga en plats.

Meh Oxyro

I sydöst finns en massiv byggnad i fem våningar som bäst kan beskrivas som en fästning – *"Mardrömmen"*. Här hålls slavar, straffångar och krigsfångar som man anser kan utgöra en risk och därför inte kan hållas i hamnmagasinen. Erfarenheterna från tidigare uppror har gjort Sidons slavguvernörer mycket försiktig varför fångelset ofta är mycket välfyllt, särskilt när slavkonvojen från Bylos anlät mot slutet av sommaren. En väl tilltagen garnison håller slavarerna i schack. Fängelset vilar på vad som var Sidons första fäste och under det finns mycket gamla källarvalv.

Meh Felisos

Felis ärketempel ligger vid en liten park norr om Sjöormens öga. Det är inte ett stort eller mäktigt tempel, men det är ett perfekt kvadratisk tempel som lär vara en kopia av Garumos äldsta Felistempel eller Felis ärketempel i Kamsun – de lärde tvistar ännu. Det är i tre våningar varav de två översta har välvda pagodtak. Templet har vita rappade väggar med synliga ebenholtsbjälkar. Högst upp en silverne spira som strävar mot himlen. Inuti dominerar en bevingad sfinx i elfenben, ett krigsbyte från Efaros. I en gyllene kopia av templet finns en mycket gammal staty av Felis, den svarta kattan. En kuriositet är en sarkofag vari vilar en solunsk kattkrigare som gick från slav till självuppoftande hjälte under slavupproren. I nisch över dörren finns Philodon och i parken bakom templet finner en bronslejoninna, Felis far och mor. Katter strövar fritt i staden och kring templet speciellt. I byggnaderna runt templet bor Felis nunnor och mystiker. Till deras skydd hålls svart pantrar från Solunas djungler. Runt om i staden kan man även finna mindre kapell eller alkover med kattstatyer. Sidon är också ett tillhåll för Zeerisdyrkan.

ELIKON

Elikon den Pärlskimrande ligger invid Koalintviken på norra Pelenos och är Felicisens tredje största stad med 22 000 invånare. Staden grundades av Helikana som var Garumnos sista drottning och hustru till den store kung Kiolomon. Hon lämnade sin man och sitt älskade hemland för att som mor skydda sin son Kalameikos på resan mot väster. Helikana var av Kaliopasernas stam och i Elikon kom därför deras stamsäte att ligga. Kalameikos smeknamn var Porelikon, vilket betyder *"min pärla"* på kîmzonska, och Helikana gav detta namn

till den nya staden. På feliciska har detta blivit till Elikon den Pärlskimrande. Porelos är den kîmzonska beteckningen på ädelstenar i allmänhet och Elikon har även blivit ett centrum för handel med ädelstenar och hantverk knutna till ytterligare förädling av alltifrån diamanter och rubiner till oposer och smalugger, samt pärlor – den vackraste av alla ädelstenar enligt feliciera.

Meh Tolani – "Tolaninernas stad"

Meh Tolani är en stadsdel där livegna tolaniner har bosatt sig och skapat sig ett fritt stadsliv borta från sina tidigare tolanska herrar. Meh Tolani är ingen fattigstad även om befolkningen sorterar längst ner på Elikons samhällsstege. Tolaninerna har byggt upp en livskraftig stadsdel präglad av hårt arbetande dagverkare, små affärer och ett förvånansvärt lugn beaktande befolkningens storlek. En tredjedel av Elikons befolkning bor i Meh Tolani, men då räknas även geroner och frigivna slavar in. Lugnet och frånvaron av någon större kriminalitet beror på Tolaninergardet, en vaktstyrka som stadsdelens tolanska rådstyre själva tillåts organisera. Gardet leds av tolaninen Berindrok som i sin ungdom tjänade i det mäktiga huset Kolesis livvakt och där vann sig ett rykte som obrottsligt lojal den kîmzonska överheten. I – eller snarare under – Meh Tolanis södra delar ligger Katakomberna. När Elikon grundades fanns ingen tolansk befolkning på platsen, men under Kejsardömet Jorpagnas tid låg här en betydelsefull gruvstad där en mycket fin sorts kalksten bröts långt nere i berget. De tomma gruvorna låg länge okända för kîmzonerna, men när MehTolani växte upptäcktes det underjordiska systemet. Tolaninerna började då använda gångarna som begravningsplats och de har därför börjat kallas för katakomber trots att gravarna endast upptar de övre nivåerna. De lägre nivåerna är till stora delar utforskade och är därför avspärrade. Vad som döljer sig i djupet vet endast de som tar sig förbi de låsta järngrindarna.

Lakynda

Den bergiga ön som ligger utanför Meh Tolani tillhör ingen stadsdel utan räknas som kungens egendom. Detta är en tradition som går tillbaka till den sombatziska invasionen av Felicien 499 e.O. och det påföljande Sombatziska kriget. Huvudstaden Tyros lades i belägring och då staden var nära att falla lyckades kungafamiljen mirakulöst fly söderut. Kaliopaserna hade lyckats hålla sombatzinernas efariska legosoldater stängna ute på havet och även slagit ner slaverna revolt inne i sin hemstad. Kungafamiljen räddades av Kaliopasernas stamfurste personligen – huset Lakyndas överhuvud Pelmos DiLakynda – och han lovade de flyende en fristad i Elikon. Under hela det påföljande kriget bodde kungafamiljen i stamfurstens palats och kung Karmos som närmast konstant låg ute i örlog tillät sig även han några lediga stunder här. Pelmos DiLakynda stupade i kriget och Furstens skeppsråd hedrade sin stamfurste genom att göra hans frikostiga löfte till en permanent gåva. Fursteön bytte nu namn till Lakyndas ö, eller bara Lakynda, och blev en plats där kungen eller någon i hans familj kan bo när helst de önskar. Det händer

inte så ofta men ibland när ovanligt heta somrar, någon politisk orolighet eller smittsam sjuka plågar huvudstaden flyttar de kungliga in i palatset på Lakynda. Under Brödrakriget 574–578 e.O. bodde dock hela kungafamiljen i Elikon, eller åtminstone den delen som stödde brodern Hamilon som slutligen blev den som segrade i kriget. Palatset på Lakynda är byggt i blå marmor och de otaliga pelarkolonnerna anses vara bland de mest magnifika i hela Felicien. Stora mosaiker visar scener ur Kaliopäserstammens ärofyllda historia och utanför palatsporten står en stor staty till minne om Kaliopasernas gåva till kungafamiljen: Pelmos DiLakynda iklädd full stridsutrustning stående på knä med sitt hus och sin stams nycklar utsträckta till kung Karmos drottning Alashara iklädd högtraditionell barbröstat kîmzonerdräkt.

Meh Merolo – "Brostaden"

Brostaden utgörs av ett band av små öar som binds samman av långa överbyggda stenbroarna och stora palatsbyggnader. Här bor Elikons överklass, storkîmzonska familjer och rika handlare. Även Elikons främsta nöjesområde ligger i Brostaden. Längs palatsens bottenvåningar och ute på stenbroarna finns ett otal tavernor och små torg som varje kväll fylls av stadens huvudsakligen yngre kîmzonska invånare. Det är också vanligt att fester anordnas uppe i de storkîmzonska palatsen. Här är det vanligt att inhyrda gycklare uppträder och det har blivit status att hitta farsegels artister som kan imponera på grannarna. Elikon är därför välkänd bland gycklare kring Kopparhavet och många söker sig hit för att prova lyckan. De många palatsen lockar också en hel del kriminella element men bevakas noggrant av kîmzonernas inhyrda och välbetalda vakter.

Ön längst ut i stadsdelen domineras av ett stort palats uppe på ett mindre berg. Kaliopasernas stamfurste har här sitt traditionella hem efter att ön Lakynda skänktes till kungamakten. Nedanför palatset ut mot havet finns värds-huset Lyktan som pryds av en stor lantern vars sken är synlig långt ut över havet och är ett välkänt sjömärke. Det drivs av geronen Ookela, en mycket storvuxen efarisk kvinna vars breda bak gett värds-huset smeknamet "Ändalyktan". En enda ö i Brostaden förbinds inte av broarna och här har Huset Kelos sitt palats. Alkelamos DiKelos är Elikons rikaste invånare och det syns på hans palats. Utanför Brostaden ligger Långa sand, en sandbanke dominerad av ruinerna från en gammal jorisk befästning från innan kîmzonernas tid på Tolan. Den används som måltavla för flottans artillerister vid krigsövningar och annars som plats för utflykter och festligheter bland stadens fattiga som inte har råd med etablissemangen längs broarna.

Meh Kaliopas – "Kaliopasernas stad"

Elikon är Kaliopasernas stamsäte och här har alla stammens Hus en egen traditionell mötesplats. De storkîmzonska husen har ofta dessa i ett palats i Brostaden men alla småkîmzoner har sina i MehKaliopas. Här ligger även Elikons långsträckta hamnplaza där stammens skeppsråd sammanträder. Centralt i stadsdelen reser sig berget Erkeral. Här låg Elions första bebyggelse och husen är gamla med ålderdomlig arkitektur och

slingriga gator emellan. Konstnärer och små tavernor sätter sin prägel på denna delen av staden. Nedanför Erkeral på västra sidan ligger Elikons religiösa centrum. Här finns tempel för alla Feliciens gudar, både de kîmzonska och de tolan-ska. Längst ut mot havet reser sig det mäktiga Porelikon, en enorm pärlmorsmyckad byggnad format som ett snäckhus i en perfekt logaritmisk spiral. Den restes av kung Kleriomon II 217–226 e.O. som tack för kaliopasernas hjälp under erövringen av de värdefulla kolonierna på Solunas nordkust i Efaro. Porelikon är ett minnestempel tillägnat kaliopasernas stam och deras stammödrar Himilkana. Utanför Elikons nordöstra sida ligger Korpklippan. Enligt myten var det här den korp landade som Kalameikos skickade för att leta efter land när kîmzonerna seglade in i Kopparhavet. En del av bergsidan ligger innanför Elikons stadsmurar och kallas Östslänten. Här bor de välbeställda handlare och storkîmzoner som inte har palats i Brostaden.

Meh Porelo – ”Pärlstaden”

I hjärtat av Elikon ligger Pärlstaden centrerad runt Aghora Porelo – Pärltorget. Elikon är inte Feliciens främsta hantverkarstad men när det kommer till pärlor och pärlmors är hantverkarna kring Pärltorget de absolut skickligaste. Stadsdelen kallas även Hantverkarnas stad då det är här alla stadens övriga hantverkare har sina verkstäder och affärer. Vårdshus är det även många av i Pärlstaden och besökare bor ofta här. Stadsdelen hyser stadens garnison och i hamnen finns båthus för kaliopasernas egna stamflotta. Tidigare fanns flera skeppsvarv här men dessa är numera flyttade till ön Lakynda. Elikons största torg Aghora Ilmani, Hamntorget, ligger i Pärlstaden och här finns även stadens största byggnad där både stad- och regionsförvaltningen har sin administration.

DARITION

Staden grundades efter Feliciens framgångar i Soluna för drygt 100 år sedan, som en utpost för att bättre kunna övervaka sjöfarten genom Enios sund. Inom några decennier insåg kîmzonerna de strategiska fördelarna med Darition och staden blev en viktig flottbas varifrån Felicien kunde kontrollera sundet. Efter att Felicien börjar utfärda kaparbrev blev Darition också en tillflyktshamn för kaparna. Darition blev en stad som helt anpassades till militär verksamhet och Feliciens dominans av östra Kopparhavet. Den växande staden attraherade dock även en del handel, både för egna behov men också som mellanlandning för skepp från östra Kopparhavet på väg till Berendien eller Jorpagna. Efter att Felicien för ca 25 år sedan beslutade att höja sina ambitioner i Kopparhavet ytterligare, förstärktes Daritions hamn med nya murar, vågbrytare, slungbatterier och hamnlabyrint. Darition är nu Feliciens största och viktigaste flottbas. Från Darition patrullerar den feliciska flottan Enios sund som de betraktar som sitt territorium och tar ut tull av alla handelsskepp de finner. De eskorterar också handelsskepp som betalt sin tull genom sundet till skydd mot de kapare som också de är i felicisk tjänst. Skepp som inte betalar tull eller som undgår de feliciska patrullerna, kan om de har otur ”beskattas” långt hårdare av kaparna. Med

anledning av Daritions nyckelposition i Felicien har en bred väg anlagts hela vägen till Tyros och Elikon, främst för att underlätta för införseln av livsmedel och annat till garnison och flotta om staden försätts i blockad. I fredstid sker sällan några transporter på vägen ända från Tyros, men vägen har bidragit till att binda ihop Pelenos norra landsbygd.

Staden styrs av en militäradministratör – Administratören – som får sina instruktioner från kungen, Amiralitetet och viss mån från Generalernas råd. Administratörens huvudsakliga uppgift är att stadsförvaltningen på effektivaste vis stödjer flottan samt att stadens försvar och underhåll sköts på erforderligt vis. Staden är uppdelad i tre administrativa delar: Hokleidos, Kajstaden och Hamnen. I folkmun anses även Hamnens sydligaste delar, kallat Kaparnäst, vara en egen stadsdel.

Hokleidos – militären

Stadens norra delar som domineras av Garnisonsbyggnaderna och Amiralitetshuset. Av tradition bor feliciska krigare nära varandra och sina befälhavare, varför i princip alla hus ägs och bebos av militärer. Staden har också förläggningar för gästande militärer. De olika vapengrenarna håller sig också till varandra, med egna favoritplatser. Till exempel är Rittmeesterska källaren artilleristernas favorit, arméunderofficerare föredrar Kvarnfallet och på Löpska hyndan hittar man alltid ett stort antal havsjägare.

Kajstaden – civila staden

Söder om Hokleidos finns de civila kvarteren. Här lever och arbetar de som underhåller stadens militär, t.ex. segelmakare, timmermän, slaktare, bagare, repslagare, köpmän m.fl. Daritions hantverkare anses mycket skickliga även utanför Felicien.

Stadens östra del är även hem till ett av Feliciens mest inflytelserika marmorbruk. Bruket ägs av Flottan som använder ett hundratal slavar för att bryta den lätt rödmelerade marmorn några mil öster om Darition. Omsättningen på slavar är hög men lönsam då just den röda marmorn är eftertraktad i Kopparhavet.

Hamnen

De kvarter som ligger närmast hamnbassängen i Kajstaden. Administratören har ansett det viktigt att särskilt reglera och kontrollera vad som händer i hamnkvarteren. Detta ska dock inte missförstås, Hamnen är som hamnkvarter i stora hamnstäder överallt – ett sprudlande folkliv med sjömän från hela Kopparhavet under dagen; osedligt och riskfyllt när solen gått ner. Här finns fiskarnas stånd med färsk fisk, köpmännens varor som ofta köps och säljs på kaj, hamnkaptenernas lager, ökända hamnkrogar och horhus. Detta är krogar för sjömän och landkrabbor gör bäst i att hålla sig därifrån, eller riskera att råka mycket illa ut. I hamnbassängen dominerar flottans skepp, men handels- och spannmålsskepp anländer och seglar dagligen. Förutom kaparkaptenernas flaggor kan flera utländska flaggningar ses och i hamnkvarteren kan många språk höras. Hamnkaptenerns kontor är ett torn på den yttersta

vågbrytaren. Hamnkaptenens passerbevis måste erhållas för att släppas in i hamnen och detta ordnas av lotsen som kommer till skeppet.

Kaparnäst

I den fattigaste delen av Kajstaden tillåts kaparbesättningsarna bosätta sig och under de senaste decennierna har flera kaparkaptener gjort detta till sitt hem. Stadsdelen delas därför nu mellan stadens fattigaste, betrodda slavar och kaparbesättningar som i många fall har ganska fulla penningpungar. Ett par av stadens finaste hus ligger numera i Kaparnäst och kaparna är uppskattade av övriga stadsbor. Administratören släpper dock enbart in pålitliga kapare, inte vilka sjörövare som helst. Periodvis ligger det en ansevärd mängd kaparskepp vid Kaparnäst kaj, en flotta i sin egen rätt.

Försvaret

Garnisonen har en stående bemanning om 200 man, Daritionkåren, som i krigstid tredubblas. Dessa sköter bevakningen av de åtta meter höga och sex meter breda murarna. Kåren sköter även stadens stadsvakt och projektilbatterier.

I hamnbassängen hör 125 skepp ur feliciska flottans spjutspets Havskåren hemma, men sällan finner man fler än 25 skepp i hamn. Kapaciteten för hamnen är dock flera hundra skepp. Hamnbassängen i sin tur skyddas av projektilbatterier och Labyrinten. Labyrinten innebär att skeppen måste kryssa in och ut ur hamn, något som gör en attack från havet mycket svårare. Kedjor och pålverk som kan höjas vid anfall gör det än svårare att forcera sig in i hamnen.

AMARA

Amara är det största tolanska furstesätet och staden är känd för sin skönhet. Byggt i vit kalksten på en klippa över den brusande floden Arantes är staden omgiven av vin-, aprikos- och äppelodlingar. I stadens omgivning finns också ett blomstrande kulligt busklandskap där örter skördas, bin sköts och får och getter betar. En liten grupp halvlängdsmän har bosatt sig i Amara där de livnär sig på fruktodling, likörframställning och handel med sina tobaksodlande kusiner på den berendiska sidan av Erbulas. I Amara görs också det röda Amarantervinet vars fylliga smak är ett resultat av en blandning mellan den joriska zyrahdruvan och den kîmzonska zibibodruvan.

PERDANO

I de västra delarna av det soliga och torra Kritos ligger staden Perdano. Sjömän som närmar sig staden möts av två tjocka och höga ringmurar som står ute i vattnet och skymmer stora delar av staden. Flertalet master och fanor sticker upp bakom murarna och vittnar om en stor hamn med sprudlande aktivitet.

Perdano var tidigare känt för sitt mäktiga skeppsvarv, där de främsta och flesta skeppen i den feliciska flottan byggdes. Många dromoner och celandioner pryds fortfarande av Perdanos vapenmärke – ett tjurhuvud i brons. I många decennier fraktades timmer längst floden Eleutheros ner mot staden, och skogen Orenna söder om Erbulasbergen avverkades

flitigt. Staden blomstrade och Perdano blev förknippad med båtbyggarkonst. Många kända yrkesmän vigde sitt liv åt detta yrke och yrket var högt skattat och belönat. För att skydda skeppsvarvet mot eventuella anfall lät den dåvarande kungen Tiromon I år 413 e.O. uppföra två höga rundade murar som ringade in bukten och Perdano. Som Kleriomon III efterträdare behövde Tiromon I vid den tiden vinna popularitet. Perdanos murar fick bli det avtryck i historien som Tiromon I lämnade bakom sig.

Med tiden blev det dock svårare att frakta timmerstockar. Skogen Orenna glesades ut och längre norrut blev forsarna för vilda och branta för att bedriva vettig timmertransport. Korruption, odjur och närheten till Erbulasbergen medförde större faror och större kostnader för båtbyggarna. Skeppsvarvets tid var förbi och den sista galären från Perdano sattes i bruk år 583 e.O. I flera år användes Perdanos skeppsvarv till reparation och underhåll av de fartyg som fanns i bruk i Koalintviken. Dock byggdes inga nya båtar, och de förutseende affärsmännen och handelshusen hade redan börjat ägna sig åt en annan slags handel.

I de kalkrika, torra slätterna som skogsskövlingen lämnade efter sig frodades olivträden. Jorden och sluttningen visade sig vara ypperlig för dessa och tidigt pressades den första olivoljan som blev erkänt och hyllat. Senare utökade man produktionen av tångaska som tillsammans med olivoljan skapade väldigt populär parfym och tvål. Oliven blev Perdanos nya paradvara.

Idag är Perdano något av en kulturell stad där den kîmzonska eliten kan frossa i parfymeri, tvålar och delikatesser. Rika köpmän och adelsmän från Felicien spatserar gärna mellan de olika butikerna för att sedan stoltsera med den senaste parfymen eller den mest livsgivande tvålen. Staden är kraftigt segregerad och klyftan mellan rik och fattig är mer tydlig genom de tre stora bostadsområdena som löper som en halvmåne runt staden.

Perdano är säte för Melpomenastammen, en av kîmzonnernas nio stammar och för närvarande räknat som en av de mäktigaste i Felicien om man skall se till vilka stamfurstar som valts ut att sitta i Kungliga Skeppsrådet. Furst Lakadon DiAlofor har dock de senaste två åren plågats av ormfeber från sin ungdoms resor längs Fuktkusten i Samkarna och hans stol i Stjärnkammaren står därför ofta tom. Stammens två domare 610 e.O. är Isenta DiTaltokemana och Poreldon DiKas. I furstendömet bergstrakter finns ett av få åretruntöppna pass över Erbulas. Redan Kejsardömet Jorpagna anlade sin härväg här och på dess grund bygger den nuvarande vägen. Längs vägen genom passet finns härbärgen av olika slag på ca en dagsmarschs avstånd från varandra. Passet är starkt befäst av såväl Felicien som Berendien – framförallt som skydd mot varandra – men även från Erbulas stridbara svartfolk, vilka ofta attackerar de multåg som sköter handeln mellan Kritos och södra Berendien.

DERK

Denna stad styrs av en efarisk hövdingaätt som är vasaller till Feliciens kung, de så kallade Deyerna av Derk. Staden befolkas

framförallt av efarer och är även arkitektoniskt mycket efarisk till sin karaktär. Derk har, tillsammans med de många efariska slavarna och efariska frigivna, varit en stark faktor i den efariska komponenten av den feliciska kulturen. I stadens omgivningar, och annorstädes på södra Pelenos, odlas typiska efariska grödor som gulris, bananer, tobak och bomull.

ARADOS

Arados är ett av kîmzonernas nio stamsäten och ligger på en ö i floden Kebirs mynning. Staden är känd för sina täta och höga bostadshus som liksom den i Tyros och Sidon bildar så kallade "öar" på upp till sex våningar. I Arados ligger ett renommeterat Paridontempel vars präster är specialister på att tämja de

hippokamper som lever i Aradosbukten. Prästerna leder också den rituella hippokampjakt som genomförs varje vår och färgar buktens vatten rött.

Intressanta Platser

LYCÉET I MAFOR

Mandelordens lyceum i Mafor har gett staden en rad olika tillnamn; "Akademiernas stad", "De lärdas högsäte" och "Felicierernas skola". Här samlas lärde av alla slag, ofta på familjen Alkymades koncession. Mandelordens lyceum innehåller Feliciciens största bibliotek och främsta utbildningsanstalt av joriskt snitt. Än idag är lyceet i Mafor den enda större

MANDELORDENS HISTORIA PÅ SÖDRA TOLAN

327 f.O.

Den lärde munken Olai Rudimons upptäcker under en forskningsresa en till synes sjunken jorisk stad i Österbukten. Under Kopparhavets klara vatten ser han gnistrande vita kolonner och bevarade mosaikbeläggningar. På den vita klippan ovanför finner han också ruinen av en gammal jorisk basilika omgiven av arkader. Av inskriptionerna han hittar där sluter han sig till att staden som en gång fanns här hette Marion. Rudimon återvänder till Pendon för att där få stöd för vad han kallar en "arkeomatisk" expedition.

325 f.O.

Olai återvänder med sin främste lärjunge Olai Montalion samt en grupp raska noviser för att hjälpa till med att gräva och dyka. De bosätter sig i basilikan som de börjar restaurera. För att försörja sig börjar de utbilda regionens ädla ynglingar.

301 f.O.

Olai Rudimon publicerar den första studien över det sjunkna Marion, den så kallade Marionikan, och etablerar också i den de första arkeomatiska principerna och metoderna, som exempelvis relativ stratigrafisk datering och sektionsdokumentation.

291 f.O.

Rudimons studier av jorisk arkitektur, "*De re architectura Jorica*", publiceras ett år före hans död. I denna beskrivs bland annat de olika joriska kolonntyperna. Vid denna tidpunkt har basilikan restaurerats, stora delar av den sjunkna staden utforskats och Marion blivit ett officiellt lyceum.

283 f.O.

Olai Montalion publicerar "*Studia typologica ioricum*" som beskriver och analyserar den joriska kulturens materiella kultur i form av keramik, vapen och metallarbeten. I detta epokgörande pergament etablerar Montalion typologimetodiken.

276 f.O.

Montalion publicerar "*Historiae Tolanica*" som beskriver den äldre krunisk-tolanska staden han hittat under det joriska Marion.

273 f.O.

Montalion avlider detta år och lyceet blir nu inriktat mest på utbildning, men skickar också ut expeditioner till Krun, Efarö och det fjärran Furgia för att studera de joriska minnesmärkena där. Lyceet är det enda ljuset i ett annars kompakt tolanskt mörker. De sydtolanska hövdingarna har fallit ner i barbari och slåss ständigt inbördes och mot bergens svartfolk. Detta till trots innebär lycéets närvaro att sydtolanerna under århundradena anammar aidnisk-jorisk kultur och språk. Gudinnan Ingeril inlemmas också i det sydtolanska panteonet som dotter till Amçi, den vise guden, och Azgigal, fågelgudinnan.

27 f.O.

Kîmzonerna anländer till Koalint. Mandelmunkarna tar inte ställning i kampen mellan kîmzonerna och de sydtolanska hövdingarna.

25 f.O. (enligt somliga 18 f.O.)

Den kîmzonska stamprinsen Sanchuniadon anländer med en krigsflotta till bukten nedanför lycéet. En trupp tungt beväpnade kîmzoner med Sanchuniadon i spetsen närmar sig lycéet och möter utanför dess portar Prior Amnon. Amnon bär en blommande mandelkvist i sin ena hand och en papyrusrulle i den andra. Han räcker över mandelkvisten och pergamentrullen till prins Sanchuniadon och frågar: "Har ni kanske några böcker med er?" Sanchuniadon, som nu är något generad över att inte ha någon gåva att ge i retur, skickar sin lille son Philon ner till skeppen och pojken återvänder med en kattunge – en traditionell kîmzonsk vänskapsgåva – samt en illustrerad utgåva av "*Sagan om Kîmzon och Farkhon*" som han överräcker till Amnon. Philon blir den förste kîmzonen att studera vid lycéet och hans far grundar i Marions bukt en ny stad som kîmzonerna döper till Kar Mafor vilket på kîmzon betyder "mandelblommornas stad"...

lärdomsakademin i Felicien då kîmzonerna inte förde med sig någon egen tradition av större organiserade lärdomsinstitutioner. Då lycéet har fortsatt utbilda såväl jorer som kîmzoner har det varit avgörande i framväxten av den kîmzonsk-joriska blandkultur som är sant felicisk, samt i utformningen av det feliciska folkspråket.

SARONISKA NÄSET

Näset mellan Kritos och Pelenos kallas Saron. Där näset är som smalast, ungefär fyra mil brett, byggde tolanerna redan innan den joriska erövringen en kalkstensbelagd väg där lättare skepp kunde släpas från Koalint till Österbukten. Vägen var igenväxt och obrukbar när kîmzonerna anlände men återställdes till brukbart skick under 100-talet eO. Skeppsvägens mynningar är starkt befästa av kungliga fort bemannade av den feliciska marinkåren. Sarons skeppsväg är av stor strategisk betydelse för Felicien: den möjliggör snabb, ungefär fyra dagar, förflyttning av lätta galärer från Koalint till Österbukten. I fredstid används den också av kustskeppare som gladeligen betalar avgiften i guld för att bespara sig hela seglatsen kring Pelenos. Tyngre galärer och stora handelskepp kan inte förflyttas över Sarons skeppsväg. Det feliciska riksrådet diskuterar återkommande byggandet av en kanal mellan Koalint och Österbukten, men har ryggat bort från de gigantiska kostnaderna.

PHILAS FINGER

Finger är på feliciska en eufemism för det erigerade manliga könsorganet. Detta torde räcka som förklaring på denna kraftiga och långsträckt halvös namn.

KAP KALAMEIKOS

När Kalameikos och hans följare korsade det Saroniska näset för sin första kampanj mot Gerdikkarkipelagen, reste de på denna höga udde ett tempel till Paridon på det att han skulle välsigna dem med det kîmzonerna kallar "galärväder": lätta brisar och låga vågor. Kring templet finns idag en mindre stad och prästerna här anses vara goda väderspåmän, vågtämjare och vindmakare.

IDHRAM

Detta tolanska furstendöme är beläget vid ett av få berg i Felicien som är rika på malm. Här utvinns silver, bly och järn. Fursten av Idhrams inflytande är kännbar till och med i Tyros tack vare frukterna från furstens stora silvermyntverk och smedjor.

ASSABSKOGEN

Denna skog är Feliciens största och förklaringen till Assabanikinvånarnas rykte som Feliciens skickligaste skeppsbyggare. Skeppsbyggmästare från Assabanik rekryteras ofta till Tyros kungliga varv. Assabskogen var en gång bebodd av en stam skogsalver. Dessa är dock sedan länge förjagade även om ryktet säger att skogs- och flodandar på natten hemsöker skogen.

KOPEOSSJÖN

Sjön är Feliciens största och sägs vara förbunden med Kopparhavet via underjordiska kanaler då sjön har rikliga bestånd av ål och nors. Växtligheten runt sjön är lummigare än på många andra ställen på Pelenos och sjön är mycket rik på fågelliv. Norra delen av sjöns stränder och dess omgivning är tillhör en tolansk furste som är vasall till den feliciska kungen. Han eller hon kallas "Sjöfursten" eller "Sjöfurstinna".

DOHRISJÖN

Denna sjö anses vara helig för den tolanska vishetsguden Amçi, hans gemål fågelgudinnan Azgigal och deras dotter, månggudinnan Lavini. Denna triad dyrkas av den lilla tolanska tempelstat vars säte ligger vid sjöns sydöstra strand. Sjön är rik på karp, barb och en uppsjö fåglar.

ANATID

Denna den östligaste av alla klippöar i Gerdikkarkipelagen är bebodd av en sekt vita ankor. Ankprästerna här sköter om den orakelanka som lever i en sva-velosande grotta på ön och uttolkar dennes extatiska tjatrande. Ett av det sista orakel som varje orakelanka levererar är att peka ut det ägg som innehåller han av gudarnas utvalda ersättaranka. På ön finns också en mindre grupp lekankor som fiskar, plockar orselj och dyker efter purpursnäckor. De röda, violetta och lila färger som produceras används till att färga prästernas och oraklets fjäderskrudar. Ön besöks då och då av sjöfarande i jakt på vetenskap om den gudomliga viljan. Besökarna består av flera nationer och folkslag, ibland tom av svarta ankor. Vapen är förbjudna på ön och av någon oförklarlig anledning har den aldrig plundrats av vare sig pirat eller orch.

CHERSO OCH SALTLEDEN

Vid en grund saltsjö ligger Cherso, ett enormt läger med fyra byggnader i sten och trä, och med några dussin tält i varierande storlek. Cherso är ett slavläger. Det är

LEGENDEN OM DEN VITA TIGRINAN

Många slavar berättar historien om den Vita Tigrinnan. En kvinna från Efaros som vandrade Saltleden fram och tillbaka under flera år. Hon fick utstå feliciernas förtryck och det hårda livet på vägarna. Legendens talar vidare om hur hon lyckades bryta sig fri under ett uppror och flydde norrut mot bergen. Den Vita Tigrinnan, vars hår var kritvitt, hade blivit härdad av flera års arbete. Hon trotsade törst, hunger, sömn och fysiska påfrestningar och klarade till sist att ta sig till bergen. Där mötte hon en vit tigerhona som skonade hennes liv för att hon endast var skinn och ben. Istället gav tigerhonan sitt hjärta åt kvinnan, som åt upp det och fick krafter och styrka som dess like. Den Vita Tigrinnan härjade sen längst Saltleden och frigjog flera slavar. Än idag lever många på hoppet att de en dag ska bli räddade av den Vita Tigrinnan.

omgivet av höga träpalissader där feliciska vakter patrullerar och svettas i värmen. Innanför palissaden är där ett myller av övervakade solunska och samkarniska slavar som silar salt i knädjupt vatten. Det är även hit Felicien sänder sina värsta straffångar. Hettan har alltid varit olidlig i Cherso. Huden blir torr, spricker och saltet letar sig in i såren som skapar en otrolig sveda och irritation. Många får saltchocker eller svimmar av smärtan. Omsättningen på slavar är hög. De få som försöker fly klarar sig inte länge då landskapet är torrt, kargt och öde. De som inte slavar vid sjöarna transporterar saltet via den så kallade Saltleden mellan Jagor och Ibilo i södra Felicien. Oftast väljs män till denna uppgift då de är tåligare och kan gå längre. Saltet dras av slavar på vagnar även om de ibland har djur till hjälp. Som i Cherso är hettan stark och luften är fylld av salt och grus från de öppna slätterna som letar sig in i mun, näsa, öron och ögon.

Kolonier

TIGRANSKA ÖARNA

Meninx

Denna ö ligger utanför Tigranes nordvästra spets och är helt täckt av olivträds- och dadelpalmslundar. I mitten av ön ska enligt legenden en fallande stjärna ha slagit ner. Fortfarande ska den sprida den hetta som gör att felicierna i centrum av ön kan odla balsambusken i den varma jorden. Buskens kåda är mycket väldoftande. Ön mitt är tabu och de som trotsat förbudet och återvänt har inom kort dött i någon svår sjukdom. Meninx avträdde av Tigranes till Felicien som grundat en koloni och garnisonshamnstad som kallas Ibusos.

Pallanx

Pallanx är en mindre ö väster om Meninx. På ön odlas framförallt zibibbovindrivan från vilket de feliciska kolonisterna tillverkar det söta russinvinet Passos. Längs öns vita stränder lägger sköldpaddor ägg och sköldpaddsfångst är också en viktig syssla för kolonisterna. De feliciska kolonisternas hamnstad kallas Scauron.

Barakat

Barakat är en mycket liten ö väster om Pallanx. Ön domineras av en liten men starkt befäst felicisk bosättning, Karbarakos, som varit i felicisk ägo sedan 200-talet e.O. I vattnen kring Barakat dyker felicierna efter en röd korall som slipas till sigill och små dekorativa smycken i form av blommor, kaméer och figuriner.

PÄRLKOLONIERN

I västra Efaros på Solunas nordkust har Felicien ett flertal mindre kolonier. Ögruppen Lengynerna och kusten av stamlandet Dereas är de viktigaste. Kolonierna etablerades på 200-talet av kung Kleriomon II som både var ute efter slavar och efariska pärlor. Pärlor är enligt felicierna den vackraste och högst värderade ädelstenen, så mycket att det kîmzonska ordet för

”pärla” – porelos har fått betydelsen ”ädelsten” på feliciska. Den efariska ursprungsbefolkningen som först tvingades utvinna pärlorna är sedan länge utrotade, men nya slavar importeras ständigt in från fastlandet. Under den dermanska ockupationen av Felicien tvingades kolonisterna byta plats med sina slavar, något de ansåg som ytters vanhedrande och aldrig har glömt. I den dereasiska staden Eygafo valde 84 felicier att i stället för att länkas som slavar, kasta sig utför murarna på guvernörsfortet och fria möta Paridon i vägorna.

På Tabris, en av de mindre öarna i Lengynerna, har den aidniska S:t Willems Orden sedan soltågens tid ett av sina fästen. Felicierna har flera gånger försökt erövra borgen men aldrig lyckats. Willemiterna är dock alltför få för att utgöra ett hot, men är ett ständigt irritationsmoment och kung Kuthegil planerar ett slutgiltigt angrepp inom kort. Som en inledande manöver har en ambassadör skickats till riddarna för att intyga om fredliga avsikter, men den sluga Ytkila diNadikon har helt andra order.

BYLOS

En urgammal efarisk stad som är helig för alla landets åtta stammar. Fortfarande efter nästan femtonhundra år finns i Bylos spår av den magnifika arkitektur Efaros en gång var känt för. Solfarare från västra Kopparhavet intog staden 198 e.O. och den blev en del av Solstaten, fortfarande med en stor efarisk befolkning. Även feliciska legosoldater, utskickade av sin kung Kleriomon II till stöd för solfararna, etablerade en stark närvaro i staden. Efter ett efariskt uppror 223 e.O. tog de över Bylos och deklarerade den som felicisk koloni. Trots protester från ledningen i Solstaten och Lysande Vägens prästerskap började felicierna handla med slavar från östra Efaros. År 307 e.O. återtog staden av den efariska dermanerstammen som ville ena hela Efaros och fördriva alla erebier. Även efarier från andra stammar kastades ut, trots att Bylos inte traditionellt ansågs tillhöra någon av de åtta storstammarna. När dermanerna fördrevs från Felicien efter sin ockupation av landet, blev Bylos feliciskt i enlighet med fredsfördraget. Staden blev återigen en utgångspunkt för slavhandel i Efaros och övriga Soluna, men framförallt blev den en viktig militärbas som kunde hålla de efariska piraternas stålklädda kanoter under kontroll. Under 400-talet e.O. försökte Krun vid flera tillfällen att erövra Bylos, men efter sitt nederlag i slaget vid Lopenta 451 e.O. gav de upp sina koloniseringsförsök. Bylos är idag den kanske viktigaste utskippningshamnen av solunska slavar och varje sommar avgår en stor slavkonvoj till Sidon i Felicien.

CARAIDON

Ursprungligen ett mindre efariskt kustsamhälle som under Kejsardömet Jorpagna gjordes till kolonihuvudstad i Efaros Tigranica. Staden blev senare viktig i det dermanska stamförbundet och härifrån utgick invasionen av Felicien 311 e.O. Den tillfångatagna kung Kiomolon III hölls som gisslan i Caraidon till sin död 333 e.O. När sedan felicierna gjorde uppror och frigjorde sig från dermanerna lyckades de i fredsfördraget även få kontroll över denna stad, som sedan dess är deras viktigaste koloni i västra Efaros. Paridontemplet som restes till minne

av Kiolomon är det största farsegels det feliciska kärnlandet. Staden ligger vid mynningen av den mäktiga Ytalizfloden och nerför den skeppas varje år otaliga slavar från Efaros inre.

PORTO HORYNI

Denna feliciska koloni ligger på Solunas sydvästra udde 74 dagars seglats från Krilloan och vid den enda sjövägen ut ur södra Ormsjön. Den feliciska handelsflotta som år 204 e.O. fångades när Vägen bort uppstod skickade iväg några galärer söderut för att om möjligt hitta en annan färdväg hem. Efter en lång tids sökande i ett vindfattigt hav började de dras av starka strömmar mot det mäktiga sund där Soluna och Samkarna nästan möts i Hyrons Gap. Endast tur hindrade galärerna från att sköljas nerför forsarna ut i det vindstilla och varma hav som ligger nedanför. På en klippa inklämd bakom en långsmal ö räddade de sig i land. Där träffade de poktiska sjöfarare som regelbundet använde den skyddade viken som mellanstopp på sina resor ut i havet som kallas Maar Lacra – Tårarnas ocean. Inte riktigt säkra på vad de skulle använda sin upptäckt till befäste felicierna viken med artilleri från en krossad galär. Medan de väntade på vidare order från huvudflottan passade de på att ta upp "tull" av poktierna som passerade gapet. Allt eftertvar började Niferländska valfångare dyka upp för att till den säsongsbundna jakten bemanna sina enorma kokflottor ute i Maar Lackra. Tullen på den exklusiva valoljan blev en mycket mer inkomstbringande taxering än den på poktiernas småvaror. När både niferlänningarna och poktierna började eskortera sina skepp fick felicierna oftast avstå från tullen, men en påhittig poktier fick felicierna att inse att de stora pengarna fanns i att underhålla fiskarna, sjömännen och marinsoldaterna så långt hemifrån. Platsen fick sina koloniala rättigheter samtidigt som Krilloan och även om den inte kunde tävla med denna stad så blev Porto Horyni – Hyronska porten – en värdefull utpost i det första feliciska imperiet. Under sin historia har flera poktiska och niferländska furstar försökt erövra kolonin, men ingen har lyckats.

Staden hamnade som enda feliciska koloni aldrig under Dermanien på 300-talet e.O. eftersom den låg för långt bort och ansågs som obetydlig. Det var inte mycket de fåtaliga kolonisterna kunde göra mot inkräktarna i sitt hemland, men det var ändå här som motståndet som senare förde till friheten skulle få sitt ursprung. Några Paridonpräster fick visioner av en stridsgud vid namn Galmon som samlar döda krigare hos sig i Årans Salar bortom havet för att gå i krig när det verkligen behövs. En orden grundades och skickade ut sina "riddare" till det ockuperade hemlandet för att där inspirera felicierna att resa sig mot dermanerna. Eftertvar gjorde felicierna uppror och ledda av Galmons utvalda blev landet åter fritt. Tron på Galmon spred sig senare under de berendiska krigerna till

stora delar av den feliciska militären och Porto Horyni fick en särskild plats i deras stolta hjärtan. Årans Salar sägs ligga ute i det stilla havet söder om Hyrons Gap och till de många stridskolonerna i kolonin reser många soldater för att fördjupa sin kunskap och visa upp sig inför Galmon.

Porto Horyni styrs i dag av guvernör Ilkos DiMethil, men då han totalt är i sin efariska älskarinnas händer är det i praktiken hon som råder.

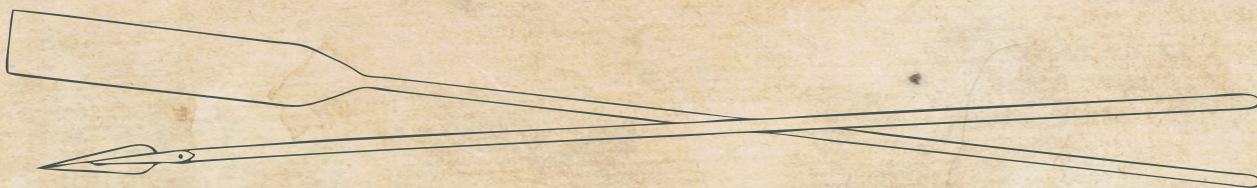
Idag har poktiska handelshus etablerat sig i staden och då poktierna är de enda sjöfararna som i sina muletor vågar sig ut i Maar Lacra, är de mycket rika trots den feliciska hamnavgifterna och stadens kreativa affärsmän. Niferlänningar finns också här och jagar inte bara val i Hyrons Gap utan bedriver också fiske i södra Ormsjön. Både fångst och fiskare sätter sin prägel och lukt på Porto Horyni.

Utöver felcisk mystik är staden full av sydkontinenternas ockultism och framförallt Oktagonen. Många vallfärdande soldater och fiskare besöker de för Porto Horyni så ökända glädjehusen och faller där offer för Hasitaal – den köttsliga hängivelsens furstinna. Zinn-kultister finns i mängder, men feliciernas häxjagare har hittills lyckats hålla både ormar och sand stängna. På senare tid har även några högresta, ansiktslösa krigare klädda i fjäderprydda rustningar synt till i staden. De har satts i samband med poktiska långfararens återvändande från länder bortom Tårarnas ocean.

Ett annat rykte är att en portal i mörkt odökoträ från Efaros sägs finnas i staden och leda till Mastika Agga i norra Ereb. Den ska ha skapats av en efarisk portalmagiker som ville knyta ihop de två platser som hon ansåg vara civilisationens yttersta utposter mot söder och norr. Huruvida detta stämmer och om portalen faktisk finns är ovisst, men i den mycket omtalade händelsen för några år sedan, kallad "Kalabaliken i Madam Memiras Hus", sägs en mammut ha varit inblandat och detta har setts som ett bevis på en anknytning till nordligaste Ereb. Andra tror att dyrkare av söderns Salamandrar har försökt leda sin kamp mot Isherrarna genom portalen.

De många stridsskolorna i staden drivs både av privata företagare och av Galmons Orden eller De Avskilda. För att nå de högsta graderna inom den feliciska marinen är det i praktiken ett måste att någon gång ha tränat inför Galmon i Porto Horyni.

Maar Lacra – Tårarna Ocean – är ett på många sätt vilseledande namn då havet är fullt av liv. Stora algområden ligger ute i det varma havet och ger mat åt myriader av fisk och fåglar. Enorma vitvalar besöker havet under säsongsvisa betesperioder och följs av jagande sjöormar. Dessa ormar tar sig ibland upp Hyrons Gap för att bevista Ormsjön och det är en mäktig syn att se dem simma mot de kraftiga strömmarna i gapet.

Samhälle

Saphanianat DiKandalos seglatslogg¹

Till Galmons klipptempel i Porto Horyni reser unga feliciska kämpar för att uppleva platsen där Galmon först uppenbarade sig för att befria det heliga Felicien från de dermanska barbarernas ok. I klipptempels grottor och skulpterade nischer söker kämparna skydd från salamanderhettan. Under ledning av Galmons döttrar och De Avskiljda² lär de sig att frigöra och fokusera den inneboende kraften som Paridon andats in i alla människor. Till ljudet av dubbelflöjtens³ frenetiska musik dansar de med spjut och svärd tills alla kämpar snurrar, hoppar och duckar i exakt synkroni. Vapendansen kan pågå i flera timmar då Galmons kraft är i dem. Hit kom jag själv för att finna kraften och lära mig dansa med svärdet.

I klipptemplet finns det skattkammare i vilka Hus och Stam visar upp de främsta av de krigsbyten de tagit i Feliciens krig. Då templet är hugget ur klippan skiljer sig skattkamrarna här från de hemma i Tyros och är precis som templet självt skulpterat ur den rosenröda sten som bergen kring Porto Horyni består av⁴. Jag tillbringade timmar i skattkamrarna för att skåda de byten som mina fränder och landsmän har offrat här: snidade oliphanter, trumpeter av sjöormshorn, efariska stälstandar, poktiska dolkar med skaft av noshörningshorn och fanor och flaggor tagna i strid med alla de folk som seglar de sex haven. Självt hade jag kommit till Porto Horyni för att finna vägen till det sjunde: Maar Lacra och vägen till salamandrarnas söder⁵. I Huset Carais⁶ skattkammare, full av byten ty detta hus har kämpat i mången strid i kungens tjänst, fann jag en flaska av sidonskt klarglas i vilken jag kunde skönja en skriftrulle. Då jag lirkat ur skriftrullen ur flaskan kände jag att den vare sig var gjord av papper eller pergament utan av fint linne. Jag lossade snöret och vecklade ut rullen och läste där de joriska tecknen:

"Må Fraschikel, hon som är, har varit och skall vara, ge mig nåd! Må Hon låta vindarna och havet föra detta brev till Targero, Beyural eller Dakkilo på det att min kära familj skall känna mitt öde och köpa mig fri. Jag, Algar Ermini, sitter fången på den feliciska kapargalären Scoliodon. Mina skeppskamraters öden känner jag icke då de högtättade fångarna skiljdes från de lågtättade efter det att de djuriska felicierna bordade vårt skepp i natten.

Vi hade precis siktat sydöstra Tolokfes dimhöljda kust med tusentals säckar med spannmål och dussintals balar grilnutyg i lasten. Vår kogg "Vågornas moder" seglade för nordlig vind mot Targero då utkiken ropade ut ett skepp vid babords låring. Skeppet var snabbare än vårt eget och närmade sig så Kapten Lann beordrare Vindhäxan Sigelgaita att med sin magi försöka avgöra om skeppet var vän eller fiende. Vindhäxan reste sin stav mot skyarna och sjöng med låg röst en rytmisk ramsa medan hon stirrade stint mot skeppet. När hon rapporterade att skeppet som förföljde oss var en galär som förde flaggor prydda av en silverne haj på azur bleknade såväl Kapten Lann som min läromästare och farbror, Vito Ermini. Jag frågade min farbror vilken nation eller stad som förde hajen som vapen och med bister min svarade han: "Det kîmzonska huset Carai."

Kaparen närmade sig och på avstånd kunde vi höra den feliciska dubbelflöjten egga roddarna till allt högre fart. Farbror Vito och Kapten Lann beordrade vindhäxan att väcka en runvind att föra oss snabbare mot Targero och trygg hamn i Thurbel och vi bad alla till Fraschikel att rädda oss från den feliciske kaparen. Efter att lagt ut ett pentagram i salt bakom stormasten knäböjde Sigelgaita i dess mitt, sänkte huvudet och höjde sin stav. Efter ett djupt andetag andades hon ut och en stark vind fyllde seglet och vår fart ökade markant. Vi jublade alla, tackade Fraschikel och hurrade för vindhäxan.

Till en början ökade avståndet mellan oss och vår förföljare, men kaparen reste nu sina egna segel på två gigantiska rår och hennes röda segel fylldes liksom av våra av vind som syntes komma från hennes akter trots att vinden var nordlig. Trots detta började kaparen att sacka efter och hon försvann efter ett par timmar bortom horisonten. När det skymnade höll Vito och Lann ett rådslag där de beslutade att istället för att fortsätta på kursen mot Thurbel söka skydd i en liten fiskehamn på ön Charun i Megalossundet. De menade att detta skulle lura kaparen att fortsätta mot Thurbel i mörkret. Den sista timmen innan nattvakten ankrade vi upp i Charous lilla naturhamn. I hamnen låg också flera fiskebåtar från Targero då vattnen runt ön är rika på svärdfisk. Trött av anspänning föll jag i min hårda säng i hytten jag delade med min farbror.

Jag hade sovit i kanske ett par timmar då jag hörde skrik och ljuden av svärd mot svärd ute på däck. Min farbror och jag tog våra svärd och smög ut på däck där kaos rådde. Vid akterkastellets dörr låg Kapten Lann på rygg med två harpuner av stål stickandes ur hans kropp. Nakna feliciska kapare hade överväldigat våra matroser och enbart vindhäxan Sigelgaita såg ut att hålla stånd med sin blixtrande stav och pilar svävade på vindar kring hennes huvud. I månljuset såg jag då en dryppande våt felicier klättra över relingen bakom Sigelgaita och jag skrek ut en varning. Häxan vände sig om och en av hennes vindpilar slog in i felicierns axel och han stapplade till, men fortsatte fram mot häxan. I det bleka månljuset tyckte jag mig kunna se att hans ansikte var förvridet och sågtandade huggtänder glänste i vad som enbart kunde kallas en hajkäft. Tyst och med stirrande svarta ögon rusade han fram mot häxan och skakade av sig den blixthon slungade mot honom. I hans händer var hon enbart en trasdocka och med pumpande gälar slöt sig hans käftar kring hennes hals. För ett kort ögonblick kunde jag höra Sigelgaitas gurglande skrik innan en tystnad lade sig över skeppet. Runt omkring oss stod nu ett halvduzin felicier och riktade sina vapen mot mig och min farbror. Jag kunde se stirrande svarta ögon dra sig in i ögonhålorna, käftar fyllda av sågtandade tänder återgå till mänsklig form och gälar slutas till slät hud på feliciernas halsar. Feliciern som hade dödat Sigelgaita slängde nu hennes livlösa

kropp över relingen och steg fram till sina män. Även hans ansikte hade nu återgått till mänsklig form men han var täckt av sitt eget och vindhäxans blod. Han bugade för oss och talade: "Tillåt mig att introducera mig själv. Jag är Mattiel DiCarai och ni, detta skepp och all dess last tillhör nu Huset Carais hajmän! "

Prisbesättningen läste in oss i vår hytt och vi kunde höra ljudet av segel som restes och långsamt gled Vågornas moder ut till havs. Efter ett halvt glas flyttades vi över till den feliciska galären som DiCarai sade hette Scoliodon och var en kapare i Hans Majestäts tjänst. Vinden steg nu och Scoliodon och Vågornas moder satte kurs rakt österut mot Darition. Jag och min farbror lästes in i olika sektioner av galärens lastrum. Det är från detta fängelse jag skriver mitt nödrop. Om Fraschikel är nådig leder hon detta brev till en vänlig erebosisk själ och jag och min farbror kan köpas fria på marknaden i Kasyr! Skrivet av Algar Ermini i det 604:e året efter den dalkiske krukmakarens uppenbarelse⁷."

Jag tänkte nu att pojken trots allt hade funnit ett sätt att stjäla en flaska och slänga den och sitt brev i havet, men att erebosierns gudinna inte had hört hans bön. Typiskt en erebosisk snedseglare att inte förstå att mellan Targero och det sköna Felicien blåser vindarna från nord och strömmarna leder till Vägen bort. Flaskan måste ha förts in i Ormsjön och sedan hela vägen av strömmarna till Porto Haryni där någon hade insett att det rätteligen var Huset Carais byte. Fraschikel är en mäktig gudinna men hennes folk är vekt. Paridon och Galmon skänke oss styrkan att segra! Nu hörde jag sången från Galmons döttrar i templets korridorer. Kungadömet's stridshymn signalerade kattvaktens begynnelse och jag lämnade Huset Carais skattkammare för denna gången.

—Utdrag ur den feliciska Mandelacolyten, salamanderkonstnären⁸ och äventyraren Saphunianat DiKandalos seglatslogg från sommaren 633 år efter Ankomsten.

Noter:

¹Seglatsen är en resa som många unga felicier gör efter att de nått sin myndighetsålder. En seglats måste omfatta en sjöresa om minst ett år och en dag. Destinationerna varierar men Porto Horyni, Pandarealia, Melukha, Tricilve och Halle är vanliga destinationer. De allra mest äventyrliga fortsätter från Halle eller Tricilve till Babor, Cereval och Demontungan.

²Galmons döttrar är prästinnor som tjänar Galmon. De rekryteras på minst nio år och lever då i celibat med undantag för vissa religiösa högtider. De Avskiljda är krigare som dedikerat sina liv till Galmon och ett liv av meditation, asketism och studiet av vapenkonster. I övriga Ereb kallas de ibland för Galmons riddare. Något som skulle chockera såväl riktiga riddare som en Avskiljd.

³Den feliciska dubbelflöjten används i såväl festliga, religiösa som militära sammanhang. Den ljuder vid gillefester, marsch och rodd. Dess register sträcker sig från en mörk klarinettliknande ton till gälla panflöjtslikande trillar.

⁴Skattkammarna är i andra tempel utspridda på tempelgårdarna eller inlemmade i templens omgivande kolonnader och tar själva formen av miniatyrtempel med pelare, skulpturer och friser. Där gudastatyn annars skulle stå finner man istället altare där skatterna vigts till guden. Här finner besökaren rika rustnings- och vapensamlingar, fanor och annat rikt krigsbyte.

⁵De sex haven är i kîmzonsk tradition: Kopparhavet, Golwyndas sötvattenhav, Västerhavet, Masevabukten, Glashavet och Ormsjön. I Porto Haryni kallas Maar Lacra ibland Det sjunde havet och enligt myten kan här vägen till Årans Salar och Salamandernas söder finnas.

⁶Huset Carai är ett av tre Stora Hus som ända sedan Kalameikos och Elissas tid lyder direkt under kungen. Sönerna i Huset föds ibland med gåvor givna av Paridon: de kan av egen vilja delvis anta formen av hajar. Till skillnad från äkta hajmän kan det inte fullständigt förvandla sig till hajar utan som mest förändra sin ben till en hajstjärt, en hajfensliknande utväxt på ryggen, gälar på halsen, stirrande svarta ögon med skyddshinna mot vatten samt stora förvridna käftar prydda va rader med sågtandständer. Förvandlingen är viljestyrd och extremt smärtsam. Huset Carais hajmän sägs också vara starkare, uthålligare och läka fortare än vanliga människor. Doften och smaken av blod kan driva dessa hajmän till frenetisk stridslusta. I varje generation föds kanske ett par dussin hajmän och deras insatser i Feliciens krig är legendariska.

⁷Den dalkiske krukmakaren är en term som vissa erebosier använder för Odo.

⁸Salamanderkonst är en felicisk magisk tradition som fokuserar på studiet av eldmagi och sinnespåverkande magi. De flesta salamanderkonstnärer är män (till skillnad från de flesta vindväverskor och vågtämjare som är kvinnor).

Befolkning

KÎMZONER

Den ursprungliga kîmzonska kulturen företräds framförallt av ledande och mera välbärgade kîmzoner – så kallade storkîmzoner. De lär sig tala och skriva den klassiska kîmzonska som används i alla officiella skrifter, lagtexter, lärda

verk, inskrifter på gravar och monument, samt återgivandet av Kalameikiden och andra diktverk. Storkîmzonerna klär sig också mera traditionellt kîmzonskt. Till exempel är det nästan enbart storkîmzonska kvinnor som till vardags bär den typiska kîmzonska klänningen med volangkjolar och hårt åtsittande bröstliv som lämnar bröstet bara. Storkîmzonerna är dock inte på något sätt opåverkade av tolansk (eller efarisk)

kultur, även om de gärna vill tro det. Småkîmzoner, fria men inte nödvändigtvis rika kîmzoner, talar huvudsakligen feliciska och har i sitt vardagsliv anammat många av de tolanska och efariska traditionerna. Vid högtidliga tillfällen klär de sig dock också i traditionell kîmzonsk dräkt och använder mödosamt inövade kîmzonska fraser. Vissa tolanska seder är dock för "märkliga" även för småkîmzoner att ta till sig, exempelvis varför någon skulle vilja strida till häst, släppa in en hund i sitt hus eller underlåta att lära sina barn att simma.

TOLANER

Tolanerna är ättlingar till de jorer som bodde på sydligaste Tolan vid kîmzonernas ankomst och är numera starkt påverkade av kîmzonsk kultur. Generellt sett kan man säga att tolaner som lever i huvudsakligen kîmzondominerade städer i dagligt liv inte skiljer sig från småkîmzoner, medan tolaner som lever i de självstyrande tolanerlanden är mindre påverkade av kîmzonska seder och bruk. Livegna tolaner kallas av kîmzonerna för tolaniner.

GERONER

De frigivna – geroner – kommer oftast ifrån en bakgrund som hushållslavar hos kîmzoner och delar oftast deras traditioner då de antingen är födda slavar eller fångats i ung ålder. Från framförallt geronerna har dock flera efariska seder kommit in i det feliciska samhället som t.ex. rikt snidade dörrar och extatisk andekult med magiska inslag. Det sistnämnda oroar många konservativa kîmzoner.

SLAVAR

Slavarna, huvudsakligen efarer, delar liksom tolaninerna på många sätt sina härskares kultur, men den som sliter på plantage, i stenbrott eller gruva lever ett hårt och torftigt liv. Det sägs dock att dalkiska missionärer i hemlighet lyckats konvertera en del slavar till den Lysande Vägen. Förrymda slavar kallas av kîmzonerna för ksaramaccor. Det förekommer att slavar efter lång eller extraordinär tjänst blir frigivna, dvs geroner. Det är vanligen hushållslavar som frigges, medan slavar som arbetar på plantage, i gruvor eller stenbrott har mindre chans till frigivning. De har vanligtvis också kortare livsspann.

Demografi

Feliciens befolkning är ungefär 4 500 000 (svartfolk, alvfolk och rymlingar ej inräknade) med ytterligare ca 400 000 i kolonierna. Tyros är den största staden med sina 42 000 invånare. Sidon, Elikon, Caraidon och Bylos har 20 000 invånare var. De övriga stamsätena har befolkningar på 5–10 000 invånare liksom Amara, Derk och Idhram. Utöver det finns flera kîmzonerstäder och några tolanerstäder med runt 1 000 invånare. Felicien är med erebiska mått mätt mycket urbant, nästan jämförbart med Caddo och Erebos. Kîmzoner och tolanerädlingar med landägor lämnar oftast skötseln av dessa till andra för att bo i städerna. Befolkningen är koncentrerad till kusterna, floddalarna och de fåtaliga sjöarna.

Befolkningen fördelas efter följande juridiska grupperingar:

- ◆ Kîmzoner, 25%
- ◆ Tolaner, 20%
- ◆ Geroner, 10%
- ◆ Tolaniner, 20%
- ◆ Slavar, 25% (huvudsakligen av efariskt, tolanskt och sombatzinska ursprung med samkarniska, narguriska och berendiska slavar som minoriteter)

Tolaniner och slavar är alla fattiga, men inom de övriga grupperna återfinns allt från enkla daglönare, fiskare och hantverkare till mäktiga ämbetsmän, köpmän och plantageägare som förfogar över land, folk och skepp. Utseendemässigt skiljer sig de olika befolkningsgrupperna åt, men inte så mycket och om man skulle se en felicier naken finns det inget säkert sätt att avgöra grupptillhörighet. Kîmzoner tenderar att vara relativt slanka, långa, olivhyade med svart hår och mörka ögon. Tolaner och tolaniner är oftare något kortare, kraftigare byggda än kîmzonerna och har ofta brunt hår, är ljushyllta och har ibland blå ögon. Geroner och slavar domineras av efarer, mörkhyade kvinnor och män med krulligt vitt hår som ofta flätas och rätas ut med heta järn. Många geroner och slavar har dock annan bakgrund än efarisk. t.ex. blonda eller rödlätta nargurer eller de mörkt olivhyade samkarnerna. Århundraden av samliv mellan befolkningsgrupperna har dock gjort skillnaderna mindre.

Kritos är den landsdel med störst andel tolaner då större delen av inlandet är Tolanerland. Gerdikkarkepelagen domineras helt av kîmzoner då öarna var nästintill obebodda vid kîmzonernas ankomst. I de efariska kolonierna finns den största andelen slavar och de kîmzonska kolonisterna utgör där en utpräglad plantageägarklass som också dominerar handel och fiske.

På norra Kritos, t.ex. i furstendömet Amara, finns små grupper av halvlängdsmän. Vita ankor förekommer i litet antal i Feliciens största städer. Dessa minoriteter är dock mycket små och bildar inte ens tillsammans en procent av hela befolkningen. Juridiskt har de samma status som geroner. Ett fåtal av felicierna känner dvärgar och alver från möten i främmande hamn eller slagfält. Den stora majoritetenen av felicierna har enbart sagor och myter att förhålla sig till.

På flera avlägsna ställen i Felicien finns mindre grupper av förrymda slavar som organiserat sig i egna starkt befästa och dolda byar under ledning av efariska andebesvärjare. Förutom egen odling och djurhållning livnär de sig också ofta av att plundra plantager. Felicierna kallar dessa rymlingar för ksaramaccor och jagar dem ständigt. Trots detta verkar deras antal inte minska – helt enkelt för att en del av de slavar som varje år förs till Felicien rymmer och ansluter sig till dem. Deras antal uppgår uppskattningsvis till några tiotusental.

I Erbulas berg lever orcher, ulvberidna svartalfer och i bergens djup vättar. Svartfolken utför ibland räder, men flyr snart upp i bergen och in i grottor när tolanerfurstarnas kavalleri och avdelade marinkårsförband anländer. Vid speciellt tunga räder kan de uppretade tolanerna och kîmzonerna genomföra

längre kampanjer i bergen och dess grottor. Detta sker ungefär en gång varje svartfolksgeneration, dvs vart tjugonde år, och håller svartfolksbefolkningen nere, men orsakar också vanligtvis allvarliga förluster hos felicierna.

Kung Kuthegils far kung Hamilon föll i strid mot Erbulas svartfolk i just en sådan större underjordisk kampanj. Den hämndkampanj som Kuthegil och hans två bröder Asdrilon och Magon bedrev de tre följande åren drev många av svartfolken över till den berendiska sidan av bergen. De som stannade kvar gömde sig i sina allra djupaste hålor. Tolv år har gått sedan dess men Kuthegil är fortfarande trygg i att hans norra flank är relativt skyddad.

I de västra pelenosiska bergens djup bor de demoniska illvättarna som ibland utför nattliga räder där de sprider eld, död och demonisk förintelse. Dessa attacker är korta och intensiva – de varar oftast inte mera än en natt och liknar nästan lämmeltåg där illvättarna svärmar och bränner ner allt i sin väg. Lika plötsligt som dessa eldtåg börjar i skymningen avslutas de i gryningen. I vissa dalar har svartfolken sådan makt att vinbönderna betalar tribut för att slippa överfall.

I Assabs skog fanns fordom en större alvbosättning, men den ödelades på 100-talet e.O. och alverna fördrevs. Ett fåtal tog dock sin tillflykt i de centrala pelenosiska bergen och har där envist stannat kvar. Förhållandet mellan alverna och felicierna är mycket dåligt. Ett fåtal alver är förslavade – de är svåra att hålla fångna en längre tid och många tynar bort. Alvslavar fungerar ofta som smeder eller andra typer av hantverkare och lever under hård bevakning bl.a. är de alla tatuerade i ansiktet med järnoxidsbaserade färger vilket omöjliggör bruk av magi. Även stympning förekommer för att förhindra flykt eller som förnedring av icke-människan.

I Tigranes skogar i Efarö har felicierna allierat sig med några kattmänstammar. Kattmännen används som spejare i räder mot efarerna som tidigare förtryckte dessa kattfolk. Feliciernas vördnad för och uppskattning av kattfolken grundas i deras tro att dessa stammar från de kîmzonska gudarna Shahadon och Shaladon. Kattfolken låter gärna felicierna hållas i den tron då det tjänar deras egna syften.

Om kîmzonsk och felicisk släkteräkning

Kîmzonerna är unika i Kopparhavsområdet i att de räknar släktskap på mödernett och praktiserar polyandri, matrilinearitet och matrilokalitet. Enligt Mandelordens lärde skall denna

tradition ha sitt ursprung i den skeva könsfördelning som existerade under seglatsen mot Koalint (endast 1 av 3 i besättningen var kvinnor).

Polyandrin är begränsad till att en kvinna kan gifta sig med flera bröder (naturliga eller i mycket ovanliga fall blodsbröder). Juridisk status som kîmzon kan enbart "man av kîmzonsk kvinna född" uppnå i det feliciska samhället. I ovanliga fall kan icke-kîmzoner adopteras av kîmzonska kvinnor och därmed uppnå status som kîmzon. Adoptionsceremonin omfattar rituellt blodsbyte.

Avkomma från kîmzonsk man och icke-kîmzonsk kvinna (läs: slavinna, geron eller tolan) är vanliga, medan det omvända är starkt tabu och straffas med döden för moder och barn. Kîmzonernas matrilinearitet till trots är det kîmzonska samhället mansdominerat (exempelvis har enbart kîmzonska män, med vissa undantag, rösträtt i stammarnas skeppsråd). Barn av kîmzonsk man och icke-kîmzonsk kvinna ärver moderns sociala status (slav, geron, tolanin eller tolan) och kan enbart nå status som kîmzon genom adoption av kîmzonsk kvinna.

Av detta skäl är dynastiska bröllop mellan kîmzoner och utländska adelsmän ganska ovanliga, men undantag finns. Det finns färska dynastiska band mellan Felicien och Hynsolge samt mellan Felicien och Jorduasur, vilket är en av anledningarna till de nuvarande goda relationerna mellan dessa länder.

Tolanerna följer joriska patrilinearitet, patrilokala, monogama traditioner rörande giftermål och arv. Slavar räknas inte som juridiska subjekt i Felicien och kan inte ingå juridiskt bindande äktenskap (även om många slavpar förstås i praktiken samlever). Frigivna slavar har en speciell juridisk status kallad geron (maskulinum)/geran (femininum) som i hierarkin ligger mellan tolan och tolanin (småtolan). Halvfolksindivider som är bosatta i Felicien och är fria räknas också som geroner.

JURIDISK STATUS I FELICIEN

Kîmzon/Kîmzan: fri man/fri kvinna

Tolon/Tolan: fri tolansk man respektive kvinna

Tolanin: livegna, också kallade småtolaner. Suffixet -in är en diminutivform som används i tilltal till barn och söta djur.

Geron/Geran: Frigivna slavar, man respektive kvinna. Den exakta innebörden på geron är "gäst". Halvfolk räknas som geroner och är därför inte fullt ut felicier.

Slavar: Dessa har inga rättigheter alls. I felicisk lagstiftning har individer olika rättigheter och skyldigheter baserade på juridisk status.

KVINNORS ROLL I FELICIEN

Kvinnor – i alla fall kîmzonska kvinnor – har en särställning i Felicien. En position av inflytande och deltagande som är unikt för Kopparhavet. Den urgamla kîmzonska traditionen att kvinnor inte ska utföra ansträngande kroppsarbete och det stora antalet slavar som sköter hem och barn har gjort att många kvinnor sökt sig till yrken som finhantverkare, räkenskapshållare, jurist, läkekunniga, köpmän m.m. Här kan de vara lika många som männen. Många har också tagit plats i politiken och inom det militära. Även magi anses traditionellt vara en kvinnoyssla.

Politik

Arkidamos DiLochos stod iklädd full stridsmundering på Elikons hamnplaza och viftade med sin hillebard. Harnesket av kopparhavsgrün sjöormslamell blänkte ovanför den knälånga ringbrynjan och spaulderna av blåmålad stål med försilvrade kanter gjorde honom mera bredaxlad än Paridon hade skapat honom. Vid sin sida hängde hans argaldiska långsvärd i en hajskinnsklädd skida som idag var fredslindat med blåa band. Hjaltet skyddas av parerstång och ringbygel i den nya stilen som blivit alltmer populär i Felicien efter sammanstötningar med erebosiska och dalkiska knektar i Enios sund. Runt om Arkidamos stod andra rustade män med spjut eller åra i handen samt ett antal kvinnor som deltog i skeppsrådet då deras söner var minderåriga eller deras män i örlog. De kîmzonska kvinnorna bar också spjut eller åra men deras rustning var av ett helt annat slag än männens. Skeppsrådet till åra bar de den färgstarka kîmzonska högtidsklänningen som lämnar bröstet bara. Närmast Arkidamos stod de spjutbärande medlemmarna i hans marzonor – hans brödragillen från den första sjöormsjakten till tolvmannagruppen i Havskären – i rustning och tittade spänt på honom. Deras hopp om åra hängde nu på Arkidamos vältalighet, respekt och kontakter i skeppsrådet. Anledningen var att Asdriel DiMattan, av skeppsrådet utsedd domare för det 637:e året efter ankomsten till Koalint, en minut tidigare hade höjt sin ämbetsstav av snidat elfenben och ropat ut en uppmaning till alla fria män och kvinnor i skeppsrådet att gå samman och rusta skepp och väpna män och kvinnor till strid mot de erebosier och dalker som vägrar att stryka flagg för Hans Majestät Konungens skepp i Enios sund. Detta sund som med all rätt är ett feliciskt sund där ingen åra skall gripa vatten eller segel fånga vind utan tillbörlig respekt mot Paridons smorde. Domare Asdriel pekade på Arkidamos och ropade: "Här står en kîmzon av kimzan född med spjut i hand! Vill Ni höra honom?". Hans fråga möttes av skeppsrådets unisona: "Ja!". Alla blickar vändes mot Arkidamos. Han tog nu av sig sin blåmålade barbut med dess vita strutsplym, tecknet att han var en Sagar i Havets Söner, och talade...

...vid sidan av hamnplazan stod de, köpmannen Iorvand, son av Kiorlik, och Shahalon Dansaren och betraktade skeppsrådet. Den förste en kort, ljus tolan med bruna ögon och ett sinne för affärer och den andre en lång och kraftig geron, son av en efarisk mor och en nargurisk far. För sina trogna tjänsters skull hade de frisläppts i samma testamente som hade gjort Arkidamos till Huset Lochos manliga överhuvud. "Kommer de att bifalla hans förslag att upplåta ett brigandonskrov från reserven?" undrade Iorvand. "Oroa er icke, Herr Iorvand. Arkidamos mor och Domare Asdriels hustru är systrar i Felisophorernas procession. Deras systramarzanos möttes igår till Felis åra. Havet är stillat." replikerade Shahalon. "Då hoppas jag vid Sharrapis eld på att min andel av bytet skall täcka min investering i rigg, utrustning och proviant."

"Loa Agive, Havsångeln, Snäckornas furste, kom till mig i dansen igår. Jag såg en skrattande Arkidamos i den blodbestänkta fören på en brigandon. Skeppskatten satt på hans axel. Dess ögon lyste och såg allt, liksom skeppets. Inget byte skall undkomma. Sådan är Felis vilja."

Feliciens administration

ADMINISTRATIV INDELNING

Felicien är indelat i flera olika varianter av administrativa delar som inte alltid sammanfaller. I grunden är dock Felicien indelat i kîmzonerland och tolanerland. De kîmzonska stamprovinsernas huvudsäten är Sidon, Elikon, Perdano, Ingor, Mafor, Ehram, Assabanik, Arados och Ityke. Kîmzonerland ägs av Hus och Stam och är självstyrande, men betalar skatt till kungen (niondet på naturalieproduktion och treniondet i handelstull) och tar också upp egen skatt för stammens räkning. Tolanerland har sina egna styren och lagar under olika former vanligtvis i grunden feodala, men i vissa fall teokratiska och i ett fall en magokrati, med viss basis i den kejsrerliga joriska lagstiftningen såsom den tolkats av Mandelorden.

ADMINISTRATIVT STYRE

Jämfört med flera andra Kopparhavsstater har Felicien en stark centralmakt och relativt korrupsionsfri byråkrati med goda möjligheter till effektiv skatteindrivning och mobilisering av landets resurser.

Kungen av Felicien

Kungen är bunden av rikslag och inte minst av tradition. I fredstid innebär det att hans makt är begränsad, men han förfogar fritt över de kungliga skatterna och bestämmer enväldigt över marinkåren och utser också havskärernas generalkaptener. Skatterna används framförallt för att underhålla flottan och marinkåren. Andra ändamål som den kungliga skatten används till är tempelbyggen, befästningar, större infrastruktursatsningar, samt till välgörenhet. Varje kung eller drottning måste vara "av Kalameikos blod och Hus" och vid sitt tillträde bekräftad av det Kungliga skeppsrådet, samt avlägga en så kallad Kungaed där bl.a. svärs trohet till Feliciens rikslagar. Normalt sett ärver den äldste sonen tronen, men om inga söner finns kan dotter ärva. Om vare sig dotter eller son finns ärver systerson före systerdotter före brorson före brorsdotter etc. Nuvarande kung av Felicien är Kuthegil Halvskägg.

Furstens Skeppsråd

Styresformerna hos kîmzonerna varierar något mellan stammarna men är i grunden baserat på Furstens skeppsråd. I dagligt tal kallas Furstens skeppsråd för "Skeppsrådet" eller helt enkelt "Rådet". Varje år röstar rådet fram tre Domare som

leder stammens affärer och tre Äldste som reser till Tyros för att under ett år bli medlemmar i Riksrådet. Feliciska politiker är förtjusta i retoriska klichéer som "Alla kîmzoner sitter i samma båt", "Statens skepp tarvar dugliga rorsmän" eller "Nu är det dags att vi alla rör åt samma håll!".

För att delta i skeppsrådet måste man vara "man av kîmzonsk kvinna född" och bära "spjut eller åra". Mötesplatsen för skeppsrådet är ofta ett större torg eller ibland ett öppet fält utanför staden då antalet deltagare ofta är flera tusen, i exceptionella fall i de större orterna – som årets första möte – över tiotusen. Domarna och åldermännen som väljs tillhör ofta de Stora Husen – storkîmzoner – som manipulerar valen via patronklientförhållanden till den majoritet av kîmzoner som tillhör de Mindre Husen – småkîmzoner.

Utöver domarna och åldermännen väljs också flera lägre ämbetsmän och religiösa funktionärer av skeppsrådet. Alla ämbeten är tidsbegränsade till ett år och det finns lagar som säkerställer att samma person inte kan sitta på samma post konsekutiva år. Skeppsrådet stiftar också stamslag och medlemmar ur skeppsrådet sitter i jury i brottsmål avseende brott där en kîmzon är gärningsman eller brottsoffer. Många unga kîmzoner av börd och ekonomi ger sig in i politiken och arbetar hela sitt liv på olika poster givna av skeppsrådet, ofta med ambitionen att bli domare eller äldste även om det är få förunnat.

Ibland kan kvinnor delta i skeppsrådet. Dessa är vanligtvis änkor vars söner är minderåriga eller kvinnor vars män är "i krig eller segel" och som givit fullmakt till sin hustru att föra deras talan. Eftersom många kîmzonska män är till sjöss under långa perioder är det relativt vanligt med kvinnor som är aktiva i den officiella politiken.

Stamfursten

För varje stam finns också en ärftlig Stamfurste. Dessa var tidigare i felicisk historia långt mäktigare och självstyrande än vad de är nu, därav namnet Furstens skeppsråd. Under perioder fram till 200-talet e.O. var de i praktiken självständiga och ledde sina skeppsråd efter eget huvud, men därefter var de bundna till kungen på ett feodalt vis. Gradvis har kungens och småkîmzonernas makt stärkts. Efter det feliciska inbördeskriget i slutet av 500-talet har alla stamfurstar säte i Tyros där de fungerar som en sorts hovadel och ofta innehar höga administrativa positioner. I praktiken innebär deras poster i Tyros – långt från de starkt befästa stamsätena – också att de är en sorts gisslan. I övrigt låter stamfurstarna influera rikets styre genom stöd till "sina" representanter i det Kungliga skeppsrådet, samt ibland genom Riksrådet. Dessutom kan stamfurstarna ena sig och lägga in veto mot det Kungliga skeppsrådets beslut.

Det Kungliga Skeppsrådet

Det Kungliga skeppsrådet – i folkmun Kungarådet – stiftar

rikslag, ansvarar för rikets civila styre och bestämmer över krig och fred. Rådet består av femton personer, tre från vart och ett av de sex administrativa områdena – undantaget Tyros – det vill säga Väst-Kritos, Öst-Kritos (skilda åt av floden Afaka), Väst-Pelenos, Öst-Pelenos (skilda åt av floden Senir) samt Nord-Pelenos. De tre personerna representerar militären, handeln samt områdets styrande. Militären utser sin representant, gillena och bönderna sin, samt skeppsråden sin. Här förekommer ofta intriger, rackarspel och kohandel då områdena omfattar flera militärcentra, vapenslag, städer, stamfurstar och skeppsråd. För att inte tala om böndernas eviga dragkamp med borgarna och bægges kamp med de stora handelshusen.

Monarken är det Kungliga skeppsrådets ordförande och är den som leder genomförandet av rådets beslut. Varje rådsperson har en röst, men kungen har fyra. Systemet är tänkt att förhindra att en yrkesgrupp och kungen ska kunna driva igenom något utan stöd från minst en annan rådsperson. Dessutom kan minst sex av de nio av stamfurstarna ena sig och lägga in veto mot kungarådets beslut.

Det Kungliga skeppsrådet utser flera viktiga administrativa poster som kungliga koloniers guvernörer, ambassadörer till tolanerfurstarna och främmande makter, riksskattmästaren,

rikshovmästaren, kungliga uppbördsmän hos stammarna, m.fl. Militära poster som storamiraler, marinkårens och havskårens regementschefer etc. utnämns dock direkt av monarken. Det Kungliga skeppsrådets magnifika rådhus upptar ett helt kvarter i Tyros och är rikt smyckat med friser och målningar som avbildar episoder ur Kalameikiden och Stammarnas och Husens hjältesagor.

Riksrådet

Till stöd i genomförandet av det Kungliga skeppsrådets beslut har monarken Riksrådet i vilket de nio Furstarnas skeppsråds tjugosju Äldste samt rikets högsta ämbetsmän sitter, även om närva-

ron varierar. Riksrådet ska hjälpa och rådge monarken vid genomförandet av kungarådets beslut. Riksrådet kallas också för "Stjärnkammarrådet" då deras möteslokal i det kungliga palatset är en kammare vars kupoltak på insidan är täckt av en målning som avbildar stjärnhimlen. Monarken kan själv välja om även andra ska sitta i Riksrådet, men traditionen bjuder att drottningen (eller prinsgemålen), en eller flera kungliga prinsar, en eller flera stamfurstar, samt de högsta militära, administrativa, religiösa och judiciella ämbetsmännen får delta. Antalet medlemmar vid varje beslut överstiger dock sällan ett dussin. Riksrådsmedlemmar kan leda så kallade Nonetter, grupper om nio höga ämbetsmän, som har befogenheter inom vissa områden (befästningar, ambassadörer, spionage, väg-hållning, religion etc.). Nonettmedlemmar väljs ofta, men inte nödvändigtvis, bland de Äldste.

KÎMZONERNAS NIO STAMMAR OCH DERAS STAMSÄTEN

Eutherpe – Sidon
Kaliopas – Elikon
Melpomena – Perdano
Kliho – Ingor
Polhymna – Mafor
Urania – Efram
Erato – Assabanik
Thalia – Arados
Therpsikor – Ityke

Övriga

Tolanerfurstar som svurit trohet till den feliciske kungen har ingen formell representation i Feliciens styre, men kan genom sin rikedom och status utöva stort informellt inflytande.

Feliciska tempel och kulter är självstyrande och organiserar och sköter om sina egna interna angelägenheter och ekonomi, men varje kults överstepräst svär vid sitt tillträde trohet till kungen och det Kungliga Skeppsrådet och Paridons överstepräst sitter med i Stjärnkammarrådet.

POLITISKA FALANGER

I Felicien finns ett flertal politiska falanger och fraktioner. Dessa ska dock inte på nått sätt ses som fast organiserade partier utan mera som "attityder" som vissa politiker intar, ibland dessutom helt opportunt. För närvarande är den småkîmzon-ska falangen mycket stark i den interna politiken och tolan-ska- och handelsfalangerna är starka i utrikesfrågor.

Broderskaparna

Denna inrikespolitiska falang anser att tolaner och kîmzoner bör likställas juridiskt. Dess företrädare menar att tolanerna är som de forna farkhonerna och att Felicien skulle bli ett starkare land med tolanerna som likvärdiga bröder och systrar till kîmzonerna. Till synes paradoxalt motarbetas de av tolanerfurstarerna. Det har dock sin förklaring i att dessa då helt skulle inlemmas i den centralistiska feliciska staten, deras undersåtar ges rösträtt och självstyre och de själva därmed förlora sin ställning. Broderskaparna är relativt få, men också de mest idealistiska och den enda falangen som är organiserad och har ett namn i folkmun. Vissa mycket radikala broderskapare anser att slaveriet i Felicien bör avskaffas helt.

Republikanerna

Denna lilla falang är inte högljudd för det skulle vara mycket ohälsosamt. Republikanerna anser att kîmzoner kan styra sig själva utan stamfurstar eller kung.

Den storkîmzon-ska falangen

Stamfurstarerna och ledarna för de Stora Husen intrigerar och arbetar för att återställa sin tidigare makt. De önskar en svagare central kungamakt och försvagning av småkîmzonernas makt i stamaffärer och skeppsråd.

Den småkîmzon-ska falangen

Denna falang önskar begränsa stamfurstarnas makt och stärka småkîmzonernas ekonomiska och sociala ställning på stamfurstarnas och de Stora Husens bekostnad. De ser kungamakten som en garant för skydd mot stamfurstarerna och de Stora Husen. Däremot har de inget intresse av att emancipera tolanerna eller slavarna.

Den tolan-ska falangen

Denna utrikespolitiska falang menar att då berendierna svek felicierna i det Dermanska kriget så har Paridon prisgivit hela Tolan till kîmzonerna. Denna falang är för närvarande relativt stark i det Kungliga skeppsrådet.

Den efariska falangen

Denna utrikespolitiska falang menar att Felicien borde expandera ytterligare i Efarö och bl.a. helt inlemma Tigranes i Felicien samt besätta Abn Haza. Falangen var tidigare dominant, men är nu akterseglad av Handelsfalangen.

Ormsjöfalangen

Denna lilla utrikespolitiska falang menar att Felicien borde återta Kiorshamn och Krilloan och därmed åter kontrollera handeln mellan Ormsjön och Kopparhavet.

Handelsfalangen

Handelsfalangen anser att framtiden ligger i handel och inte land. De anser att Felicien med alla medel bör se till att dominera handeln i östra Kopparhavet, och således bräcka Erebos och Caddo, och politiker från denna falang står bakom feliciens kaparstrategi. Handelsfalangen är inte intresserad av territoriell expansion per se, men kan lockas av tanken att inta handelsstrategiskt avgörande städer. Denna falang är för närvarande mycket stark och understöds av kung Kuthegil.

Militärmakt

TRUPPINDELNING

Den minsta enheten består av tolv man vars ledare kallas just Tolvman (kîmzon *segen*) och gruppen en tolfte. Dessa tolfte kombineras till den minsta fältformationen som består av 6–12 tolfte. Sådana enheter kallas spehiro och leds av en Sagar. Spehiror rör sig som en enhet på slagfältet och har en egen fänika och egna flöjtspelare och trumslagare. Spehiror grupperas i sin tur till en myriado som består av 6–12 spehiror. En myriado ska kunna agera som en självständig armé och har således tillgång till egen tross, administration och rättskipning. Varje myriado har också egen fana och färger. Officeren som leder en myriado kallas Underamiral (kîmzon *aluf*). En typisk marinkårsmyriado består av en spehiro löpare, två spehiror skyttar, två spehiror svärdsbärare, sex spehiror spjutbärare, och en spehiro sappörer. En myriado har även flera skepp – flera lätta och tunga galärer, samt ett eller två mycket stora trupptransportfartyg. I fredstid är flera av dessa skepp antingen uppdragna i skeppshus eller uthyrda till köpmannagillen.

Vid skeppstjänst används mindre grupper av tolfte – typiskt för en mindre galär är till exempel en tolfte skyttar, en tolfte löpare och en tolfte spjutbärare och för tyngre galärer två till tre tolfte skyttar och fyra till sex tolfte infanteri av annat slag.

Roddarna på de feliciska galärerna grupperas också i tolfte bestående av roddarna vid tre till sex roddarbänkar. Roddarna på en galär leds av en roddmästare och en vice roddmästare med hjälp av takthållande flöjtspelare och trumslagare. I hamn eller med skeppet uppdraget på en strand grupperas roddarna i styrbordsvakt och babordsvakt för roterande vaktjänst. Det bör noteras att felicierna inte anser att slavroddare är en god idé, då det kräver manskap för att hålla reda på slavarna. Det har dock hänt i tider av kris att felicierna har

frigivit grupper slavar och livegna i syfte att använda dem som roddare – många roddare rekryteras nämligen från geroner och tolaner.

De tolanska furstar som är vasaller till den feliciska kungen organiserar sina trupper på ett snarlikt vis som beskrivet ovan. Deras lätta infanteri och slungkastare grupperas på samma sätt i tolfter, spehiror och myriador på samma sätt som kîmzonskt infanteri. Det tolanska kavalleriet består också av tolfter, men grupperas i ilai om tre till sex tolfter som typiskt leds av en tolaneräddling. Tre till sex ilai samlas i grupper som kallas maryano och vanligen leds av en tolanerfurste personligen eller en medlem av en tolansk furstlig familj. Deyen av Derk är unik i Felicien med sin ilai bestående av stridstränade solunska skogsefanter.

FLOTTORGANISATION

Varje myriado i marinkåren och de utvalda kungliga myriadorna i havskåren har en grupp om 27 stridsskepp till sitt förfogande. I fredstid är de flesta uppdragna i skeppshus och taridonerna är uthyrda till köpmannakonsortier. Flera brigandoner och karakorer är numera uthyrda till kaparkaptener.

Ett skepp styrs av en kapten (kîmzon *seren*). Normalt består den typiska feliciska minsta patrullen av tre skepp under befäl av en kommandörkapten. Tre sådana patruller, kallad en eskader, står under befäl av en kommandör. Eskadrar grupperas i flotillor om 27 skepp vilka står under befäl av en generalkapten/underamiral, som också kommanderar en myriado. Dessa kan i sin tur grupperas i flottor om upp till 81 skepp under ledning av en (general)amiral. Till slut kan flera flottor formeras till armador om består av två till sex flottor under befäl av monarken själv eller en av honom utsedd Storamiral. Befälsgraderna under kapten är fallande: subaltern, överskeppare, skeppare.

- ◆ 3 skepp – Kommandörkapten (kîmzon. rasan)
- ◆ 9 skepp – Kommandör (k. sa´al)
- ◆ 27 skepp – Underamiral (k. aluf)
- ◆ 81 skepp – Amiral (k. ravaluf)
- ◆ Fler än 81 – Storamiral (k. tartan) ofta en en kunglig prins – men inte nödvändigtvis – eller i krigstid kungen själv.

En typisk myriadosflotta kan bestå av följande skeppstyper:

- ◆ Tre dromos samt tre taridos eller sex taridos
- ◆ Nio celandios
- ◆ Sex saettios
- ◆ Tre brigandos samt tre karakoros eller sex brigandonos

I fredstid är de flesta stridsskepp uppdragna i skeppshus och taridonerna är uthyrda till köpmannakonsortier. Flera brigandoner och karakorer är numera uthyrda till kaparkaptener. Detta gör att den feliciska "fredsflottan" ibland beskrivs som 5–5–5 (fem galärer, fem eskadrar, fem flottiljer), framförallt av utländska bedömare.

ARMÉORGANISATION

Armén är organiserad i tio kårer namngivna efter de nio landsändar och Tyros som försörjer dem. Huvudsaklig förläggning inom parentes.

- ◆ Tyros
- ◆ Erbulas (Arsos)
- ◆ Darition
- ◆ Assaba (Assabanik)
- ◆ Saroniska näset (Elikon)
- ◆ Arenna (Ingor)
- ◆ Orenna (Perdano)
- ◆ Idhram (Idhram och Aidoni)
- ◆ Pelenos (Jagor)
- ◆ Kritos (Sidon)

Antalet kårer per landsända ska femdubblas vid krig är planen. Varje kår består av tio plutoner samt främlingsregementen/tolanerregementen/legosoldater. Varje pluton består av fyra vapenlag. Ett vapenlag motsvarar en tolft.

Armén har inte en lika lång tradition som flottan och har även färre befälsgrader. Detta kan förklaras med att armén inte är lika attraktiv att tjänstgöra i som flottan samt i stora delar förlitar sig på tolanertrupp och legosoldater. Kungen är även arméns högsta befäl, men har som sin representant Generalen som allt som oftast sörjer för Arméns ledning.

- ◆ Överste – för befäl över en kår var, förutom Tyroskåren som leds av kungens fältamiral.
- ◆ Brigadär – för befäl över ett främlingsregemente, tolanerregemente eller legoförband.
- ◆ Kapten – för befäl över en pluton
- ◆ Löjtnant/tolvman – för befäl över ett vapenlag

VAPENSLAG

Marinkåren

Marinkåren är Felicien stolthet och felicierna själva anser dem vara kapabla att vinna över vilka motståndare som helst, till sjöss eller på land. Den består av nio myriador, alla bestående av tolv spehiror. Varje marinkårsspehiros består i fredstid av åtta tolfter och krigstid av tolv tolfter. Dessutom finns förberedelser i form av planer, utrustning och avsatta medel för att rekrytera ytterligare tre myriador i händelse av krig. Tjänsteperioden i marinkåren är 27 år där de sista nio åren tjänas i reserven. Enbart kîmzoner i åldern 16–20 års ålder rekryteras.

En typisk myriados består av en spehiros löpare, två spehiror skyttar, två spehiror svärdsbärare, sex spehiror spjutbärare, och en spehiros sappörer. Till varje myriados finns en flotta med 27 galärer bifogade, samt ett eller två mycket stora trupptransportfartyg. I fredstid är flera av dessa skepp antingen uppdragna i skeppshus eller uthyrda till köpmannakonsortier.

Generellt sett är de kungliga marinsoldaterna tungt och relativt uniformt utrustade med vapen och rustningar av god kvalitet. Disciplinen är järnhård och träningen är grundlig,

bland annat tränas de intensivt i att i falang absorbera och bryta upp kavallerichocker. Många marinkårssoldater har erfarenhet från strider med svartfolk, pirater, förrymda slavgrupper, samt av reguljär krigföring i Efarö.

Normalt är marinkåren och främlingsregementena stationerade på följande vis:

- ◆ Tyros, tre myriador
- ◆ Amara/Erbulas, en geronomyriados
- ◆ Darition, två myriador
- ◆ Assabanik, en myriados
- ◆ Saroniska näset, en myriados
- ◆ Caraidon, en myriados
- ◆ Bylos, en myriados
- ◆ Eggafö, en tolanumyriados

Främlingsregementena

En relativt ny företeelse i Felicien är främlingsregementena. Dessa två regementen är unika i att rekrytering sker från icke-kîmzoner. De kallas geronomyriadon och tolanumyriadon. Ibland räknas geronomyriadon och tolanumyriadon som tillhörande Feliciens armé, men de sorterar egentligen under marinkåren och organiseras, tränas och utrustas på samma sätt. Till skillnad från marinkåren saknar de skepp. Rekyteringsproven till främlingsregementena är hårda och ingen över tjugo års ålder accepteras. Tjänstetiden är liksom i marinkåren 27 år med de sista nio åren i reserv. Den stora belöningen ligger i pensionsceremonin som innebär att soldaten adopteras in i det Kungliga Huset och således räknas som kîmzon med fulla medborgerliga rättigheter.

Havskåren

De kîmzonska miliser som formas av inneboende i stamområdena och i de direkt kungligt styrda områdena, framförallt kolonierna men också Tyros, Darition och Saroniska näset, organiseras på liknande sätt som marinkåren. Milisen kallas ofta för "havets söner" eller havskåren. Varje stam är i krig skyldig att ställa upp med en myriados till kungen och brukar hålla ytterligare två i reserv för skydd av det egna territoriet och hemmavattnen. Varje kîmzonsk man är i fredstid skyldig att tjäna en månad av årets tolv i milisen som i fredstid fungerar som landsvakter, stadsvakter, garnisoner, och kustbevakning. Även geroner och tolaner som lever inom en stamprovins eller i kungliga områden är skyldiga att delta i uppåden men har ej rätt att delta i skeppsråden. En typisk myriado i havets söner består av två spheior löpare, tre spheior skyttar, en spheio svärdbärare, och sex spheior spjutbärare.

Den havskårsmyriado som varje stamområde ställer till kungens förfogande skall enligt rikslag ha en flotta om 27 galärer med tillhörande roddare och sjömän. Utöver dessa förfogar varje stam över ett mindre antal lätta skepp för kustbevakning och har i krigstid kapacitet att bygga flera galärer. Befäl för dessa, generalkaptenerna, utnämns av kungen.

Tolanerregementen

Tolanerfurstarne bidrar med tungt kavalleri – katafrakter – till

de feliciska arméerna där de i strid oftast bildar flankskydd. Katafrakternas unga väpnare och stallknektar kan formeras till ett lätt kavalleri men deras stridsvärde är lågt. Tolanskt infanteri är oftast lätt med exempelvis slungkastare eller av löpartyp. Enbart kungen kan kalla tolanerfurstarne till sina fanor.

Deyen av Derk bidrar inte med kavalleri. Om nu inte 36 stridstränade och bepansrade solunska skogsefanter kan räknas som kavalleri. I övrigt bidrar Deyen med skickliga efariska löpartrupper som även kan bemanna snabba katamrankanoter, så kallade karakoror (se *Båtar*)

Legoförband

Felicierna rekryterar gärna legosoldater, framförallt i krigstid och för bruk i kolonierna. Tidigare var hynsolgiska kavallerikondottiärer vanliga i Felicien, men de flesta av dessa har återvänt hem till Hynsolge under inbördeskriget. De har dock starkt påverkat det inhemska tolanska kavalleriets taktik och utrustning och hynsolgiska hästar importeras till Felicien för dyra pengar. Dalkiska bågskyttar har likaså varit vanliga, men har i takt med de politiska spänningarna blivit mer ovanliga. Andra legotrupper i Felicien är efariska elefanttryttare och löpare, jorpagniskt riddarkavalleri och krunska nomader som är skickliga beridna bågskyttar.

Felicierna har också de senaste åren börjat rekrytera grupper av jordukaerler som framförallt används som livvakter och som stormtrupper. Jordukaerlarna i Felicien leds av Aelfwine Korp och Rikissa Korp, syskonbarn till kung Elfhelm Korp av Jordushur. Rikissa Korp är gift med prins Mahariolon. Detta har lett till att Felicien och Jordushur, det långa avståndet dem emellan till trots, har utvecklat goda relationer och jordukaerlarna kallar Tyros för Hwitgaard, Den Vita Staden, och Felicien för Katlon – Kattlandet.

Det bör noteras att Felicien ändå är en nettoexportör av legosoldater till andra länder. Dessa legokompanier har ingen koppling till staten. Till exempel är feliciska legosoldater i Sirigon inte ett tecken på feliciskt officiellt stöd till Sirigon i inbördeskriget, utan helt enkelt att i Sirigon finns det pengar. Jorpagna, Hynsolge, men även Krun är länder där feliciska legosoldater är vanligt förekommande.

TRUPPTYPER

Kîmzoner i marinkåren och havskåren slåss uteslutande som infanteri som kommer i sex typer: löpare, svärdbärare, hillebardiärer, spjutbärare, armborstskyttar och sappörer. Till dessa ska även de skickliga kîmzonska roddarna och matroserna nämnas. Tolanerfurstarne bidrar framförallt med ett tungt kavalleri, katafrakter, men även med slungkastare, löpare och spjutbärare.

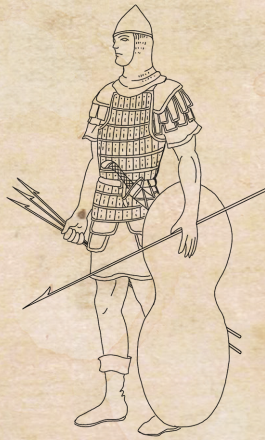
Löpare

Det lätta infanteriet bär enbart ett lätt bröstharnesk, i stil med brigantin eller läderlamellharnesk, över en tunika och är utrustade med flera kastspjut, lätt ladersköld av efarisk typ och khepesh eller labrys. På huvudet bär de den lätta koniska hjälmen. De är tränade för strid i lös ordning och i att springa

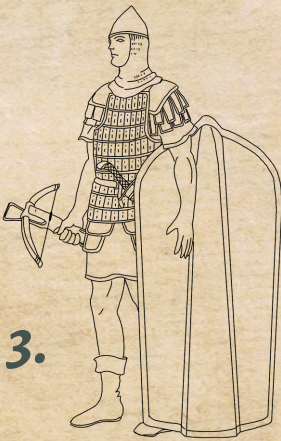
Trupptyper 1

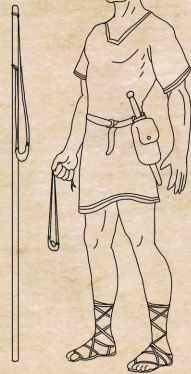
1.

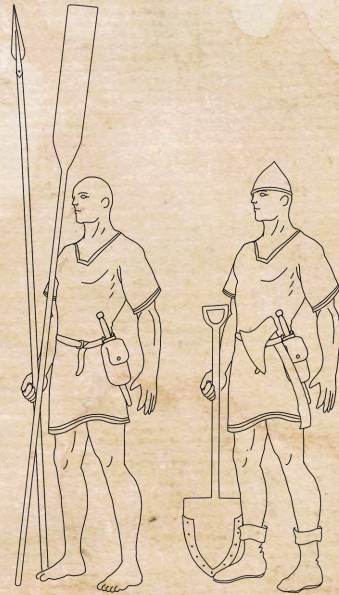
2.

3.

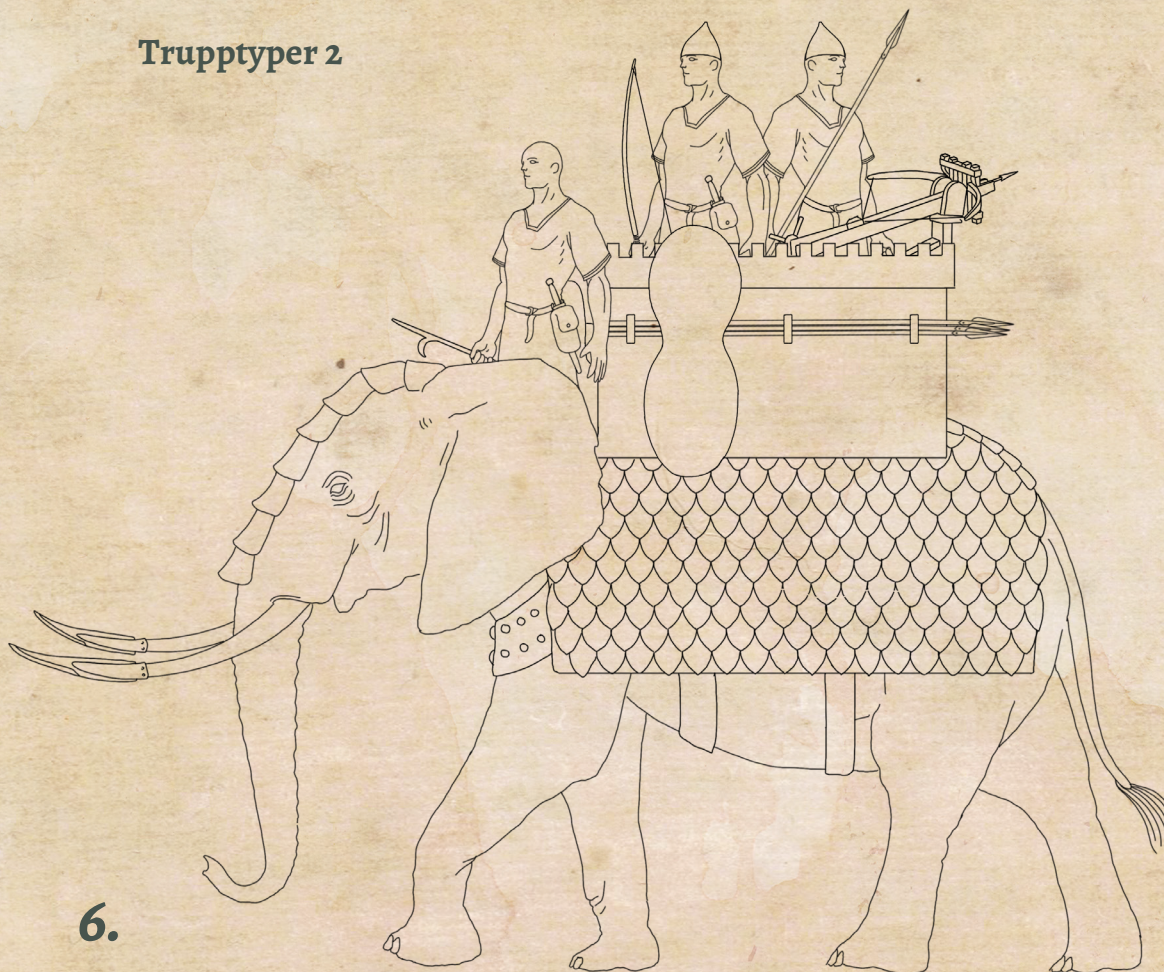
4.

5.

1. Svärdbärare och löpare
2. Hillebardiär och spjutbärare
3. Skytt och slungskytt
4. Roddare och sappör
5. Katafrakt
6. En av Deyen av Derks stridsefanter

Trupptyper 2

långa sträckor. I strid är deras uppgift att störa och oroa fienden innan huvudstridlinjerna möts. De används också som budbärare och som spejare i svårare terräng. Till sjöss är de oftast först att borda fiendeskepp.

Svärdbärare

Svärdbärarna är tungt rustade och beväpnade med kastspjut, medelstora sköldar och svärd, vanligtvis khepeshen. De fungerar som stormtrupper vid belägringar och när arborstskytter och spjutbärare har lyckats bryta upp fiendens ordning så löper svärdbärarna igenom luckor som öppnas i de egna linjerna för att utdela dödsstöten i brutal närstrid.

Hillebardiärer

Underofficerare och officerare bland svärdsbärarna använder gärna den tunga hillebarden för att hindra bordningar, eller på land döda en riddares häst och sedan riddaren själv. Underbefäl grupperas ibland i elitförband bestående enbart av hillebardiärer och sätts in där striden är som hetast. Den feliciska kungen omgärdas alltid på slagfältet av en sådan spehiro elithillebardiärer.

Spjutbärare

Spjutbärarna är infanteriets ryggrad och deras häckar med

spjut, ormpikar och stora sköldar används defensivt för att absorbera kavallerichocker eller bordningsförsök. De är medeltungt rustade och arbetar ofta som skydd för arborstskytterna. Till sjöss kan en grupp spjutbärare bakom sina stora sköldar och med sänkta ormpikar totalt haverera ett fientligt bordningsförsök.

Skyttar

Skyttarna är utrustade ungefär som löparna, ibland något tyngre. Deras främsta vapen är arborstet och de är tränade att i stridens inledning skjuta i salvor med tunga skäktor vars stålspetsar är smidda för att bryta genom pansar. Vid skeppstjänst utnyttjar de större relings- och däcksmonterade arborstet och ballistor som skjuter tunga skäktor eller svärmar av lättare skäktor.

Sappörer

Sappörerna är soldater tränade i att upprätta och nedkämpa befästningar. De är experter på underminering och kontramining, samt i byggandet och användandet av murbräckor, belägringstorn, ballistor, katapulter och trebucheter. Sappörerna är ovanliga och marinkåren förfogar enbart över ett fåtal spherior.

Roddare

Roddare och matrosar rekryteras från småkîmzonernas fatigaste medlemmar. Genom sin tjänst i flottan räknas de ändock som "kîmzon med spjut eller åra" och har därmed en röst i furstens skeppsråd. Då de oftast i det civila är sjömän som inte äger andel i skepp eller fiskare som inte äger andel i fiskebåt är de dock skickligare än slavroddare i andra flottor. Dessutom tränas de intensivt i samordnad rodd och i utförandet av komplexa manövrar. Geroner och tolaner rekryteras också som roddare, men äger ingen röst i skeppsråden för det.

Katafrakter

Katafrakterna är ett tungt tolanskt kavalleri. Ryttarna är oftast av ädel härkomst och har råd med tung rustning, ofta lamell över ringbrynja, från topp till tå. De är beväpnade med lans, sköld, sabel eller svärd, ibland även ett armborst eller bäge. Även hästen bär rustning, vanligen fjällpansar eller tjockt tyg.

Slungskyttar

Slungsskytte är de tolanska herdarnas paradgren. Med mandelformade blykulor eller sten som ammunition har de en räckvidd på runt 400 meter och de är mycket träffsäkra på närmre avstånd. Detta sägs bero på att de från barnsben inte fick bröd av sina mödrar om de inte först träffade brödbiten med en slungsten. Vid belägringar eller i strid från skepp använder de ofta en stavslunga med vilken de kan kasta tyngre projektiler i höga kastbanor, exempelvis olika former av brandprojektiler. Nackdelen med stavslungan är att den inte kan användas mot mål på närmare avstånd.

FELICISKA VAPEN OCH RUSTNINGAR

Vid ankomsten till Ereb var kîmzonernas traditionella vapen snarlika de som de yndariska soldaterna använde i sina erövringar: pansar av fjäll- och lameller, runda sköldar av stål, kroksablar, spjut och sammansatta bågar. Vissa vapen är mera specifikt kîmzonska som kepeshen och labrys. Dessa har sedan kommit att utökas med vapen och rustningstyper som utvecklats inom den joriska kultursfären framförallt från tolaner, berendier och solfarare. Även efarisk vapenkultur har påverkat den feliciska arsenalen – tyngdpunkten på spjutbeväpnat infanteri och sköldar i läder kan anses vara efariska inslag.

Spjutet är det grundläggande vapnet för de flesta feliciska soldater. Grovt sett använder feliciera spjut av tre typer: halvpik (2,5–3 m) för defensiva formationer, spjut använda och balanserade för såväl stöt som kast (180–210 cm) samt rena kastspjut. De sistnämnda är korta (90–120 cm) och smidda helt i

stål med hullingförsedda spetsar och kallas saunion. Dessa vapen används också i många feliciers vardag i formen av de harpuner och ljuster som används i fisket. Halvpiken kallas också ormpik då den används vid sjöormsjakt.

I strid kombineras spjut och pik med sköld. Feliciska sköldar kommer i flera olika former och format. Runda sköldar, små till medelstora, tillverkas av stål. Lådersköldar finns i en form som liknar ett hjärta och en form som liknar två sammanslagna ovaler. Bägge är inspirerade av efariska förebilder. Stora sköldar är droppformade med rundade ovan med spetsig botten och görs av flera lager trä och täcks i läder. Sköldar av alla typer är ofta målade med emblem för stam, hus, furstendöme eller regemente. Till sist bör nämnas de stora mursköldar, paviser, som feliciska armborstskyttar använder som skydd i strid. Dessa stora sköldar är helt olämpliga för strid man mot man, men erbjuder gott skydd mot missiler.

De traditionellt kîmzonska svärden kommer i två former. Kepeshen är 65–80 cm långt, eneggad med konkav egg. Shekeleshen är en mera traditionell kroksabel, 90–100 cm lång. Den korta khepeshen är nästan lika tung som den längre shekeleshen. Khepeshen används framförallt av småkîmzoner och meniga soldater och shekeleshen av storkîmzoner

och officerare. De Avskilda, Galmons utvalda krigare, är kända för sitt bruk av två svärd, ett i var hand. Förutom dessa svärdstyper har feliciera anammat de raka joriska tveggade svärden och det ringbygelförsedda långsvärdet är numera populärt efter erebosiskt och dalkiskt mönster.

Ett sista traditionellt vapen är dubbelyxan, labrys. Labrysen kommer i två former. Den korta dubbelyxan med litet yxhuvud används för såväl hugg som kast. Den långa labrysen används enbart vid offer av djur och människor och är ett rent rituellt vapen. Däremot har hillebarden blivit ett populärt vapen bland feliciska underofficerare och de använder dem för att fälla tungt rustade ryttare till marken och ta dem av daga.

Som vapen för långa avstånd använder feliciera armborst, på sina skepp också tyngre armborst som arbalest och arcuballistan. Den traditio-

nella lätta sammansatta bågen används numera enbart av ett fåtal felicier. Krilloanska pistolarmborst har blivit populärt bland feliciska ädlingar och bland kvinnor. Bland tolanska herdar är slungan ett mycket vanligt vapen och tolanerfurstarna ställer upp ett lätt och mycket rörligt slungbeväpnat infanteri.

De vanligaste rustningarna är ringbrynjor i form av jackor som ibland täcker även övre delen av låren. Fjällpansarjackor var vanliga förr, men anses numera gammalmodiga. Ringbrynjor bildar också grunden i tyngre rustningar där

FELICIEN

bröstkorg och mage skyddas av ytterligare pansar i form av lamellpansarharnesk – av stål, läder eller sjöormsfjäll – eller brigantin. Ben och armar förstärks med ledade axel-, överarm- och underarmskydd, samt underbenskenor i stål eller cuirboulli. Rustningdelar av fjäll eller plåt är ofta bemålade i starka färger eller blånerade. Blåneringen och linoljefärgen skyddar mot rost, men är förstås också dekorativ.

Som hjälm används lätta koniska hjälmar smidda ur ett stycke stål och ibland försedda med nackskydd i lamell. Under hjälmen bärs ofta en ringbrynjuhuv. Dessa hjälmar förses ibland också med visir i form av masker. Maskerna smids antingen till formen av uttryckslösa vackra mansansikten eller till grinande demoner. Felicierna använder även tyngre barbuter som har öppningar endast för ögon, näsa och mun. Bägge hjälmtyperna pryds ofta med en eller flera fjädrar från struts, örn, korp, gam eller större sjöfåglar. Dessa fjäderprydnader färgas och i flera regementen fungerar fjädrarna och dess färger som tecken på rang.

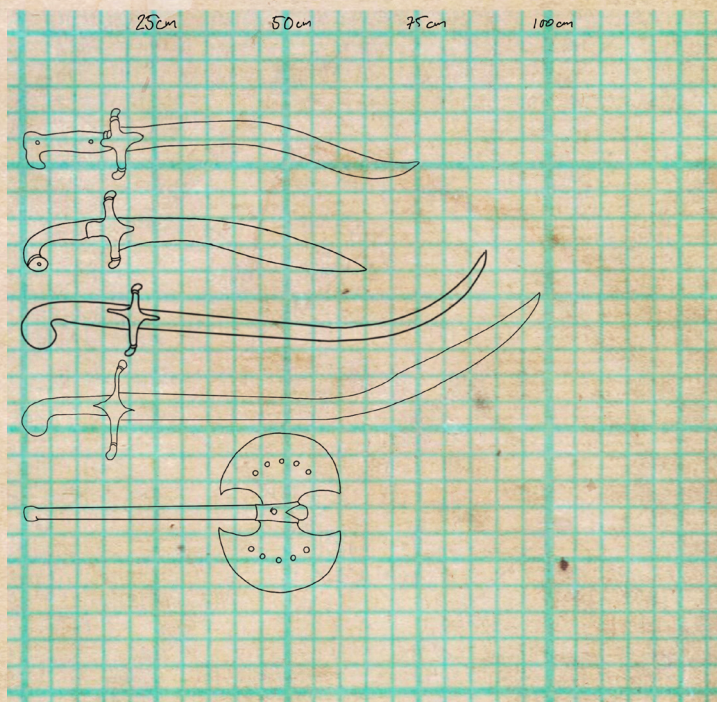
Det ska noteras att förutom för deltagare i skeppsråd, soldater, milismän och resande på landsbygden så är det ovanligt att bära tunga vapen i Felicien och mycket ovanligt att bära

rustning. Om en person går omkring tungt beväpnad och rustad kommer det ofrånkomligen att leda till uppmärksamhet från milisen. Undantaget är förstås den lätta dolk eller kniv som alla felicier bär i bältet samt för överklasskvinnor också det dyra lilla pistolarmborstet.

DE FELICISKA KAPARNA

Felicien har sedan 603 e.O. gett ut kaparbrev. Först gavs de ut i hemlighet, men ganska snart stod det klart att Felicien stod bakom de nya pirater som jagade byte i Enios sund, Echatiska havet, Vägen Bort (när RhabdoRhinn blåser), i vattnen utanför Stabul och längs Berendiens västkust. Det har också hänt att de gjort strandhugg i Berendien, Jorpagna och på Targero. Skeppen de snappar upp är framförallt erebosiska även om flera dalkiska och berendiska skepp också faller offer. De feliciska kaparna omfattar 610 e.O. ungefär 30–40 skepp. Till skillnad från den nästan helt kîmzonska Marinkåren och Havskåren är kaparna långt mera heterogena. Felicierna är i majoritet förstås, men såväl kîmzoner, tolaner som geroner finns representerade bland dem. Enstaka montagoraner, kruner, efarer, krilloaner och hynsolger återfinns också i kaparbesättningarna.

Till vänster: feliciska stångvapen

Ovan: feliciska eggvapen

Utrustning och beväpning varierar kraftigt men generellt sett är kaparna utrustade för rörlighet snarare än tyngd. Några enstaka vindvävare och vågtämjare finns också bland kaparna.

Det kungliga skeppsrådet har gett tillstånd att skrov från havskårsreserven får, mot en avgift och med Furstens skeppsråds godkännande, hyras ut till kapare. Kaparna står sedan själva för riggen, skeppstrustningen och förstås bemanningen. De har ofta stöd i detta av investerande köpmän. Skeppstyperna kaparna använder varierar beroende på var i Felicien de kommer från. Kapare från Koalint, Österbukten eller Gerdikk föredrar brigandoner, medan de från södra Pelenos och de efariska kolonierna föredrar karakoroserna. Gemensamt är att bägge skeppstyperna är lätta och ett typiskt kaparskepp har en besättning om ungefär 40–80 man. Ofta seglar kaparna i grupper om ett till tre skepp, men ibland bildas större band i försök att samordnat attackera konvojer.

Alla besättningsmän på kaparskeppen är fria män och kvinnor och den vanliga organisationsmodellen är ett andelssystem där intäkterna delas i viktade andelar där viktningen baseras på rang och roll ombord. En fast andel av alla intäkter går till kungen och kapare får enbart sälja sitt gods i Darition. I denna marinbas med dess höga säkerhet och starka befästningar kan skepp och byte säljas diskret och kaparna själva hållas under uppsikt av starka marinkårsförband.

Den nonett i Riksrådet som administrerar kaparpolitiken försöker att undvika att redan etablerade piratkaptener ges kaparbrev då dessa antas vara svårkontrollerade. Trots det har det tidvis varit problem med att kaparna ger sig på skepp från nationer som egentligen inte ingår som lagligt byte enligt kaparbrevet. Detta problem förvärrades av att ereboserna

ibland seglar under falsk flagg i sina försök att undvika attacker och att när kaparna uppdagade detta så började de använda det som en ursäkt för att kapa fartyg oavsett flagg.

Tre kapare

Koltaroba "Rob" DiLaak är en tidigare kommandör i flottan som blivit friseglare. Hon tillhörde de första kaptener som av Storamiralen och Konungen fick friseglarbrev att kapa i de vatten Felicien anser sig ha rätt till. Hennes bakgrund och kontakter inom flottan har hjälpt henne att skapa en mycket skicklig och framgångsrik eskader av veteraner. Hon är en hjälte i Felicien och ett fruktat namn i Berendien och Erebos. Kapten DiLaak ges uppdrag mot Feliciens närområden och särskilt farliga rutter.

Herr Bismail Rackhe – välkänd kustseglare som med sin förmögenhet och sina tre femtiomannabesättningar gått från misslyckad köpman till smugglare till kapare. Ett typiskt exempel på lyckökare som har skepp och vilja att bidra till Feliciens framgång för egen vinnings skull. Kapten Rackhe är kustkapare men agerar ibland kapare mot mer avlägsna handelstrader.

Alkehii Pieera – felicisk far och montagorisk mor. Varit till sjöss sedan flykt hemifrån vid åtta års ålder. Efter att först ha tjänat och sedan gjort myteri mot kapten Morach Tegan från Zufre, är Alkehii numera sjörövarkapten som delar sin tid mellan Ankorath och Darition. Kaparbrevet ger honom rätt att kapa i allt hav mellan Darition och Kasyr. Typiskt obunden friseglare av utländsk hamn. Föraktad av både fiender och uppdragsgivare, men ett respekterat namn i Morälvidyns hamnar. Har periodvis även seglat i kaparen Gorbin Blackes piratflotta.

Alkehii Pieera

Religion

I mandelmunken Amnons "Prolegomena" till den feliciska religionen återfinns många utdrag från den Kîmzonska mytologin. I originalets kîmzon är myterna avsevärt längre, texten ofta full av poetiska inslag som alliteration, upprepningar och rim. Notera att i texterna används gudarnas namn på kîmzon och att de i den dagliga feliciskan ibland har andra namn. Så kallas Philas på kîmzonska för Philodon, Felis för Anatadan och Galmon för Galadon. Suffixen -adon och -adan betyder härskare respektive härskarinna.

Skapelsen

"I begynnelsen var allt Hav och Havet var Allt. Det mörka Havet, Zykidos, var i ständig rörelse och i rörelsen födde hon tre tankar: Dagon, Philodon och Paridon.

Dagon, Den Första, var stilla och mörkret samlades kring honom. Han sjönk ner i Havet och i sjunkandet föddes Underjorden och Havet fick sin första gräns.

Philodon, Den Andra, höll sig vid ytan och dess havsdjur. Då hans skyddslingar strävade högre sökte också Philodon stilla Havet och han skapade så Land och Himmel. I skapandet av Land och Himmel så fick Hav, Land och Underjord sina gränser.

Paridon, Den Tredje, var den snabbaste och full av rörelse men älskade djupen. Paridon blev vred att Philodon skapat sin egen sfär. Med stor fart simmade han uppåt och bröt Havets yta med ett högt rop. I hans ord föddes Människan så att Philodon inte skulle få ha sitt verk för sig själv. Människan var överlägsen alla Philodons var-elser. När Philodon försökte överglänsa sin bror lyckades han enbart skapa halvfolken.

Även Zykidos blev vred. Där förut allt var gränslös rörelse var hon nu instängd. Tre tankar födde hon åter och den första tanken var Skorpion. Dess gadds gift fick Havet att koka, Landet att skrika, och Himlen att färgas gul. Skorpionen sjönk till botten och steg ner i Underjorden. Där mötte Skorpionen Dagon och stack honom med sin gadd. Dagon var tyst och reste sin hand och Skorpion tjänade honom, ty ingen gadd och intet gift kan döda Döden. Där giftet fläckade Underjorden föddes Guld och Guld är ständigt ett gift i människans sinne.

Den andra tanken var en Lejoninna. Hennes ögon såg genom allt dunkel och i hennes panna fanns ett tredje öga som stirrade in i framtiden. Lejoninnans glädje låg i blod. Hennes andedräkt och rytande var såsom öknens hetta och storm. Lejoninnan lämnade havet och steg upp på Land. På Land hittade hon Philodon och med stort språng störtade hon mot honom. Philodon skrattade, fångade henne i svansen och lägrade henne. Tre gånger lägrade han Lejoninnan innan han dräpte henne och ur hennes kropp föddes De Lyckliga Gudarna: Anatadan, Shahadon och Shaladon.

Den tredje tanken var den mest vreda och tog formen av en Drake. Dess vingar skuggade Land och Hav och ur dess käftar strålade Underjordens eld. Ögonen stängdes aldrig och de såg Allt. Draken

sam genom Hav och flög genom Himlasfärararna och fann Paridon. I Hav och i Himmel stred Paridon med Draken. Landet brann och Underjorden skakade men Paridon dräpte Draken och hennes blod droppade i Himmel, i Hav, och på Land. Så föddes fågel och växt, liksom andar och demoner.

Zykidos var nu icke mer och ändock var hon evig och det är sagt hon på den sista dagen skall komma åter och med allt sitt svarta blod söka förstöra Gudabröderna och deras Skapelse."

Om Solen, Månen och Stjärnorna

"Philodon tog ett öga från den dräpta Lejoninnan. Han kastade upp ögat till himlen och så föddes Månen, Yarikhadon. Paridon tog så ett öga från den fallna Draken. Han kastade upp ögat i himlen och så föddes Solen, Shapadan. Men Dagon reste sin hand och Månen blev Mörk och Solen föll ner i Underjorden. Paridon sände då Shahadon och Shaladon, Morgonstjärnans och Aftonstjärnans lejon, att ledsaga Solen genom Underjorden och åter till Himlen. I Yarikhadon, Månen, finns en stor lusta för Shapadan, Solen, och han jagar henne ständigt över himlavalvet. Sällan fångar han henne, men under de nätter av månförmörkelse har han tagit henne och ur deras möte är de otaliga stjärnorna födda då hans säd går såsom ett stråk genom stjärnhimlen."

Människan skapas

"Philodon hade samlat jord från Landets alla hörn och format en människokropp när Paridons röst andades liv i människokroppen, ty Paridons ande är det livgivande molnet. Människan kom till liv, och i kropp och ande var hon stark. Dagon såg Människan och för första och enda gången talade han: "Så börjar det. Ingenting skall vara omöjligt för dem, vad de än föresätter sig. Det Ni nu har skapat ska vända sig mot Er och förinta Er eller förintas av Er". Dagon reste så sin hand och hans gåva till Människan var döden, ty enbart i döden kan Människan finna evigt liv."

Om Felis giftermål med Dagon och Paridon

"Anatadan, kallad Den Lyckliga, var den vackraste av alla som fötts ur Zykidos tankar och blod. Felis älskade människan och lärde Mannen att jaga jordens djur, himlens fåglar och havets fiskar. Maninnan lärde hon många ting och konster som är fördolda för Mannen och det är hon som vakar över Maninnans hem och förlossningsbädd.

Dagon såg Felis och en lust till henne väcktes i honom och han steg upp ur Underjorden för att göra henne till sin. Philodon sökte hindra Dagon och de två bröderna tog formen av bevingade lejon och möttes i envig. Kampen var lång men Dagon var den starkare. När han hade fällt Philodon till marken och slutit sina käftar om hans hals, gick Felis dem emellan och i utbyte mot sin faders liv blev hon Dagens brud. Felis tankar blev mörka och hon tog sin moder Lejoninnans form.

Den Olyckligas glädje låg i blod och hennes andedräkt och rytande var såsom öknens hetta och storm. Philodon grät och han kallade till sin broder Paridon att om han kunde rädda Anatadan från Underjorden skulle han få Felis till brud. Paridon rördes av sin broders tårar och Anatadan, Den Lyckligas, skönhet hade länge funnits i hans sinne.

Som ett moln svepte Paridon genom Himlasfärerna och över Land, men han kunde inte finna Felis. Då vandrade han över Havets vågor och i formen av en triton simmade han genom Havets djup, men han kunde inte finna Felis. Till underjorden steg han nu ner och där fann han Dagon och Den Olyckliga. Paridon och Dagon stred med varandra. De brottades likt ormar, de högg varandra likt lejon, likt tjurar stängades de och likt drakar var deras ögons möten såsom härars och skarors möten. Lava sköt upp ur Underjordens djup och Landet skakade och brann. Havet kokade och självaste Himlasfärerna hotade att rämna. Djuren och växterna dog och Människan hade ingestans att undfly.

Så varade Paridons och Dagens kamp en dag, men när natten kom och Solen sjönk ner i Underjorden förde hon bud till Anatadan att gudabrödernas kamp om henne hotade hela Skapelsen. Anatadan gick då emellan de två bröderna och de besinnade sig. Hon erbjöd dem att hon halva året skulle vara Dagens brud och halva året Paridons. Dagon och Paridon accepterade.

Så föddes den olyckliga Hösten och Vintern då Anatadan är Dagens brud och så föddes Våren och Sommaren då Den Lyckliga är Paridons brud. Ur Felis, Paridons och Dagens giftermål föddes sonen Galadon. Han äger sin moders skönhet och list och sina faders styrka. I Ärans Salar, som omfamnar Himmel och Underjord, samlar han de värdigas själar och på den sista dagen skall han leda de värdiga i kamp mot den återuppståndna Zykidos på Gudabrödernas sida."

Det kîmzonska pantheon

PARIDON

Paridon är Allhärskaren och han är Himlarnas och Havets herre som besegrade Draken och kämpar mot Döden. Han gav människan liv och hans vilja visas i drömmar. Vanliga epitet eller titlar för Paridon är Molnryttaren, Vindvävaren, Vågvandrararen, Drakdräparen och Andegivaren. I konst avbildas han ofta i form av en triton eller som en bevingad majestätisk man som vandrar på vågor. Den bevingade solen följer honom och allt hon ser ser Paridon. Till Paridon offras inför varje seglats en bit jord, vilket symboliserar Philas underordning. Paridons präster anses kunna stilla och kalla vind och våg, deras välsignelser fyller fiskarens och jägarens nät med fisk och fågel.

PHILAS

Philas är den Älskade härskaren och kallas på kîmzonska Philodon, Den Älskade. Han är den glade fruktbarhetsguden som härskar över jordens djur och växter. Han är vis och stillsam. Philas avbildas ofta som en lite korpulent, kort karl med lejonmansliknande skägg och, inte minst, en stor erektion. I ena handen håller han en lejoninna i hennes svans och i den andra en klase vindruvor. Över hans huvud syns den liggande människaran. Ibland visas han mänkrönt ridandes en lejoninna och omgiven av vinrankor. Philas är en mycket populär och folklig gud och hans präster anses kunna göra skörden ymnig, tämja vilddjur och ge de ofruktsamma barn. Feliciska kvinnor firar ibland Philas och Lejoninnan i extatiska fester som omfattar mängder med vin, sex och rått kött. Hans präster är oftast bönder för gamla för arbete på fälten.

DAGON

Dagon är Döden, Underjordens härskare, ibland även kallad Skördemannen och Skorpionkungen. I Felicien byggs inga tempel till honom och han har inga präster. Varje grav, kista, urna och mausoleum är dock hans, ty till slut skall alla människor bli hans. Ändock åkallas han av felicierna till skydd mot giftiga djur och odöda. Det är också den bistre Dagon som låter förfäderna höra de levandes fest och glädje på Årsdagarna och De Dödas Dag. Dagon avbildas inte för att se Döden är att dö, men han symboliseras i konst av bland annat ett timglas, ett kranium, en gyllene skära eller en skorpion.

FELIS

Felis är det joriska namnet på kîmzonernas skyddsgudinna och lyckogiverska Anatadan (namnet betyder på kîmzon "Den lyckliga härskarinnan"). Speciellt är hon kvinnans, hemmets och skeppets beskyddarinna, men också mystikens och mörkrets. Felis är dotter till Philodon och en lejoninna, brud till såväl Paridon och Dagon och mor till krigaren Galmon. Som den svarta kattan är hon kvinnans, hemmets och skeppets beskyddarinna och som den vita lejoninnan en blodtörstig jägare vars andedräkt är öknens hetta. I konsten avbildas hon som en lycklig svart katta, en rasande vit lejoninna eller som en sfinx. Den sistnämnda anses av Felis mystiker omfatta såväl Den Lyckliga och Den Olyckliga, Kattan och Lejoninnan, och besitter därför en särskild visdom. Felis mystiker har visst utbyte med den berendiska/tolanska Zeeris/Seriskulten som också vördar de svarta kattdjuren.

GALMON

Galmon/Galadon är stridsmannen som föddes av Paridon, Dagon och Felis. På kîmzonska kallas han Galadon, men hans namn betyder samma sak på feliciska och kîmzon: Stridsmannen. Som son till såväl Paridon som Dagon omfattar hans valde såväl Himmel, Hav som Underjord och i Ärans salar samlas fallna krigare som dör med hans namn över sina läppar. Hans präster viger vapen, rustningar, skepp och murar till strid. Galmon återupptäcktes av Sidons lärde under kriget mot Berendien precis när trupperna behövde hans kraft för att stärka moralen, men hade upprenat sig för sina präster i Porto Horyni redan under frihetskampen mot Dermanien. De Avskilda når med meditation, avskildhet och extatisk svärds- och spjutdans, enhet med Galmon. Se beskrivning av kolonin Porto Horyni för hur tron på guden uppstod.

SHAHADON & SHALADON

Lejongudarna Shahadon och Shaladon är Felis bröder. Deras namn kopplar dem till gryning och skymning och de vakar över Shapadan när hon färdas genom Underjorden. I felicisk konst avbildas de ofta i par t.ex. på solskeppets lejonhövdade stävar. Då de anses kunna skydda mot intrång målas de eller står skulptur på eller vid portar och dörrar. Inga tempel byggs till lejonbrödernas ära, men de står ständigt staty vid tempel- och tempelgårdarnas portar. Många felicier är helt övertygade om att dessa lejonstatyer kan komma till liv och slita inkräktare i stycken.

SHAPADAN & YARIKHADON

Shapadan är Solens gudinna och hennes älskare är Yarikhadon, Månguden. Deras miljonhövdade barnaskara är stjärnorna. Deras kult är liten, men deras präster och prästinnor är skickliga astrologer och därför eftersökta. Ofta dyrkas de i sina skapares, Paridon och Philas, tempel. Yarikhadon är också populär bland de som söker bot mot ofruktsamhet, samt hos fruktodlare då den för dem viktiga daggen anses vara Yarikhadons säd.

DE LYCKLIGA

De avlidna förfäderna, framförallt husens och stammarnas anfäder och anmödrar, äras i hemmet samt i deras mausoleer och gravkammare. Dessa förfädersandar kallas Anatani (anmödrar, "De lyckliga") och Anatoni (anfäder, "De lyckliga").

DE AVSKILDA

De Avskilda är krigare som dedikerat sitt liv till Galadon och studiet av stridskonster. Avskilda från det övriga samhället lever de asketiskt och delvis i celibat. Endast vid få tillfällen söker de sig till Galmons tempel för att på dess gårdar lära unga män spjutets och svärdets dans. Vid dessa tillfällen kan de kalla en ung man till sig som Avskild. Efter att en ung man vigts som Avskild sörjs de av sin familj som död och han kan aldrig ärra, gifta sig eller delta i skeppsrad. De Avskilda känns igen på sitt långa hår, som de bär utsläppt inte i tofs eller fläta, ty de tror att deras styrka ligger i håret.

I övriga Ereb kallas ofta de Avskilda för Galmons riddare,

och liknas vid solriddare, men benämningen och liknelsen är missvisande. Något kîmzonskt ridderskap finns inte i egentlig mening. De Avskildas ledare kallas för Galmons smorde. Processen bakom att någon blir Galadons smorde är förborgad, men alla Avskilda "vet" vem det är.

Under Feliciens krig har ibland mindre grupper av De Avskilda anslutit sig till marinkåren och bildat "kommando-trupper" som utför uppdrag av närmast självmordskaraktär. Detta var speciellt vanligt under Frihetskriget mot Dermanien då de Avskilda först trädde fram.

GALADONS TEMPELJUNGFRUR

Galadons tempeljungfrur är unga kvinnor av kimzansk börd, oftast yngre döttrar, som vigs till Galmon snarlikt De Avskilda. Istället för strid studerar de läkekonst och fungerar som hieroduler. Under rituella former kan de besökas årligen av ogifta marinsoldater, vart tredje år av De Avskilda. Grupper av Galmons tempeljungfrur följer kungen i krig och erbjuder vård och tar hand om de döda och kremerar dem.

TOLANERNAS GUDAR

I Felicien dyrkas också de Gamla Gudarna, framförallt i de tolska furstendömena. Numera är de också populära hos kîmzoner, och omvänt är de många tolaner som dyrkar de kîmzonska gudarna.

GAMLA GUDARNA

Gamla Gudar som dyrkas i Felicien är:

- ◆ *Enki (Amçi) = sötvattenkällornas visa gud. (Enki-helgonet Sankt Blottignidos diOliphanzia ligger begravd i ett mausoleum utanför sin födelsestad Exapo. I den feliciska flottan finns en galeass döpt efter henne.)*
- ◆ *Ezgela (Azgigal) = skyarnas, regnets och fåglarnas gudinna, Amcis hustru. Hennes präster spår framtiden i fåglarnas flykt.*
- ◆ *Ingeril = sanningens och kunskapens gudinna, dotter till Amci och Azgigal.*
- ◆ *Luvena (Lavini) = mångudinnan, Amcis och Azgigals dotter, associerad med kvinnors fruktbarhet och köttets lustar. Sharrapis maka.*
- ◆ *Ereshkigal (Arasçigal) = den stränga dödsdudinnan som väntar på alla.*
- ◆ *Shamash (Khemosh) = solguden, rättvisans gud, Arasçigals gemål.*
- ◆ *Sharrapi= älds-, pest- och krigsguden, son till Khomesh och Arasçigal. Lavinis make.*

SLAVARNAS RELIGION

Bland slavarna i Felicien bedrivs mycken andebesvärjande där andar nedkallas av andedoktorer och besätter sina extatiska dyrkare och uppfyller deras önskemål. Många av dessa andar, loas, påminner starkt om de kîmzonska och tolska gudarna men det finns också starka inslag från efarisk folketro, samt vissa samkarniska och narguriska inslag från deras andevärldar. De flesta tolaner och kîmzoner ser på slavarnas andekult med en blandning av fascination och avsky. Bland

vissa feliciska unga anses de mycket spännande och "förbjudet" att inkognito besöka och delta i en av slavarnas andefester.

ANDRA GUDAR, RELIGIONER OCH KULTUR

Ett renommerat Delithatempel finns utanför Tyros. Delithaprästinnorna bjöds in till Felicien efter kriget med Berendien i tacksamhet för att prästinnorna i sin vård av slagfältens drabbade inte skiljde mellan felicier och berendier. Hon dyrkas av många felicier som den ovillkorliga barmhärtighetens gudinna.

Lysande Vägen och Fraschikelkulten har ett fåtal mindre kapell i Feliciens större städer. Dessa är byggda av dalkiska och erebosiska köpmän och betjäna dem och deras sjömän. Numera står kapellen oftast tomma. Under 200-talet e.O. vann Lysande Vägen en del anhängare i Felicien, men felicierna

tolkade den dermanska ockupationen som Paridons straff och få felicier vandrar idag den Lysande Vägen.

En mindre antal Zeeriskultister existerar också i Felicien. Det sägs att de står i kontakt med Erbulas svartfolk och att det är där deras underjordiska tempel finns. Det finns en falang inom Feliskulten som ser den Vänstra vägen som fattiga kusiner från norr, men det är inget det talas högt om.

Oktagonen har också en del medlemmar i Felicien dit tron kommit från framförallt Krilloan, men också Hynsolge, Soluna och Samkarna.

Påträffas Zeeriskultister, Oktagonens medlemmar eller andra svartkonstnärer spikas de på kors med järnnaglar och bränns därefter levande. Askan blandas med järnspån och kapslas in i en blyurna. Felicierna anser att denna metod hindrar de avrättade från att resa sig som odöda.

Kultur

Den feliciska kulturen är en säregen blandning av det kîmzonska, det jorisk-tolanska och det efariska, där kîmzonisk kultur formar ett superstrat över ett huvudsakligen tolanskt och delvis efariskt substrat. Sålunda är också feliciska ett blandspråk mellan kîmzonska och jori med visst efariskt inslag.

Kalameikiden

"När Garumos fall var nära och hoppet var ute nedkallade kung Kiolomon en förbannelse över Valadun och föresatte sig att slåss till sista skepp, man, kvinna och barn. Tre dagar innan Valaduns invasionsflotta av spökskepp, gastar, zombiekrigare och flygande demoner förväntades anlända visade sig Paridon för Kiolomon och hans son Kalameikos i en dröm. I drömmen lovade Paridon att leda en spillra av en spillra av det kîmzonska folket till en lysande blå vik, Koalint, med ett lyckligt land, Anat Cruvi. Kiolomon själv kunde dock inte följa med flyktingarna utan skulle enligt Paridon överlämna flottan till sin son Kalameikos. Kalameikos flotta organiserades hastigt och folket drog lott om vilka som skulle få följa med till det nya landet.

Den flyende flottan undkom med en hårmsån Valaduns invasionsflotta som efter hårda strider besegrade kîmzonerna. Valadun dödade Kiolomon i tvekamp på stadens vita murar och intog Garumos. På avstånd kunde Kalameikos och de flyende kîmzonerna från sina skepp se mörka moln samlas över Garumos berg. Klädd i åskmoln nedsteg Paridon i sin vrede och förintade Valadun och hans armé. Stora delar av Garumos sjönk i kataklysmen och endast högländer och bergstoppar syns nu ovanför vattenytan. Än idag är ön öde och obodd då Kiolomons förbannelse drabbar alla som landstiger.

Den flyende flottan fördes söderut av starka nordliga vindar och nådde södra Traxilmes kust där folket mottog kîmzonerna med vänlighet och tillät dem att införskaffa förnödenheter. Några kîmzoner valde att stanna i Traxilme och gick i tjänst hos lokala furstar, men flertalet valde att följa Kalameikos mot den heta södern. En hel årstid seglade och rodde kîmzonerna mot söder. Kusten de följde blev allt mer ofruktbar och bränd av solen. Vi de få tillfällen de gjorde strandhugg kom kîmzonerna ofta i strid med vilda reptilmän.

I den djupaste södern kom flottan till branta kuster där lava föll ner i ett hav så hett att sikten var skymd av ångor. Kalameikos själv gick i land på en ö på jakt efter vatten och träffade där på en stor Salamander. De stred i tre dagar. Salamanderns hud var hårdare än sten. Vid varje hugg Kalameikos utdelade flög glödgade skärvor från hans kropp som förvandlades till rubiner när de föll till marken. Vid skymningen den tredje dagen var Kalameikos obesegrad, men vacklade av trötthet i hettan. Salamandern talade då till honom och sade att ingen man av kvinna född någonsin hade kämpat med sådan styrka och erbjöd honom sitt hjärtas bloddroppar i gåva och fri lejd tillbaka till skeppen, men förbjöd Kalameikos att segla längre söderut.

En het vind från södern drev nu flottan för fulla segel åter mot norr förbi Traxilmes och Sombatzes kust mot Grelgefallen. Vid ankomsten till fallen nedanför Habete Grelge ankrade flottan upp. Kîmzonerna hade tre gånger under kriget skickat prins Kalameikos till Habete Grelge för att be om undsättning i kampen mot Valadun. Tre gånger hade Ärkemagikern nekat Kalameikos och kîmzonerna deras begäran. Kalameikos kände därför Ärkemagikern väl och visste att han var en girig man. Men än mer väl kände Kalameikos Ärkemagikerns dotter Elissa, vars mor var en kimzan.

Nu sände Kalameikos ett meddelande till Ärkemagikern och bad om passage genom fallen. Ärkemagikern nekade. Kalameikos bad då en andra gång och inte bara om passage utan även om Elissas hand i giftermål i utbyte mot en skeppslast guld. Ärkemagikern nekade igen. En

tredje och sista gång bad då Kalameikos om passage och Elissas hand i utbyte mot alla skatter kîmzonerna bar med sig, inklusive blodsdrop-
parna från Salamandern. Kalameikos hotade också med krig om Ärkemagikern inte accepterade. Ärkemagikern blev då vred och skickade
en storm mot kîmzonernas flotta.

Detta var vad Kalameikos hade väntat på och han hade givit order om att kraftigt ankra upp ett handelsskepp vid fallen, men också att
stamfurstarna skulle låta sina galärer rida bort på vågorna framför vinden. När den magiska vinden hade lagt sig lät Ärkemagikern le-
vitera upp det förankrade och i vattnet tungt liggande handelsskeppet till Habete Grelge i hopp om att detta var skeppet fyllt av skatterna.
Skeppet var förvisso fullt av skatter från det grusade Garumos, men i kölsvinet doldes också Kalameikos själv och nio av kîmzonernas främsta
kämpar. Var och en av dem bar Salamanderdroppar infattade i hjälm, harnesk eller svärdsknapp. Under natten smet Kalameikos och hans
kamrater ut, tog sig in i Ärkemagikerns palats och enleverade Elissa.

Med hjälp av hennes trollkonster tog sig kîmzonerna ner för fallen till de kîmzonska galärerna som hade återvänt efter en hård natts rodd.
I gryningen kunde Ärkemagikern bevittna Kalameikos och Elissas bröllop på fördäcket på Kalameikos flaggskepp. I sin vrede förbannade och
försköt han sin dotter och öppnade upp en virvel under den kîmzonska flottan. Virveln var så djup att den ledde ända ner till alla vattens käll-
språng; det djup som jorerna kallar Abzu och kîmzonerna Lotan. Denna gång var de Elissa som hade förutsett sin fars reaktion och även om
hon inte hade kraften att stoppa virveln vävde hon en besvärjelse som skyddade kîmzonernas skepp och ledde dem intakta ner i djupet. Där
fångades de upp i en uppåtströmmande källa och efter en skräckfärd kom kîmzonernas flotta upp till ytan strax väster om Golwyndahavets
centrum. De satte kurs mot väst och kom snart till ett grönt land, Krun. Vid Stabuls slussar vägrade nu kîmzonerna att betala för passagen
då de hade tvingats lämna alla sina skatter i Habete Grelge utom Salamanderns blod. Allt de hade nu var spjut, svärd och skepp och med
dessa kämpade de sig i blodiga strider igenom slussarna som de lämnade skadade och tillfälligt obrukbara bakom sig.

När de seglade ut i Kopparhavet hamnade flottan i en tjock dimma och stiltje rådde. Strömmen från Raas Narram förde dem västerut och
roddarna var utmattade efter segern vid Slaget om slussarna. Kîmzonerna var vilse och demoraliserade. Kalameikos skickade då först ut en
duva i hopp om att finna det lyckliga landet, men duvan återvände inte. Kalameikos skickade därefter ut en korp och efter tre dagar återvände
korpen med blodig näbb och en pil genom vänstra vingen. Kîmzonerna förstod detta tecken som att blod och strid var det pris de var tvungna
att betala för det land Paridon hade visat dem vägen till. Kalameikos beordrade flottan i den riktning som korpen återvänt från och anlände
till Koalint. Det lyckliga landet – Anat Cruvi (på kejserlig jori Terra Felix) föll för kîmzonerna genom spjut och åra. Sedan denna dag pryds
den kîmzonska kungakronan av blodstänkta korpffädrar.”

—En sammanfattning av det feliciska nationaleposet Kalameikiden.

Kîmzoner som kulturbärare

När kîmzonerna anlände till Ereb i slutet av Mörkertiden kom
de med nya grödor och kunskaper som när de spreds runt
Kopparhavet bidrog till en ny era. Främst bland dessa är siffran
o, skumvin (mousserande), skepp byggda spant först, kîmzo-
nerseglet (latinseglet), astrolabiet och kompassen. (I Trakorien
hade flera av dessa teknologier redan anammats under påverkan av
yandariska flyktingar och numera är trakorier, ereboser och dalker bli-
vit skickligare än felicierna på instrumentnavigation.) Bland grödor
som kîmzonerna förde med sig till Kopparhavet kan nämnas
aubergine, okra, citron och pomerans vilka alla var vanliga inom
den yandariska kultursfären.

Kîmzon (språkfamilj)

Kîmzon härstammar från det kamsunska språk, fornkîmzon,
som de ursprungliga kîmzonerna talade innan sin utvandring
till Ereb. Den regerande tesen är att kîmzon endast obetydligt
förändrats sedan utvandringen då språket ska ha bevarats i
Kalameikiden. Enligt feliciernas lärde ska språket ha givits till
urkîmzonerna av självaste Paridon.

Emellertid har den lärde mandelmunken Labianuz ab Aurigo

(även kallad broder Tungoträte (537 – 603 e.O.)) skakat om ling-
asterna med sin teorin att fornkîmzon från början var ett pid-
ginspråk. Ursprunget ska finnas i forn-västkamsunskan och ur-
garumosiska, men även med släktdrag av gammalkrunska och
fornjori. Teorin har svagt stöd bland de lärde eftersom Labianuz
västkamsunska korpus är oerhört knapphändigt. När Labianuz
framlade sin teori under en offentlig föreläsning vid lycéet i
Mafor 573, ilsknade några kîmzonska unga ädlingar till över vad
de såg som en jorpagnisk skymf av det ärorika kalameikiska
arvet. Efter en hätsk ordväxling drog de vapen mot den milde
munken som dock lyckades avvärja två hugg med sina lingvis-
tiska kommentarer till Kalameikiden innan han flydde hals över
huvud. Detta bråk brukar man i akademiska kretsar kalla ”den
kîmzonska tungtvisten”.

Nelvorik Ceriern som själv lagt fram kontroversiella teorier
från sin skrivpulp vid lycéet i Argald ställer sig dock som en av
Labianuz tillhängare. Faktum är att han planerar att lägga fram
ett förslag för stormästaren i Pendon vid det kommande ordens-
mötet i Zorakins huvudstad till hösten. En expedition till det
fjärran Kamsun via Furgia, eventuellt med en avstickare till nå-
got av Handelsalliansens många bibliotek, för att där utröna san-
ningen i denna lingvistiska fråga. Det är Nelvoriks målsättning
att finna bevis för eller emot teorin. I avvaktan på hans framtida
arbete lämnas här enbart två exempel ur Labianuz teser:

Inledningen till broder Labianuz avhandling om det kîmzon-ska språket och dess ursprung:

"Gunstige Läsare.

Det är med viss bitterhet jag, Labianuz ab Aurigo, skriver dessa rader på min ålders höst. Den upptäckt jag gjorde för många år sedan – att det kîmzonska språket på långt håll är besläktat med vår egen joriska tunga, och som jag i mitt ungdomliga oförstånd hoppades skulle kunna bringa sämja mellan kîmzoner och jorer, har enkom mottagits av spott och spe bland lärda som lekmän runt hela Kopparhavet. Trots detta har jag aldrig övergivit min övertygelse om att min språkliga teori i verkligheten är korrekt och att vi borde räkna kîmzonerna som våra långväga kusiner snarare än ett helt främmande folk med ett obegripligt tungomål. Hur annars kan man förklara att så många av kalameikidens ordformer liknar dem som återfinns i de äldsta skrifterna vi har på kejsarlig jori och gammalkrunska?

Men detta är inte hela sanningen. Många kîmzonska ord liknar inte något i Erebs känt språk. Med hjälp av lingvistiska uppgifter från resenärer som träffat köpmän från den fjärran östern och vissa uråldriga dokument, har jag kunnat visa att kîmzonerna i själva verket talade ett annat språk i forntiden, med stor sannolikhet före den förra konfluxen. Detta språk var kamsunskt, vilket stämmer väl med kîmzonernas äldsta sagor, som talar om en flykt från Kamsun till Garumos, där jag anser det ytterligt troligt att de blandade sig med urinvänarna på ön. Både kulturellt och språkligt. Dessa urinvånare måste ha varit släkt med oss jorer på långt håll.

I det följande ämnar jag visa varför denna teori är den enda tänkbara vad gäller kîmzonernas ursprung. Jag hoppas att den som i framtiden finner denna skrift i de mörka källarvalv där jag kommer att gömma den, inte längre minns det spenamn, Tungoträte, med vilket hela världen känner mig, och att de hånfulla skratten då dött bort från de lärdas läppar.

Val Cotschîgla i Odos år 602."

Tungoträtes joriska översättning av en antik kamsunsk text rörande Kîmzons och Farkhons avfärd från Kamsun:

"I det året, befallde den store guden Pas'dhaw de två konungarna K'mzaw och Paskhaw av Kaschtscha och Tschawayri att bygga 8 mäktiga skepp i staden Khawyikt's och segla söderut med allt sitt husfolk och sina släkter på det att de skulle undkomma Mawkhaguly som ville härska över hela Haytschudhawghu. Han befallde dem också att medbringa alla oxar och alla får och alla getter och alla hönor och alla kalkoner. Sedan befallde han dem att medbringa utsäde av alla sädeslag. Sedan avseglade konungarna och deras folk så att Khawyikt's stod tomt när Mawkhaguly's härar anlände. Och storkonungen av Y'anthar förargades av denna förödmjukelse och lät döda allt levande i landet och Haytschudhawghus floder översvämmades av blod och Khawyikt's raserades och varje sten i Pas'dhaws stolta tempel krossades till fin sand. Men K'mzaw och Paskhaw och deras folk fann en ö i det södra havet där de..."

KÎMZON IDAG

Väldigt få utlänningar lär sig kîmzon till fulländning. Inte

bara för att ljuden i språket verkar ligga fel i munnen och för att grammatiken är invecklad och främmande, utan även för att kîmzonerna ogärna lär ut sitt språk. De anser nämligen språket vara den mest framträdande delen av sitt kulturarv. Kîmzon existerar idag i två varianter:

Klassisk kîmzon

Används idag nästan uteslutande som ett litterärt språk av välutbildade kîmzoner och bland överklassen. Språket har utvecklats mycket lite från det ursprungliga kamsunska språket (som brukar benämnas garumosiska) och nationaleposet kalameikiden är grunden för ordförråd och grammatik. Klassisk kîmzon har ytterst komplicerade språkregler med bland annat hundratals verbformer för olika känsloytringar. Man uttrycker sig också på ett sätt som är helt främmande för talare av de flesta erebiska språk. I likhet med de andra kamsunska språken refererar man till exempel till framtiden som något som man har bakom sig och det förflutna som något man har framför sig. Säger kîmzonerna att de vill lägga kriget bakom sig kan man vara säker på att de snart kommer att dra ut i krig, något som flera gånger lett till missförstånd i relationerna med andra länder.

Klassisk kîmzon skrivs med en variant av det kharamotiska alfabetet och liknar i mycket det alfabet som används för ithilgroms döda tunga och vissa västkamsunska språk. Alfabetet skrivs från höger till vänster och saknar vokaler. Vokaliseringen av orden har skiftat under historien, något man kan se på tidiga joriska transkriptioner av kîmzonska ord. Det är idag svårt att avgöra exakt hur språket uttalades för några hundra år sedan.

Skriftspråket finns i två former: En kursiv form som skrivs med fjäderpenna på papyrus, papir och pergament eller med stylus på vaxanteckningsblock och en geometrisk blockform där bokstäverna målas med pensel eller graveras på sten, metall eller trä. Blockformen används i mera officiella sammanhang och kursivformen är numera i det närmaste utkonkurerad av de joriska runorna.

Modern kîmzon eller nykîmzon

Nykîmzon är det normala tal- och umgängesspråket bland småkîmzoner men även en del tolaner och geroner som har kîmzon som andraspråk. Till skillnad från det klassiska språket har nykîmzon förändrats genom århundradena. Även om ordförrådet till största del är detsamma som i klassisk kîmzon har grammatiken och i viss mån uttalet utvecklats en hel del. Bland annat har många av de komplicerade verbformer som fanns i det klassiska språket försvunnit eller förenklats samtidigt som man har lånat in vissa grammatiska regler från jori. En talare av nykîmzon kan dock fortfarande få ett hum om vad en klassisk text behandlar även om det krävs utbildning för att själv kunna uttrycka sig på språket. Nykîmzon skrivs normalt med en variant av den joriska runraden.

FELICISKA

Felciska är ett språk som uppstått i mötet mellan tolansk jori, aidnisk jori, kîmzon och efariska. Det har en blandad

vokabulär (ungefär 50 % jori, 30 % kîmzon, 20 % efariska), samt en enkel och regelbunden grammatik utarbetad av mandelmunkar. Det skrivs med det joriska alfabetet från vänster till höger. Språket används i dagligt tal av alla felicier och även i enklare korrespondens och räkenskap. Inom feliciskan finns ett flertal dialekter:

- ◆ *Koalintfeliciska (som är mest jorifierad)*
- ◆ *Österbuktsfeliciska*
- ◆ *Gerdikkfeliciska (som ligger närmast kîmzon)*
- ◆ *Sydpelenosisk feliciska*
- ◆ *Kolonialfeliciska, talas i de efariska kolonierna och har starka efariska inslag*
- ◆ *Horyniska, talas i Porto Horyni och är en mycket säregen felicisk dialekt med inslag av pokti och niferländska.*

En del lärde anser att krilloanska är en felicisk dialekt, medan andra anser att det är ett eget språk. Vissa lärde anser att frågan är meningslös tills dess att en överenskommen distinktion mellan språk och dialekt kan definieras.

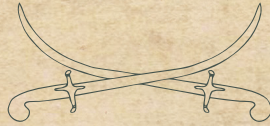
Tolanin

Tolanin är gammal-jori som är mycket lik felciskan, men nära besläktad med berendiskan. Språket är mer likt felciska än berendiska, men den som talar tolanin förstår (och förstås) hyfsat berendiska utan större svårigheter. Tolanindialekter talas (skrivs aldrig) bland bergstrakternas herdefolk och jägare som sällan träffar folk från större bosättningar. Endast en spillra av Feliciens befolkning talar fortfarande detta språk som ligger mycket nära berendiskan som talas i Erbulasbergen.

KÎMZONSKA (K), TOLANIN (T) OCH FELICISKA ORD

Aaliya Anatadanu (k) = högtiden Felisaierna
Adan = Härskarinnna. Tilltalstitel för varje vuxen och gift kimzan, speciellt om man tilltalar henne i hennes eget hem.
Adon = Herre, Härskare. Som suffix då ordstammen slutar med vokal försvinner begynnelse A:et, så Pari(a)don.
Agela = landsbygd
Agorah = torg
Aluf (k) = officer som leder myriado (underamiral)
An = kvinna (också vanligt suffix i kîmzonska kvinnonamn t.ex. Arishan eller Imilkan)
Anat = lycka
Anatadan (k) = Den lyckliga härskarinnan, kallad Felis på feliciska
Anatani (k) = De lyckliga, anmödrar
Anatoni (k) = De lyckliga, anfäder
Arisah (k) = bulgur
Arsahin (k) = couscous
Aruspixer (t) = präst i tolanertro
Brodochei (k) = små utsmyckad brönskäril för detaljarbete
Byssos = musselsilkestyger
Carai (k) = haj
Carai(a)don = Hajarnas herre
Chiton (k) = tunika

Cileris (k) = järn
Cleos = blå
Cothon (k) = mussla, sluten hämn
Dag (k) = död
Dagon = Döden, Paridons ständige ärkefiende, Besudlaren, Lögnaren.
Drassanor (k) = skeppshus
Edafos = mark, land
Egora = ej stenlagd marknadsplats
Ennia = nio
El = gud
Elia = oliv
Elikon (k) = gudomligt skimrande, kortform för Den Gudomligt Skimrande Staden.
Elios = hem
Erektion = stående
Esalion = öster
Fylakos = milis
Galad (k) = strid
Galadon/Galmon = Stridsmannen, Stridens härskare, son till Felis, Paridon och Dagon. Kallad Galmon på feliciska.
Garum = sås
Geron/Geran = gäst (k), beteckning på frigivna slavar
Iasím (k) = silver
Il = gud
Ilai (t) = 3-6 tolfter
Ilephcós = vit
Ilmani = hamn
In (k) = barn, Omyndig. -in är en diminutivform som används i tilltal till barn och söta djur.
Inperikás = furste
Ippéistr (t) = kavalleri
Isthopherí = legosoldat
Joranon/Joranan = jorisk man/kvinna (generell kîmzonsk beteckning på jorer)
Khepeshen = korta lätt krökta svärd
Kimzan = fri kvinna
Kîmzon = fri man
Kithag = korp
Kithagil = Guds korp, namnet på Feliciens nuvarande konung, på feliciska Kuthegil.
Ko (k) = adj. lysande, glimrande, skimrande
Koalintos (k) = Den Lysande Blå (viken). Det slutmål som Paridon lovade kîmzonerna i Kalameikos dröm.
Koltrapo = smal väg, stig, vindlande
Komethiga (k) = roa, skoja
Kopalit (k) = roddare
Ksar = befästning, borg
Ksaramaccor = förrymd slav
Ktafakter (t) = tungt kavalleri
Léfantos (k) = elefant
Limniop = kustnära vatten, vattenbryn
Lint (k) = vik
Lónches (k) = spjut
Lot (k) = orm
Lotan = Ormkvinnan, Kaos, urhavets gudinna som besegrades

av Paridon och Philas.
Lykosaro = havskatt
Mafor = mandelblom
Maryano (t) = multipla ilai
Marzonor = gille för män
Marzanas = gille för kvinnor
Mati = matta
Meh = kvarter, stadsdel
Merolo = bro
Metopo = sida, kant, front
Myriador (k) = multipla spherior
Návrineos (k) = svart
Neorion (k) = varv
Obethico = Stenstod, obelisk
Ókkineros (k) = röd
On (k) = man (också vanligt suffix i kîmzonska mansnamn t.ex. Kiolomon)
-or (k) = suffix som indikerar bestämd form pluralis.
-os (k) = suffix som indikera bestämd form singular.
Paridon = allhärskaren
Pentagon = femhörning
Pelaro = pelare
Phareliak (k) = strand
Phil (k) = kärlek
Philodon = Den älskade härs-karen som på feliciska kallas
Philas = Den Älskade
Phrákanos (k) = hjälm
Phrásineos (k) = grön
Phyllo = full
Pohenes = gammal
Porelos (f) = ädelsten, pärla
Porelikon (k) = ädelsten, pärla
Pokti = oordning/barbari
Porto = port
Psari = fisk
Rasan (k) = kommandörkapten
Ravaluf (k) = amiral
Rúntizou (k) = brons
Sa'al (k) = kommandör
Saadum = öga, mitt, centrum
Sagar (k) = officer som leder flera tolfter
Saunion (k) = korta hulling-försedda spjut
Segen (k) = tolvman
Selida = sida
Seren (k) = kapten
Shapadan (k) = solen
Shekeleshen = kroksabel
Sidon = Jägaren, Kortform för Den Drömmande Jägaren

KVINNONAMN

Alashira (k. Alashara)
 Aldrosa
 Amni
 Arishina (k. Arishana)
 Barsa
 Bolidhe
 Dokhasa
 Elindo
 Elissa
 Elmiera
 Felishide (k. Felishade)
 Helikina (k. Helikana)
 Ihilendra
 Ilekta
 Imilkina (k. Imilkana)
 Ireka
 Issa
 Kaloda
 Karenja
 Kilmakosa
 Kinode
 Kolyssa
 Lakissa
 Lasia
 Lida
 Marhi (k. Marha)
 Melari (t.)
 Morele
 Nelnora (t.)
 Ninlidhe (k. Ninladhe)
 Odra (t.)
 Oharana
 Olikina (k. Olikana)
 Pereide
 Porelana
 Poreloda
 Relinn (t.)
 Silenja
 Sirinde
 Sokhasa
 Sorishina (k. Sorishana)
 Valina (t.)
 Volaksa
 Ydossa
 Ylkira (k. Ylkara)

MANSNAMN

Akarmeikos
 Anval (t.)
 Arkidamos
 Asdriel
 Asdrilon
 Baros
 Berindrok
 Chandon
 Dartan
 Deminos
 Edmundon
 Eramakos
 Erato
 Hamilon
 Ilkos
 Ilorakhon
 Inkalides
 Iorvand (t.)
 Irmos
 Kalameikos
 Karmos
 Kiorlik
 Kleriomon
 Koltarorob
 Koralmon
 Krilo
 Lakadon
 Leriomon
 Lothegil (k. Lothagil)
 Lykarin
 Lykarmos
 Magon
 Maheriolon (k. Mahariolon)
 Mikaelon
 Morhegil (k. Morhagil)
 Odon
 Olvig (t.)
 Ovian (t.)
 Pelmos
 Pirolkos
 Syrfonak
 Talagon (t.)
 Teodoros
 Tiromon
 Ylhokos

Spherio (k) = multipla tolfter
Strof = liten, kort
Tartan (k) = storamiral
Thanoplos = rustning
Theioni = teater, skådeplats
Thélissea (fem.) (k) = hav
Thratikós (k) = armé
Thyra (k) = port
Thyri (k) = klippa
Tolanin = Tolans livegna be-folkning, "Småtolaner".
Tolanon/Tolanan = to-lansk man/kvinna (be-teckning på Tolans fria ursprungsbefolkning)
Trakióti (k) = soldat
Tyros (k) = Klippan, Kortform för Den Gyllene Klippan
Urani = lager, våning, skitt
Vaelot = sjöorm, valorm
Vatsilas = stål
Vesalion = väster
Xalkis = koppar
Xaspidos (k) = sköld
Xénos (k) = främling
Xepes = svärd
Xhrysi = guld
Xítrineos = gul
Yarikhadon (k) = månen

Namnbruk

Feliciernas namnbruk speg-lar befolkningens två språk. Felicier av kîmzonsk här-komst har alla ett namn på kîmzon. Tolaner och ge-roner har namn på det joris-ka språket feliciska. Då feliciska är starkt påverkad av kîmzon kan feliciska namn stavas identisk eller myck-et likt kîmzon, men uttalet avslöjar alltid vilket språk namnet tillhör. Endast kîm-zoner tillåts uttala sitt namn på kîmzon och skulle nå-gon annan ertappas med detta väntar stränga böter. Storkîmzoner uttalar alltid sina namn på kîmzon även när de talar feliciska, men

många småkîmzoner brukar använda feliciskt uttal. De fles-ta av tolanernas namn från innan kîmzonernas ankomst har tagits upp i det feliciska språket, men vissa används bara av

tolaner och aldrig av kîmzoner. Bland de tolanska furstarna som gärna bejakar sitt joriska ursprung är det vanligt att väljarna namn direkt från kejserlig jori. Slavar tillåts använda sina egna namn, men de ges vid behov en felicisk ändelse.

Klädedräkt

Traditionell kîmzonsk mansklädsel är baserad på tunikan (k. chiton). Vardagstunikan för män är kortärmad och räcker ner till strax över knäna. I mer formell klädsel används en fotsid tunika med långa ärmar. Tunikorna tillverkas i många material – ofärgad vadmal, luxuöst kläde, fint linne, och skimrande siden. De kan också smyckas med figurvävda bårder och paneler eller vara rikt broderade. Under tunikan bär kîmzonen ett höftskynke av linne. Vid mycket hårt arbete kan höftskynket var det enda plagget en kîmzon bär. Bälten används till tunikan för att hänga kniv, börs och små väskor från. Tunikan kombineras med kort eller fotsid mantel som fästs kring halsen med fibulor av olika former. Den långa manteln anses mer formell. Även mantlar pryds ofta av vävda band och/eller broderier. Byxor används numera även av kîmzoner, speciellt under vintertid eller under tyngre rustningar. Tolaner klär sig numer snarlikt kîmzonerna, men bär oftare just byxor.

Till huvudbonad används framförallt band av tyg som knyts till pannband eller till ett åtsittande hökle. Det finns också mössor och hattar av olika former. Dessa används framförallt vintertid eller är rituela hattar för präster och prästinnor. Fotbeklädnaden består av snörade lädersandaler, tygklädda skor eller låga stövlar av läder. De fattigaste har inga skor alls.

Traditionell kîmzonsk klädedräkt består av en klänning med volangkjolar och ett hårt åtsittande bröstliv som lämnar bröstet bara. Numera täcks oftast bröstet, en anpassning till tolansk kultur, men vid högtidliga och speciellt rituella tillfällen är den traditionella varianten nästintill obligatorisk som kulturmarkör. Över klänningen bär kvinnor mantel, kort eller fotsid, där den korta är mera till dagligdags och den fotsida mer formell. Giftna kvinnor bär sjal som täcker hår och axlar. Sjalar är ofta vävda av fint linne eller tunt silke som är nästintill genomskinliga. Den vanligaste fotbeklädnaden för kvinnor är sandaler som snöras upp på skenbenen. Kvinnoklädseln är ofta rikt dekorerad.

Ett populärt tillbehör för feliciska kvinnor är parasollet, en import från länderna i öster. Anledningen är att blek hy anses vacker på kvinnor och det är även ett tecken på rikedom. Välbärgade kîmzoner låter ofta slaven bära parasollet när hon lämnar bärstolen.

Barn bär enkla tunikor och sandaler som inte skiljer sig nämnvärt mellan könen. Först i de tidiga tonåren börjar felicisk klädedräkt skilja sig åt mellan könen.

Såväl män som kvinnor bär gärna smycken och sminkar sig – ringar och band i olika material och av olika värde. Män bär dock oftast enklare smycken och använder endast kol kring ögonen medan kvinnor har näsring/nit, kedja mellan näsmycke och öronhänge, navelring, magkedjor och ankelkedjor.

Tatueringskonst

KÎMZONSK TATUERINGSTRADITION

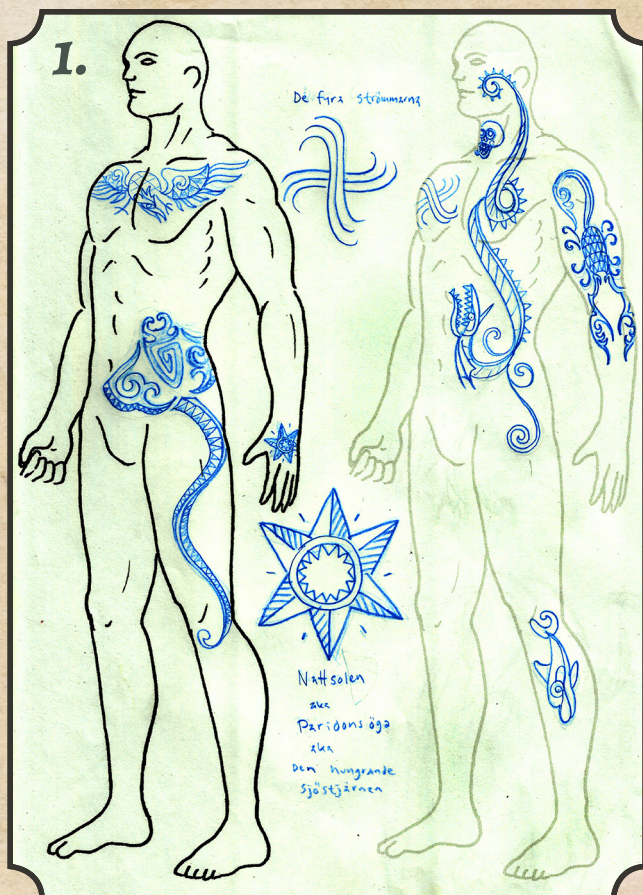
Tatueringstraditionen bland kîmzoner stammar sannolikt från tiden före ankomsten till Ereb, men är historiskt höljdd i dunkel. Det anses ofta att det är från kîmzonerna som tatueringskonsten fått fäste bland Kopparhavets sjöfarare. Inom den kîmzonska sfären är tatueringar kraftfulla totem. Motiven innehar mytiska krafter om de har utförts på rätt sätt och på en värdig bärare. Kroppskonstnärerna är skickliga och arbetet går ofta i arv genom generationer. Att utan släktskap upptas som lärling är ovanligt och väldigt hedersfullt då kroppsristingarna har en närmast religiös laddning. Tatueringarna måste förtjänas av sin bärare. Högt stående individer kan föreslå en bärare men tatuerarmästaren har sista ordet. Olika typer av bragder läner olika typer av motiv, men mer allmängiltiga motiv förekommer också. Vissa typer av motiv är enklare att förtjäna. En kîmzon som når manbarhet förlänes ofta rätten att bära sitt hus vapen i någon form.

TOLANSK TATUERINGSKONST

Tolanerna efterliknar i stort kîmzonernas tatueringar, men motiven hämtas från deras omgivning.

Symboler från husets/klanens heraldik är vanliga, liksom motiv som går att utläsa bärarens namn eller epitet ur. Det bör också förtydligas att även om motiv och teknik kan synas snarlika så är exempelvis de tolanska tatueringarna inte lika hårt traditionsbundna.

Tatueringsexempel 1

Fåglar är ganska vanliga motiv. Särskilt korpar, albatrosser och havsörnar är populära. Fågeln på bröstet är sannolikt en havsörn.

Rockan är i det här fallet av majestätisk karaktär vilket tyder på en koppling till huset Castran.

Nattsolen är namnet på de fixstjärnor som används vid navigering. Som tatuering skall den hjälpa en sjöfarare att alltid finna vägen hem igen. Motivet kallas även Paridons öga eller den hungrande sjöstjärnan.

Sjöormen kan ha en koppling till huset Alkymades. Den är stor och välgjord. Då den sträcker sig ut i ansiktet ligger det dock säkert mer bakom. Kanske har bäraren nerlagt en aldrig sjöorm. Kanske är det ett tecken på hans styrka och vildsinthet till havs. Bäraren har också två tatueringar intimt förknippade med Dagon. Dödskallen på struphuvudet och den respektingivande skorpionen på överarmen. Man kan tänka sig att bäraren står i nära förbund med döden. Kombinationen av alla ovanstående gör det lätt att föreställa sig mannen som en fruktad kapare.

Han bär också symbolen "de fyra strömmarna" på bröstet. Dess symbolik har många tolkningar. De kan symbolisera navigering enligt strömmarna eller väderstrecken, förmågan att välja bland många val, påvisa resor i alla riktningar eller illustrera talesättet "där de fyra strömmarna möts".

På vaden bär han en tumlare, delfin eller späckhuggare. Beroende på vilket som illustreras kan det exempelvis stå för lojalitet, skydd mot hajar eller en kärlek till hemkusten.

Tatueringsexempel 2

Tolanen på bilden har en korp över bröstet. Den kan tyda på klan-tillhörighet, på korpens mytiska betydelser som listig eller liknande betydelse.

På torsons sida syns en eldsprutande varg. Det kan ha med namnbruk att göra, skildra en mytisk best eller helt enkelt förstärka den redan kraftfulla vargsymbolen.

Längs benet bär han en orm. Det kan visa att han överlevt ett bett från en fruktad giftorm, eller helt enkelt placerats där för att skydda mot giftiga etterkrupp.

Tjuren över blygden skall sannolikt öka fertiliteten och underlätta i avlandet av en stark avkomma.

Ekbladen på vänstra underarmen kan tyda på att tolanen är från skogstrakter, men är också en majestätisk symbol som kan tyda på god härkomst.

Runt höger handled bär han en form av "dådtatuering". Bäraren har utfört något av vikt och belönats med tatueringen. Dessa byggs ofta på i lager då fler dåd utförts. Just denna är i tre lager.

3.

Tatueringsexempel 3

De två korslagda shekelesherna över bröstet tyder på mannens krigiska bakgrund. De kan ha intatuerats efter ett stort slag, en duell eller i samband med vapendans. De kan också tyda på religiös övertygelse riktad mot Galadon. Kanske är bäraren en Avskiljd?

Bläckfisken kan ha med mannens hustillhörighet att göra. Den kan också möjligen ha med det innevarande "Bläckfiskens tidevarv", ta del av bläckfiskens styrka eller fungera som en skyddstalisman mot just jättebläckfisken.

Mönstret över handen är hjattänder. Tatuering över händerna anses den ge en hajs kraft i bärarens attacker. Det kan även finnas en koppling till huset Carai.

4.

Tatueringsexempel 4

Hajen på bröstet tyder på tillhörighet till huset Carai. En haj kan även ge del av styrka eller snabbhet, men motivets detaljrikedom och storlek gör alternativt ett mer sannolikt.

Nät på händerna är ursprungligen fisketatueringar som skulle hjälpa fiskaren att dra hem större fångster. De anses dock hjälpa bäraren att behålla greppet om det mesta. Allt från vapen för en krigare och guld för en köpman går sällan ur händerna på en bärare av nät.

Benen pryds av en tatuering kallad "Vågsvandare". Ett stiliserat hav med ett framträdande vågmönster. De anses hjälpa sin bärare att färdas vattenvägen. Resor går snabbare och tryggare. OM bäraren faller i havet ger den bäraren kraft nog att simma i land och undvika drunkningsdöden.

MATERIAL

För tatuerandet nyttjas nålar i olika typer och storlekar. Dessa är välgjorda klensmidan, ofta av järn, silver eller brons. Då de skall brukas i generationer är de ofta konstnärligt utsmyckade.

Färgen är en väl bevarad hemlighet, men består av en blandning innehållande bland annat sot, olja och växtsaften från kråkrankan. I lagom blandning skänker den tatueringarna den välkända djupblå färg som smyckar så många kímzoners skinn. Denna pytsas upp i små utsmyckade bronskärl, brodochei.

UTFÖRANDE

Tidpunkten är mycket viktig. Enligt mästarens uträkningar sker utförandet vid den tidpunkt som anses gynnsammast. Himlakroppars position är en viktig aspekt i planerandet. Efter heta reningsbad tvättas ytan som skall tatueras. Ett rent linne placeras på bänken där den blivande bäraren placeras. Mästarens lärningar håller fast bäraren under processen. Mästaren punkterar därefter huden med små snabba rörelser och ser till att doppa verktyget under tiden. Man reciterar ur Kalameikiden och lärningarna nynnar omkväderna. Processen kan ta flera dagar beroende på motivets storlek och komplexitet. Inte sällan drabbas bäraren av feber av den påfrestande bragden, varför det är mycket vanligt att tatuere även har god kännedom om örter.

Arkitektur

De vanligaste byggmaterialen i felicisk byggnadskonst är huggen kalksten för grunder, bärande väggar och valv. Vitkalkat, saltorkat eller bränt tegel används för väggar och trä för loftgångar och balkonger. Marmor, alabaster och stucco utnyttjas som dekorationsdetaljer. Den vita marmorn och arkitektoniska detaljer är rikt bemålade – det är egentligen så att felicierna tycker om vit marmor för att de är ett så gott underlag att måla på, men de föredrar färgad och strierad marmor.

Felicierna är i sin monumentalarkitektur förtjusta i en myckenhet av pelare, ofta i form av atlantider och karyatider, samt fristående pelare eller obelisker krönta av pyramider.

PERISTYLHUSET

Den vanligaste hustypen är peristylhus som byggs kring en pelaromgärdad innergård. Innergården har ofta en cistern i mitten som både är dekorativ och samlar regnvatten. Huset byggs ofta i två till tre våningarna där de övre loftgångarna kring innergården är byggda av trä.

TORN

Typiska feliciska större plantager kallas för torn. Anledningen är att det centrala peristylhuset ofta har ett "hörn" kring peristylgården byggd i solid kvaderhuggen kalksten i form av ett krenelerat torn som är flera våningar högre än det omgivande huset. I detta torn kan plantagens invånare dra sig tillbaka och uthärda attacker – huset runtomkring kan plundras men felicierna överlever för att återuppbygga. Kring större plantager

finns också en omkringliggande låg mur inom vilken trädgårdar, ekonomibyggnader och baracker för tolaniner och slavar är utplacerade.

ÖAR

I städerna byggs ofta husen upp till hela sex våningar, de övre två är då oftast helt i trä, i vilka flera familjer bor och undervåningen är för affärslokaler. Sådana hus kallas för öar.

MAUSOLEER

I Felicien kremeras de döda. Anledningen till detta går tillbaka ända till Garumos och kampen mot Valadun då kímzonernas döda restes mot dem i jättelika arméer av odöda. Feliciska familjer bygger ofta mausoleer i vilka deras dödas aska urneläggs. Mausoleerna kan vara allt från enkla hus eller klippkammar till stora tornliknande monument med rik skulptural utsmyckning.

TEMPEL

Feliciska tempel är oftast inte alls lika stora som Den Lysande Vägens. Anledningen är att templet ses som gudens bostad och inte som en församlingslokal i vilka många bedjande ska kunna samlas. Feliciska tempel ofta rektangulära med skulpterade pilastrar – ofta i karyatid eller atlantidform – längs sidorna och med stora rikt skulpterade och bemålade kolonner som bildar en front framför själva tempelrummet där guda-statyn står eller tronar. Taket är oftast tegelbeklätt, men kan också prydas av pyramider. Kupoler tillhör inte den "ursprungliga" kímzonska arkitekturen, men har blivit vanligare under dalkisk och krunsk påverkan.

Istället för inne i templet samlas de dyrkande i den omgivande tempelgården där flera olika altare och statyer är utplacerade och där offer utförs. I större tempelanläggningar är gården omgiven av pelarförsedda arkader i vilka prästerna och lärjungarna lever och där de också sker handel med offerdjur samt ibland mottagning av skadade och sjuka. Den omgivande tempelgårdens port är ofta monumental och extremt hög och pyramidkrönt.

Ett säreget inslag i de feliciska tempelkomplexen är de skattkamrarna. Dessa miniatyrtempel i templen byggs av feliciska Hus och Stamma och de deponerar där delar av de byte de tar i krig och örlog.

Paridontempel har ofta olika vattenanläggningar i form av pooler och fontäner fyllda av helig fisk. I större tempels mitt kan ofta finnas skålformade pooler eller vattenfyllda schakt för offer. Ibland är själva templet byggt på en ö eller som en ö i en naturlig eller konstgjord sjö. Utsmyckning med snäckor är allmänt förekommande i Paridons tempel. Paridontempel saknar ofta heltäckande tak och är delvis öppna för regn som samlas i öppna cisterner – molnen föds ur havet och regnet är Paridons gåva till människan.

Felis och Philastempelns gårdar är ofta fulla av katter och det sägs att de skulpterade lejoninnor som avbildar Felis katta till moder på natten kommer till liv och vakar över templens skatter.

Talen tre och nio

Talen tre och nio är ständigt återkommande i kîmzonisk mytologi, dikt, astrologi och spåkonst. Även andra tal som bildas av att tre multipliceras av sig själv förekommer ofta. Själva det kîmzonska talsystemet, indelningen av de feliciska stridsenheter och tideräkningen är dock baserat på tolv, så exempelvis är 1 tyrint värd 12 sm eller 24 km.

Katter och hundar

Kîmzoner menar att "Ett hus utan katt är inget hem" och att "Ett skepp utan katt hittar inte till hamn". Den kîmzonska fiskarkatten är en nätt och smidig katt med strimmig päls. Den "talar" mycket och räds inte vatten – de ses ofta fånga fiskar och småkrabbor i tidvattenpölnarna. Denna tradition med huskatt och skeppskatt har numera anammats brett och är sant felicisk.

Hundar däremot anses av kîmzoner vara smutsiga djur och tanken på att släppa in ett sådant djur i sitt hem är motbjudande. Tolaner däremot använder hundar såväl för jakt, vallning och som vakthundar. Flera tolanerfurstar har dock börjat använda importerade efariska geparder i den jakt där tidigare vinthundar användes, och tama karakaler används allt oftare vid fågeljakt.

Heraldik

En av de många joriska sedvänjor kîmzonerna anammat är heraldiken. Kîmzonerna själva hade en tradition av sigillmakeri, mönstrade segel och fanor när de anlände till Ereb. Bruket av symboler har dock formaliserats i kontakten med tolaner och solfarare, och följer oftast den joriska heraldikens regler.

Varje stam, hus, stad, regemente och större tempel och gillen har också sina egna vapen. Populära symboler bland kîmzonerna är triton, purpurnäcka, haj, delfin, tonfisk, sköldpadda, hippokampryttare, katt, lejon, havsörn, häger, pelikan, ibis, korp, skepp, åror och stjärnor. Hos tolaner domineras motiven av de djur och växter som lever i de feliciska bergen, exempelvis lejon, lo, kejsarörn, gam, eklöv och flera bergsblomster. Feliciska vapen uppfattas ofta som enkla av aidniska heraldiker då de oftast består enbart ett centralt motiv.

Det är vanligt hos felicier att tatuera sig och motivvalen hämtas då ofta från heraldiken.

FELICISKA VAPEN

Feliciens riksvapen är en kvadratisk sköld med två silverne skepp på djupröd purpur, korsad shamshir och labrys samt en blå vindruvsklase med guldbakgrund. Skeppen är symboler för det kîmzonska folket, shamshir och labrys för gudomligt sanktionerad vapenmakt och druvklasen för det förlorade brödrafolket farkhonerna. Rätten att använda detta sigill tillhör enbart på

det Kungliga Skeppsrådet. I större framställningar av vapnet flankeras riksvapnet ofta av framställningar av Kalameikos och Elissa samt kröns av Korphjälmen.

Kalameikos och Elissas dynastiska vapen är nio skepp i silver i en halvcirkel ovanför Korphjälmen på ett fält av tyrisk purpur. Enbart den sittande monarken har tillgång till detta sigill. Detta vapen placeras ofta som hjärtvapen i många andra feliciska vapen som ett tecken på trohet till monarken.

- ◆ *Huset Carais vapen är en silverne haj på ett fält av azurblått.*
- ◆ *Huset Castrans vapen är en gyllene havsrocka på ett fält av azurblått.*
- ◆ *Huset Alkymades vapen är en röd sjöorm på ett fält av silver.*
- ◆ *Huset Mattans vapen är en grön havssköldpadda på ett fält av silver.*
- ◆ *Huset Lochos vapen är en silverne rödögad lejoninnemaskaron på ett svart fält.*
- ◆ *Huset Kandaulos vapen är en röd drake på ett gyllene fält.*

Vapendansen

Ett vanligt inslag i felicisk kult är vapendanser med spjut och svärd till ljudet av dubbelflöjten. Dansarna är ofta helt nakna och inslag av självplågeri, som till exempel att snitta sig själv med svärden eller sticka spetsar genom delar av ansiktet, förekommer också. Dansen, musiken och smärtan för in dansarna i ett extatiskt tillstånd där de är ett med sig själva, sitt vapen och de omgivande dansarna. Detta tillstånd kan vissa feliciska krigare, speciellt De Avskilda, efter lång träning uppnå vid vilket tillfälle som helst.

Duellen

Dueller är ofta förekommande i Felicien och både fria män och kvinnor duellerar med varandra. Dueller mellan slavar och fria anses tabu, men förekommer i feliciska myter och legender och brukar sluta i att antingen slaven stryker med på grund av sin hybris eller visar sig vara en förklädd landshjälte som får gifta sig. I vissa satiriska framställningar är en slav ställföreträdare för svaga kungligheter.

De flesta dueller sker som del av rit, lek eller träning och utförs då med träkäppar i svärdsform eller spjutform. En annan vanlig duellform ingår i vapendansen. I det extatiska tillstånd dansarna befinner sig i följer duellen vissa virvlande mönster vilket gör att det sällan är någon som kommer till skada.

Mer allvarliga dueller är ofta till första blodsdroppen. Vid sådana tillfällen är duellanterna nakna och vapnets egg är slöa för att undvika allvarligare skador. En variant av denna duell kallas De nio blodsdropparna och pågår tills dess att den ene av duellanterna blöder från nio sår.

Den allvarligaste formen av duell är till döden eller kapitulation. Vid sådana dueller är duellanterna ofta tungt rustade och traditionen påbjuder att duellanterna måste godkänna varandras utrustning och svära att vare sig bruka magi eller

magiska föremål. Segraren kan välja att ge förloraren nåd, men traditionen påbjuder då att förlorarens rustning och vapen tillfaller segraren.

En speciell form av duell som felicier finner högst romantisk är den mellan rivaler om en kvinnas hand. Högsta formen av sådan romantisk duell är när de blödande rivalerna är likvärdiga i strid och kvinnan intervenerar med ett löfte om att gifta sig med dem båda *"då deras blod nu är blandat och de är vapenbröder, jämlika i värdighet och stolthet."*

Alla kîmzoner anser sig vara av adlig börd visavi utländska adel och tvekar inte att duellera med joriska riddare. En känd sådan duell är Duellen i Ventimiglia där den feliciska amiralen Kuthoz DiMethil besegrades av den unge berendiske väpnaren Nevin.

Seglatsen

Seglatsen är en resa som många unga felicier gör efter att de nått sin myndighetsålder. Seglatsen görs i åminnelse av kîmzonernas seglats från Garumos och Felicien. En seglats måste omfatta en sjöresa om minst ett år och en dag. Destinationerna varierar men Kopparhavet runt, Ormsjön, Porto Horyni, Pandarealia, Tricilve och Halle är vanliga varianter.

Gastronomi

Basen i det feliciska köket är bröd, arisah och arisahin (bulgur respektive cous cous). Arisah och arisahin görs av durumvetet och gulris. De blandas ofta med linser, bönor och kikärtor, speciellt av de fattiga som inte har råd med fisk eller kött. Det är också mycket vanligt att blanda nötter, framförallt valnötter, och fikon, aprikos, dadel, granatäpple i såväl arisah som bröd.

Till denna bas äter man i kusttrakterna framförallt bläckfisk, pilgrimsmussla, grillad fisk som sardin, mulle, tonfisk, pigghaj och sjötunga. Ångade musslor och snäckor är också mycket vanliga. I inlandet ersätts fisken oftast med kyckling, get eller lamm grillat på spett. Beroende på säsong äts mycket kramsfågel och vilt, vanligen hare eller sjöfågel. Biff och annat vilt är mycket dyrt och äts enbart av de rikaste i form av stekar eller grillat på spett. Som komplement eller ersättning till fisk eller kött äts ofta får- och getost, yoghurt och kokta ägg.

Oliver och olivolja är ett stående inslag i alla feliciska maträtter, liksom citron, pomerans och annan torkad eller färsk frukt. Kombinationen syrligt-sött är eftertraktad i felicisk matlagningskonst. Till fisken och köttet grillas också ofta olika grönsaker som aubergine, okra, lök och palsternacka. Fyllda vindolmar är vanliga, här som i Berendien, Hynsolge och Krun. I felicisk matlagning föredrar man vanligen att äta flera små olika varma och kalla rätter än ett fåtal större, en tradition anammad från Efaro.

Vanligt folks mat är örtekryddad medan de rika gärna använder mer exotiska kryddor, i regel peppar, ingefära, kryddnejlika, kanel, spiskummin och socker. Utöver den nästan

obligatoriska olivoljan, är såser oftast baserade på antingen en olivoljerik kikärtspuré, vitlöksrik yoghurt eller den mustiga och örtrika fisksåsen garum.

Efterrätt kommer oftast i form av nötter och frukt inbakade i honungsdrypande bakverk: phyllobakelser. Vanlig är också yoghurt med honung, frukt och nötter.

Som dryck ingår alltid vin och vatten. Feliciska viner är kända om än inte för sin kvantitet så för sin kvalitet – kända feliciska viner är det lätta och pärlande Chyros, det söta och starka gyllene Passos, den tegelröda lätt söta och mycket fylliga Amarantos, det fruktiga och purpuröda Xinomauros som jorerna kallar Culaisson och det nästan svarta bäriga Maforafos. Kåda tillsätts i billiga vita viner och är en vanlig bordsdryck som felicierna finner hälsosam och uppfriskande. Utläningar finner den oftast avskyvärd. På vintern dricks ofta glödgade och kryddade viner. Trots att det var kîmzonerna som tog den kontrollerade framställningen av skumviner (mousserande vin) till Ereb, har felicierna inte längre någon sådan produktion. Öl dricks inte, däremot i viss omfattning likör (citronlikör, mandellikör och mastixlikör) och sprit (efarisk dadelsprit och anis- eller citrus/pomeranskryddad sprit destillerad från druvor). Barn dricker get- och färmjolk till 12 års ålder varpå de anses vuxna nog för vattenblandat vin.

Gillena

I Felicien är gillena, på kîmzon marzonos, mycket viktiga i det sociala livet. De samlar utövare av samma yrke, delägare i ett skepp eller en vingård, eller medlemmar i samma toltf. Varje gille är tillägnad en viss gudom och bröderna och systrarna möts för att till gudens ära äta och dricka tillsammans. Ibland genomför man också processioner där en avbild av gudomen blir buren eller rodd medan den befinner sig på en tron.

Även om gillena egentligen inte har ett ekonomiskt syfte bildar de viktiga nätverk och i samband med mötena har mången affär slutits. Fruar får följa med på sina mäns gillensmöten, men inte omvänt. Detta innebär att feliciska män hyser många fantasier och missuppfattningar om vad som försiggår på systragillena (marzanas).

Gillena är kîmzonska till sitt ursprung, men numera ingår de flesta felicier i ett eller flera gillena. Till och med slavar bildar gillena. Det är dock ovanligt att man är medlem i mer än tre-fyra gillena.

Marzonos och marzanas är långt viktigare i det feliciska samhällslivet än många utomstående betraktare förstår. Kontakterna inom gillena är oerhört socialt viktiga för affärer och politik. De är dessutom en av få feliciska institutioner som är öppna för såväl tolaner, geroner och kîmzoner.

Spådomskonster

Kîmzonerna är skickliga astrologer, kanske en konsekvens av den likaledes väl utvecklade navigationskonsten. Även numerologin är avancerad och kopplas ibland just till de många

matematiska tabeller som används inom astrologin och navigationen.

Flera tempel i Felicien har öppna tempelgårdar där de troende sover en natt i hopp om profetiska drömmar, en så kallad inkubation. Många sjömän och Paridonpräster säger sig se omen i fåglarnas flykt och molnens former. Specialiserade tolanerpräster – kallade aruspixer – spår också i fåglars flykt, men även i djurlever.

Magi

Förlusten av hemlandet Garumos till en post-yndarisk här av odöda och demoniska varelser har gjort att kîmzonerna förbjudit all magi som reser odöda (nekromanti) eller åkallar demoner (demonologi). Straffet är att järnspikas på ett kors och brännas. Askan blandas med järnfilsspån. I vissa undantagsfall, som exempelvis ungdomligt oförstånd, kan felicierna visa nåd och straffet reduceras till tatuering med järnoxidsfärger.

De egna magikerna fokuserar framförallt på vädermagi och elementarmagi, med elementen vatten och luft som favoriter, och kallas därför ofta havsmagiker även om någon sådan skola egentligen inte finns. Sedan Elissas tid ses magi som en framförallt kvinnlig syssla och kîmzonska män som studerar magi anses omanliga, även om få vågar säga det till dem. Ett undantag är det ovanliga studiet av så kallad salamanderkonst: elementarmagi med eldfokus, samt sinnespåverkande mentalism som praktiseras framförallt av manliga magiker.

Tolanernas magiska traditioner är kopplade till framförallt gudakulterna och inriktade mot att bemästra naturen, framförallt regn och fåglar.

Också efariska former av spiritism har spritts i landet. Många felicier fruktar spiritismen då de anser den stå nära nekromantin, men den är inte förbjuden enligt lag.

Feliciska magiker bildar inte skolor eller akademier utan sprider sin tradition direkt från mästare till lärjunge. En mästare har sällan fler än en handfull lärjungar samtidigt. Däremot bildar små grupper av magiker gillen, vilka fungerar som kanaler för samarbete och kunskapsspridning. Magikergillena är dock inte alls lika fasta, institutionella, prominenta eller permanenta som de joriska magikerakademierna, med några få undantag, vilket har lett många joriska magiker att felaktigt tro att feliciernas magiska traditioner är svaga.

Mått

LÄNGD

Åra, mast och skeppslängd är alla tre traditionella feliciska längdmått baserade på de skepp kîmzonerna flydde på enligt Kalameikiden.

1 finger (1.93cm)

1 hand = 4 fingrar (7.72cm)

1 halv fot = 8 fingrar/2 händer (15.44cm)

1 fingerspann = 12 fingrar (23.16cm)

1 fot = 16 fingrar (30.88cm)

1 steg = 2,5 fot (77.2cm)

1 dubbelsteg = 5 fot (1.54m)

1 åra = 12 fot (3.7m)

1 mast = 36 fot (11.11m)

1 skeppslängd = 108 fot (33.35m)

1 dagsrodd = 1580 skeppslängder (52.69km)

VIKT

Den observanta noterar att den minsta viktenheten är densamma som det feliciska silvermyntet. Vikten på myntet utgör därmed basen för det feliciska viktsystemet.

1 silverpärla (9.1g)

1 mussla = 8 silverpärlor (72.8g)

1 lod = 8 musslor (0.5824kg)

1 sten = 8 lod (4.6592kg)

1 ankare = 8 stenar (37.2736kg)

VOLYM

En värmare är vad en felicisk flottist får i dagsranson av Oiskoi; ett starkt feliciskt brännvin.

1 sked (4,5ml)

1 värmare = 8 skedar (3,6cl)

1 mugg = 8 värmare (28,8cl)

1 stop = 2 muggar (57,6cl)

1 kagge = 8 stop (4,608l)

1 halvtunna = 8 kaggar (36,864l)

1 tunna = 2 halvtunnor (73,728l)

Kalender

FELICISK (KÎMZONSK) TIDERÄKNING

Felicierna har utvecklat en helt egen tideräkning med utgångspunkt i deras ankomst till Kopparhavet och södra Tolan år 27 f.O. Denna används parallellt med den Arcivaliska tideräkningen.

År

Indelat i tolv månader med 30 dygn vardera. Kalenderåret räknades ursprungligen från den astronomiska vårdagjämningen och den fullmåne som då inföll, men orsakat av en förskjutning i tidsflödena på Altor är Lahunia som störst ungefär två dygn efter solens vågpunkt och först då räknas det kîmzonska året ta sin början.

Månad

Indelat i tre påföljande niveckor med 9 dygn vardera efterföljt av en trident med 3 dygn. Tack vare förskjutningen mellan sol och måne stämmer inte den kîmzonska månaden med varken den nyjoriska kalendern eller den aidniska kalendern utan ligger två dygn efter.

Nivecka

Period om nio dygn som varje månad följer tre efter varandra. Ett år om tolv månader har således 36 niveckor. De tre niveckorna i en månad kallas för sjötid och är den sammanhängande tid som är vanlig att arbeta. Sjötid kan även betyda andra perioder som en felicier tjänstgör eller är i arbete

Trident

Period om tre dygn som avslutar varje månad. Ett år om tolv månader har således 12 tridenter. En trident kallas gärna för landtid och är den tid det är vanligt att vila från arbete. Landtid kan dock även betyda andra perioder en felicier inte tjänstgör eller är i arbete.

Kîmzonsk månad, 30 dygn:

- ◆ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 (nivecka)
- ◆ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 (nivecka)
- ◆ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 (nivecka)
- ◆ 1, 2, 3 (trident)

Dygn

Felicierna mäter tiden efter ett system de redan använde innan de ankom Kopparhavet. Deras dygn är uppdelad i sex vakter bestående av fyra soltimmar uppdelade i åtta halvtimmeslänga glas. Ursprunget till detta är de klepsyder som kîmzonerna en gång använde, vattenur reglerade av tidvattnet. En tumregel – även i dag använd av alla sjöfarare – är den så kallade Tolvregeln, en regel som på ett ungefärligt sätt anger hur snabbt tidvattnet rör sig och hur högt det når. Förenklad så anger denna att mängden vatten som rör sig orsakad av tidvatten kan indelas i tolv delar. Tidvattensklepsydern var konstruerade utifrån detta fenomen och delade in dygnet i sex perioder med samma mängd vatten i rörelse. Dessa perioder eller vakter används i hela det feliciska samhället, men är kanske mest kända som en maritim term då sjöfarare i hela Kopparhavet har anammat systemet. Dygnet efter detta system tar sin början två timmar innan den astronomiska midnattspunkten.

- ◆ 22–02 Kattvakt
- ◆ 02–06 Morgonvakt
- ◆ 06–10 Ebbvakt
- ◆ 10–14 Dagvakt
- ◆ 14–18 Flodvakt
- ◆ 18–22 Kvällsvakt

Kattvakten anses av felicierna som lyckosammast då det är under denna mörkaste del av dygnet som deras kattgudinna Felis bäst kan hålla ett öga på sina barn, där hos sitter ovanpå månen och viftar med svansen.

Årstider

Året indelat i tre årstider enligt gammal tradition från Garumnos:

1. Tidig vår till tidig höst – ca åtta månader
2. Tidig höst till sen höst – ca en månad
3. Sen höst till tidig vår – ca tre månader

Om bakgrunden till denna indelning tvistar Feliciens lärde, dvs. det fåtal som ägnat frågan uppmärksamhet och inte accepterat det som en sanning att ej betvivla. Den mest troliga teorin är helt enkelt att hav och sjöfärd kring Garumnos gjorde att en lång tid till havs, följt av en kort tid för reparation och rustning av skepp avslutades med en tid för vila och förberedelse.

Tidevarv

Feliciens historiker och astrologer definierar tiden utifrån de astronomiska förhållanden och historiska skeenden som präglat varje så kallat tidevarv genom att namnge dessa efter olika havslevande djur. Betydelsefulla perioder har varit Havsrockans tidevarv då Felicien etablerade sig för allvar som kolonimakt i Ormsjön och norra Soluna samt Vithajens tidevarv som präglades av kriget mot dermaner och berendier.

RELIGIÖSA OCH TRADITIONELLA HÖGTIDER

I Felicien finns flera religioner representerade och de har alla sina egna högtider. Hos tolanerna är dyrkan av de Gamla gudarna stark och har också delvis spridit sig till kîmzonerna. Tolanernas högtider är oftast inriktade på jordbruksfester av olika slag. Den kîmzonska panteon är inte lika jordbrukscentrerat och det finns också flera högtider som är mera av nationella än religiösa högtider. Många av dessa kîmzonska högtider är nu allmänfeliciska, men några är fortfarande nästan rent kîmzonska.

I det feliciska vardagslivet är egenskaper som självbehärskning och kontroll eftersträvarsvärda. De religiösa högtiderna fungerar därför som ventiler till denna självkontroll. Många av riterna handlar om att kanalisera primala drivkrafter, dvs våld och sex. Många av riterna omfattar också maskspel, vilket innebär en anonymitet som upplöser de stora sociala och etniska skiljelinjerna inom Felicien.

Här tas enbart de större högtiderna upp och det finns flera högtider, många av dem regionala eller lokala till sin karaktär.

Felisalierna (kîmzon "Aaliya Anatadanu")

Denna tredagarshögtid som firas till åminnelse av Felis uppstigande från Underjorden är Feliciens största högtid. I tid sammanfaller den med vårens första blomstring och sjöfartssäsongens början. Dess tredje dag är vårdagjämningen och räknas i den gamla kîmzonska kalendern som årets första dag.

Under festens första dag fastar felicierna i sorg över Dagon borttrövande av Felis. Felisstatyer bärs runt i processioner i bärstolar. Bredvid hennes procession går vitklädda och i ansiktet vitmålade felicier som bär en tom tron. Denna symboliserar Dagon. Rituelle dueller utkämpas under hela dagen där demonmaskbeklädda män, symboliserande Dagon, kämpar mot och alltid besegrar de lejonmaskförsedda män som symboliserar Philas. Dessa dueller är arrangerade, utkämpas med trävapen och ingen skadas allvarligt. Felis staty bärs till

gravplatserna och ibland ner i gravkammrar och in i mausoleer. Under natten till den andra dagen har de demonmaskförsedda männen stor fördel hos de kattmaskerade kvinnorna som låter sig rövas bort.

På festens andra dag öppnas alla Paridontempels portar och Paridon bärs i procession genom städernas gator och på båtar i hamnar och floder. Kvinnorna iklär sig vita lejonmasker och drar genom gatorna i vildsinta flockar. De utför djuroffer och stänker ner sina vita dräkter och masker med blod.

På den tredje dagen duellerar män om kvinnornas gunst. Kvinnorna bär sina vita lejoninnemasker och männen antingen demonmask eller paridonmask (ett nästan perfekt, lite skrämmande, mänskligt ansikte). De flesta sådana dueller sker med trubbiga vapen och till första blodsdroppen, men ibland går duellerna överstyr och skarpa vapen används. Sent på dagen bärs Felis och Paridons statyer in i Felis tempel. På kvällen och natten sker det ett ivrigt kopulerande mellan de paridonmaskförsedda männen och kvinnorna som nu åter tagit på sig svarta kattmasker.

Philasiaden

Denna högtid firas i samband med druvskörden på sensommaren. Det är den enda kîmzonska högtid som är av jordbrukskaraktär och det är också den högtid som spritt sig vidast bland alla olika feliciska befolkningsgrupper. I samband med den arbetskrävande druvskörden tappas också det första fjolårsvinet och festligheternas processioner av Philastatyer där kvinnor kastar små keramikphallosar på männen som bär gudastatyn genom vingårdarna är mycket uppslupna.

Enligt vissa varianter av den kîmzonska skapelsen lyckades Philas få den zykidosiska lejoninnan på fall genom att lura henne att dricka av vindruvans saft. Under Philasiadens nätter firar feliciska kvinnor detta genom att klä sig i lejonmask och försätta sig i en form av vindruckens extas, för att sedan i flock rusa genom fält och skog i jakt på djur att slita i stycken och uppsluka, samt män att ohämmat förlusta sig med. Förlustelserna är våldsamma och det är mången felicisk mans både dröm OCH mardröm att fångas av en flock av Philas lejoninnor!

Garumos minnesdag

Denna dag firas till det grusade Garumos och farkhonernas minne. Flagellation, gråt, tandagnissel och allmän botgöring avslutas med sjösättningen av små modellbåtar i vilka brinnande lyktor placeras. Få icke-kîmzoner deltar i denna fest.

Kalameikos och Elissas dag

Denna dag firas till minne av Kalameikos och Elissa – de två kîmzoner som alla kîmzoner strävar mot att efterlikna. På denna dag är det också populärt för feliciska par att låta viga sig.

Ankomstdagen (även kallad Korpens dag)

Ankomsten till Felicien firas med regattor, flottparader, rituella dueller mellan kîmzoner och tolaner (kîmzoner vinner alltid...) samt offret av nio tolanska slavar eller kriminella medelst labrys. Få icke-kîmzoner deltar frivilligt i denna fest.

De Lyckligas dag

Denna dag minns felicierna sina döda. Festmåltider hålls på gravplatserna och i mausoleerna då Dagon för en dag låter de dödas andar vandra på jorden. De efterkommande bär sina döda förfäders dödsmasker. De Lyckligas dag sammanfaller med höstdagjämningen.

Skördefesten

En tolansk högtid där spannmålsskörden firas med sång och fest. Skördefesten sammanfaller med sommarsolståndet och Khemosh tackas.

Stora slakten / Massakern

Under sommaren leker stor stim av tonfisk och svärdfisk i vattnen kring Kopparhavets öar. Feliciens fiskare samlas då till den Stora slakten eller Massakern där stim av dessa gigantiska fiskar vallas in i "nätborgar" och till ljudet av paridonprästers sång harpuneras i grunt vatten som färgas rött av blod. I Arados sker hippokampjakten på samma sätt.

Segefesten

Denna dag firar Paridons seger över den zykidosiska draken. Grupper av män i roddbåtar duellerar med varandra i en rodd- och rammkamp. Båtarna är dekorerade så att de på avstånd ter sig som drakar respektive moln. I de molnklädda båtarna står Paridon som galjonsfigur. Segefesten sammanfaller med vintersolståndet.

Befrielsedagen

Prinsessan Arishanats förförelse och halshuggning av usurpatorn As-Sarhaddon och friheten från det dermaniska oket firas. Kvinnor klär sig i den mest förförelse högtidsdräkten och tågar i procession med "konstgjorda" avhuggna huvuden i sin hand – ofta preparerade aphuvuden. En del aristokratiska kvinnor och högt uppsatta Felisprästinor offerar efariska slavar och går således med äkta huvuden i hand.

Paridons välsignelse/Paridonsdopet/Paridons smörjelse

Kîmzonsk tradition påbjuder att alla kîmzoner ska överösas av havsvatten inom en vecka från födseln. Enligt en del förståsigspåare är detta anledningen till att få kîmzoner bosätter sig längre än en eller två dagsresor från havet.

Måndagarna

I tolansk kultur är kvinnors sexualitet och fruktbarhet intimt förknippad med mångudinnan Lavini och månens faser. Vid full-, mörke- och nymåne genomförs riter förknippade med renhet, fruktbarhet och sexualitet. Beroende på månfasen kan det innebära allt från total avhållsamhet till gudomligt påbudet samlagsplikt (för gifta kvinnor). Denna ursprungligen tolanska religiösa tradition är nu nästan helt allmänfelicisk.

Begravningar

I Felicien dominerar kremation av de döda framför jordbegravning. Traditionen påbjuder att en avliden bränns inom

ett dygn från döden och undantag görs nästan bara vid sjöressor. De döda placeras iklädda högtidsdräkt på bål och på bälarna medföljer ibland rika gåvor. Askan samlas sedan i urnor som placeras direkt i jorden eller i kalkstenen uthuggna kollektiva gravkammare. De rikaste bygger tornliknande mausoleer som fungerar som familjegravar. Innan den döde bränns görs ofta en dödsmask. Denna görs oftast i vax som sedan kan fungera som förlaga till masker i terrakotta eller ädelmetall. Maskerna förvaras oftast i hemmets husaltare.

Giftermål

Giftermål firas vanligen i brudens hem och är högtidliga och samtidigt uppslupna affärer där brudköp, hemgift och morgongåva noga regleras i äktenskapskontrakt. I dagligt språk skiljer man mellan Paridonsgifte som sker i brudens hem och med hennes föräldrars samtycke, samt Dagonsgifte som sker i brudgummens hem och mot brudens föräldrars samtycke. Dagonsgifte har ofta föregåtts av brudrov. Noteras bör att i Felicien är det kvinnan som förväntas fria till mannen.

Sjöormsjakten

Varje vår blåser drakvindarna från Ormsjön och stim av sjöormar söker sig till Koalintviken för att leka. I dessa tider samlas unga män i Felicien för att bege sig på ormjakt. Ormjakten ses som en viktig manbarhetsrit och ses som en efterliknelse av Paridons kamp med den zygodiska draken.

Andedanser

Slavarna i Felicien samlas regelbundet och genomför andedanser. Vid dessa tillfällen kallar prästerna och prästinnorna på de mäktiga andarna, Loa/Lwa, som tar besittning i deltagare och rider dem i dansen ackompanjerade till extatisk rytmisk musik samt stora bål. Bland vissa feliciska unga anses de mycket spännande och "förbjudet" att inkognito besöka och delta i en av slavarnas andedanser.

Galmons uppenbarelse

För nästan 300 år sedan uppenbarade sig stridsguden Galmon för sina första utvalda krigare, De Avskilda, i Porto Horyni. Sedan den dagen dör alla feliciska krigare med hans namn på läpparna i hopp om att återfödas i Årans Salar. Varje sommar-solstånd firar alla stridsdugliga kîmzoner och många felicier av annan börd Galmons uppenbarelse. Till ljudet av trummors rytmer och flöjters spel dansar de nakna kring stora bål med spjut och svärd och spiller sitt blod till Galmons ära. Med den rytmiska kadensen: "Vårt blod! Våra själar! För dig, O Galmon!" hänger de sig till stridsguden.

Brott och straff

Nedan finns en kort förteckning av handlingar som uppfattas som brottsliga i Felicien, samt hur lagbrott bestraffas. Notera skillnaderna mellan fria män (kîmzon/kîmzan), frigivna slavar (geron/geran), tolaner, livegna (tolanin) och slavar. Halvfolk räknas som geroner juridiskt. Förstagångsförbrytare

får ofta mildare straff. Slavar anses inte ha några större rättigheter. En kîmzon som dödar annans slav är dock tvungen att ersätta ägaren, ibland fastställs bot upp till slavens tredubbla värde. I vissa bedrägerimål och fall av stöld så anses slavens ägare vara kârande.

BEDRÄGERI

Kîmzon

Första gången: Böter i förhållande till brottets natur.
Andra gången: Bot och brännmärkning.

Geron/tolan

Första gången: Bot och brännmärkning.
Andra gången: Bot och stympning (vanligtvis hand eller tunga).

Tolanin/slav

Första gången: Stympning (hand). Ägaren betalar en symbolisk bot.
Andra gången: Slaven garrotteras i strypstocken. Ägaren betalar full bot. (Tolanin): Tolaninen säljs som slav. Köpeskillingen utgör boten.

BLODSKAM

Kîmzon/geron/tolan

Första gången: Brännmärkning.
Andra gången: Snöpning.

Tolanin/slav

Förbrytaren snöps och mister sedan livet i strypstocken.

DRÅP

Kîmzon

Första gången: Mansbot.
Andra gången: Mansbot och landsförvisning.

Geron/tolan

Mansbot, gatlopp och landsförvisning.

Slav

Ägaren betalar mansbot om utomstående drabbats. Slaven mister livet i strypstocken och steglas. Har eget hushåll drabbats kan ägarfamiljen välja att själv avrätta slaven på lämpligt sätt. Vid nya dråp begångna av ägarfamiljens slavar så förlorar familjen rätten att äga slavar under tre års tid. Resterande slavar auktioneras ut offentligt och ett tionde av köpeskillingen utgör mansbot. Den skyldige slaven mister livet i strypstocken och steglas.

FÖRTAL

Kîmzon

Första gången: Böter.

Andra gången: Skampåle och bot.

Geron/tolan

Första gången: Bot och skampåle.

Andra gången: Bot och gatlopp.

Tolanin/slav

Första gången: Spöstraff och skampåle. Ägaren betalar bot.

Andra gången: Stympning (tunga). Ägaren betalar bot.

HELGERÅN

Kîmzon/geron/tolan/tolanin

Förbrytaren dränks insydd i en säck tillsammans med giftormar.

Slav

Förutom att slaven möter döden på ovannämnda sätt så är slavens herre tvungen att betala bot i silver. Helgerånets natur bestämmer bötesnivån.

HÖGFÖRRÄDERI

Kîmzon/geron/tolan

Storkîmzoner halshuggs med svärd. Övriga störtas utför närmaste lämpliga klippa. Hushållets eventuella slavar pålas.

Tolanin/slav

Avrättas genom pålning.

MISSHANDEL

Kîmzon/geron/tolan/tolanin

Första gången: Mansbot.

Andra gången: Stympning (hand).

Slav

Första gången: Stympning (hand). Ägaren betalar mansbot.

Andra gången: Slaven hängs. Ägaren betalar mansbot.

MORD

Kîmzon/geron/tolan/tolanin

Den dömda störtas utför närmaste lämpliga klippa.

Slav

Slaven mister livet genom rådbräkning och steglas därefter. Har eget hushåll drabbats kan ägarfamiljen välja att själv avrätta slaven på lämpligt sätt. Har utomstående drabbats så har ägaren förverkat rätten att äga slavar för all framtid. Resterande slavar i dennes ägo auktioneras ut offentligt. Köpeskillingen tillfaller brottsoffrets familj.

MORDBRAND

Den skyldige bränns på bål. Storkîmzoner får mot blygsam avgift tillåtelse att tömma en giftbägare innan de bränns.

SMUGGLING

Kîmzon/geron/tolan

Första gången: Spöstraff.

Andra gången: En månads straffarbete på galär i flottan.

Tolanin/slav

Ett års straffarbete på galär i flottan. Ägaren betalar dessutom en symbolisk silverbot.

STRÅTRÖVERI/PIRATVERKSAMHET

Stråtrövare möter döden i strypstocken och steglas därefter. Piratkaptener dränks i säck, piratbesättningen döms till livstids straffarbete på en slavgalär i flottan.

STÖLD

Kîmzon

Första gången: Böter

Andra gången: Brännmärkning, gatlopp och förvisning (från staden/regionen)

Geron/tolan

Första gången: Spöstraff.

Andra gången: Stympning (hand).

Tolanin/slav

Första gången: Ägaren betalar bot. Slaven får spöstraff och brännmärks.

Andra gången: Stympning (hand). Ägaren betalar bot.

SVARTKONST

Kîmzon/geron/tolan

Straffet är att järnspikas på ett kors och brännas. Askan blandas med järnfilspån. I vissa undantagsfall, t ex ungdomligt oförstånd, kan felicierna visa nåd och straffet reduceras till tatuering med järnoxidsfärger.

Tolanin/slav

Bränns på bål enligt ovan. Ägaren betalar böter om någon utomstående drabbats. Har det egna hushållet drabbats betalar ägaren för kors, spik och ved till bålet.

TIDELAG

Kîmzon

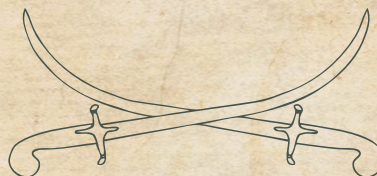
Första gången: Böter.

Andra gången: Böter och gatlopp.

Geron/tolan/tolanin/slav

Första gången: Brännmärkning

Andra gången: Snöpning.

TVEGIFTE

Kîmzon

Första gången: Mannen betalar bot till hustrun i det illegala äktenskapet. Äktenskapet annulleras. Det måste påpekas att fria kvinnor under särskilda omständigheter har möjlighet till tvegifte (se tidigare textavsnittet *Duellen*).

Andra gången: Spöstraff och böter. Äktenskapet annulleras.

Geron/tolan

Spöstraff och böter (icke frigivna slavar kan inte ingå juridiska äktenskap överhuvudtaget).

VÅLDTÄKT

Kîmzon

Första gången: Bot. Bötesnivån är alltid en tredjedel av årsinkomsten för brottsoffrets fader, broder eller make. Att undlåta att betala bot inom given tid medför förvisning från staden/regionen.

Andra gången: Bot och spöstraff.

Geron/tolan

Första gången: Spöstraff och böter enligt ovan.

Andra gången: Bot och brännmärkning.

Tolanin/slav

Första gången: Ägaren betalar halv bot. Den dömda snöps.

Andra gången: Brottslingen mister livet i strypstocken.

Ägaren betalar full bot.

VÅLLANDE TILL ANNANS DÖD

Kîmzon/geron/tolan

Mansbot.

Tolanin/slav

Ägaren betalar mansbot. Tolaninen/slaven får motta spöstraff.

ÄKTENSKAPSBROTT (HOR/LÄGERSMÅL)

Kîmzan som begår äktenskapsbrott straffas alltid med döden. Det är strikt tabu för fria kvinnor att få avkomma med

icke-kîmzoner. Sådan avkomma straffas också med döden. De dömda sys in i en säck och klubbas till döds.

Kîmzon

Att ha sex med en gift kîmzan straffas alltid med höga böter, gatlopp och förvisning från regionen (eller staden). Boten är avsevärt högre för gifta män som begår hor med gifta kvinnor (dubbelt hor). En make som upptäcker äktenskapsbrytarna i akten anses ha laglig rätt att slå ihjäl dem bägge. Att en kîmzon eller geran har sex och får avkomma med slavar räknas inte som hor i Felicien.

TOLANSKA SKILLNADER

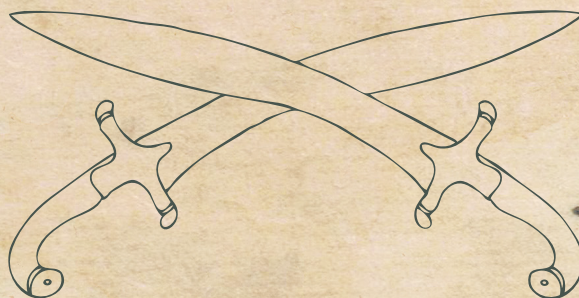
Här är bot av varierande grad, skampålen och stocken är de absolut vanligaste bestraffningsmetoderna. Återfallsförbrytare straffas ibland med stympning av kroppsdelar. Hängning är det vanligaste dödsstraffet (halshuggning för de med hög status) för de grövsta brotten (t ex mord och stråtröveri). De avrättade hängs ofta upp i järnburar tills de ruttnat. Häxor, svartkonstnärer och tempelskändare bränns alltid på bål. Högförräderi bestraffas med hängning, dragning och fyrdelning.

STRAFF TILL SJÖSS

I den feliciska flottan är spöstraff det absolut vanligaste utdömda straffet för mindre förseelser, som t ex mildare lydnadsbrott. 10–20 rapp med den niosvansade katten är standard, men vissa kaptener av den hårdare skolan har inga problem att beordra upp till 50 rapp. Den bestraffades skador behandlas med en mixtur av vinäger och salt mot infektioner.

Gatlopp på skeppsdäck är en förekommande variant av spöstraffet och utdöms ofta vid mindre stölder. Det är då upp till skeppsbesättningen att själva piska den dömda med knopfsedda reptampar. Vid grövre stöld så rakas tjuvens huvud och kokande tjära hålls över skulten. Brottslingen landsätts sedan vid första tillfälle.

Vid grövre brott, som t ex misshandel, så är kölhalning ett vanligt straff. Brottslingen kan också draggas efter skeppet under kortare tid. Om en besättningsman dödar en annan så surras den skyldige fast vid den döde och sänks i havet. Myterister och upprorsmän döms alltid till döden. De hängs eller binds till händer och fötter för att sedan dumpas i havet.

Skepp och navigation

Felicierna är arvtagare till såväl den kîmzonska sjöfarartraditionen och den joriska då södra Tolan redan under kejsartiden var ett land med blicken mot havet. Genom sina koloniala företag har felicierna också påverkats av efariska och niferländska sjöfarartraditioner. Galärbyggen är feliciernas paradgren, men de bygger också rena segelfartyg och förstås en uppsjö av mindre båtar.

Galärer

Få i Kopparhavet bygger bättre eller snabbare galärer än felicierna. Feliciska galärer byggs i spant först i ett fåtal snarlika modeller där allt timmer redan vid tillsågningen märks ut var de ska placeras i konstruktionen. Detta tillåter en snabb konstruktion och även möjligheten att bryta ner en galär i sina delar, flytta dem och sätta samman dem igen. I cederträdet har felicierna ett superb galärvirke, men cederträdet är ovanligt och dyrt och används enbart i de kungliga galärerna. Galärerna kommer i flera modeller:

DROMON

Dromonen är den tyngsta stridsgalären och den enda med roddarna placerade i två nivåer med två roddare vid varje åra. Antalet roddare på dromonen är sammanlagt 240. Skeppet är tungt nog att besättningen inför strid kan resa torn av trä i fören, midskepps och mot aktern och där placera armborstskyttar och arcuballister. Inför strid fälls de två till tre stora kîmzonersegel (latinsegel) som skeppet är utrustat med. Rammen i fören är skodd i stål och används, myter till trots, inte för att sänka fartyg utan för att krossa motståndarens åror, samt som en sorts änterbrygga. Förskeppet är stort nog att vid belägringar montera katapulter eller t.o.m. belägrings-torn där. Dromonens svaghet är att roddarkonfigurationen samt mängden roddare tillåter mycket litet utrymme för förnödenheter och den har därmed kort räckvidd. Detta innebär att den sin styrka till trots är på väg ut som tung enhet i den feliciska flottan då denna förbereds för kampanjer längre från sina hemmabaser än tidigare (läs: Erebos och Caddo). I stället används taridoner som tyngre enheter med stort antal marinsoldater. Dromonen är även ett vanligt skepp i bland annat Caddos och Trakoriens flottor.

CELANDION

Celandion, den tunga galären, är en galär med åror enbart i en nivå med tre roddare per roddarbänk och ca 25 nedställda roddarbänkar per sida. En bänk på vardera sidan används för matlagning och under däck finns visst utrymme för förnödenheter, vilket ger ett typiskt totalt roddarantal på 144 man. Celandion har således bättre räckvidd och uthållighet än Dromonen men är inte stabil och bred nog för större torn

eller tyngre belägringsmaskiner. Dromonen och Celandion är lika snabba under rodd, men Celandion är mera manövrerbar.

SAETTION

Saettion, den lätta galären, är en lätt och extremt smal galär byggd för maximal hastighet. De trettio roddarbänkarna har vardera två roddare, 120 roddare, och skeppet har oftast bara ett fåtal marinsoldater ombord. Denna skeppstyp är mycket snabb, speciellt över längre sträckor. De används i sjöslag på flankerna, som rörlig reserv samt som depeche- och spaningsfartyg. Deras svaghet är att de är de minst sjövärdiga av galärtyperna. Inga av dem är tåliga för hög sjö, men saettion minst av alla.

BRIGANDON

Halvgalären, Brigandon, har 20 roddarbänkar med två roddare vardera och används som patrullfartyg samt eskort till segelfartyg. Den är den långsammaste av galärtyperna under åror, men den bästa seglaren. Brigandonen används också av feliciska sjörormsjägare. Att tjäna en sommar på en sjörormsjägare anses vara en viktig mandomsrit för unga kîmzoner. I Krun och Morälvidyn kallas denna skeppstyp Xebec/Chebeck.

TARIDON

Ett mellanting mellan segelfartyg och galär är Taridonen som är den lastdrygaste och sjödugligaste av galärtyperna. De har samma roddarbänkskonfiguration som celandion, men kan klämma in en fjärde roddare vid behov. De är utrustade med tre stora kîmzonersegel och använder åror framförallt vid stiltje, då de ska runda farliga uddar eller gå in i hamn. Roddarna kan vid behov beväpnas och fungerar framförallt som inbyggda vakter. Få piratskepp kan borda ett fartyg med drygt 200 beväpnade män på försvararsidan.

Felicierna använder dessa galärer framförallt vid värdefull last t.ex. i Ormsjötraden eller vid mycket långa seglatser, som till Tricilve. Lastdrygheten uppgår till cirka 150–200 ton. Taridonen kallas i Trakorien för galbalon och annorstädes galeas.

Segelfartyg

GAULOS

Det typiska feliciska större handelsfartyget kallas Gaulos och är ett runt lastdrygt skepp med hög akter och för, oftast med kastell. Längd till bredd proportionen är ungefär 1:3. Skeppet bär 1–3 stora kîmzonersegel på varsin mast och kan variera stort i storlek och lastdrygheit. De små lastar cirka 100 ton och de allra största flerdäckade bjässarna 600–800 ton. De sistnämnda används som trupptransporter i marinkåren och även i de konvojer som varje vår seglar från Felicien med sikte

Skeppstyper

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

- 1. Dromon
- 2. Celandion
- 3. Saettion
- 4. Brigandon
- 5. Taridon

- 6. Gaulos
- 7. Karabos
- 8. Manalon
- 9. Dgaisos

mot Torilia, Mercana, Moril Dilaz och Tricilve. I Trakorien kallas denna skeppstyp Kavarell.

COCHON

En skeppstyp som börjat användas av felicierna i begränsad utsträckning är cochonen. Denna skeppstyp är populär och användes först i Klomellien, Kardien, Zorakin, Caddo och Erebos under namnet kogg eller cocha. Det feliciska ordet har som en händelse betydelsen "gris", vilket väl beskriver feliciernas känslor för den. I Erebos och Caddo används den flitigt då den är billig att bygga, lastdryg och kräver liten besättning, vilket sammantaget innebär kostnadseffektiv frakt. Mer kostnadseffektiv än t.ex. den feliciska gaulosen som kräver stor besättning för att hantera kîmzonersegelns långa rår. Den är dock svårmanövrerad och en dålig kryssare. De flesta koggar i Felicien är sålda av kapare som tagit dem som byte i Enios sund eller utanför Berendiens västkust. Koggen är byggd med flat botten och kan vila på botten vid ebb i det starkt tidvatteninfluerade Västerhavet. I krigstid kan cochonens relativt små kastell byggas ut och förstärkas för att då fungera som goda plattformar för bågskyttar och armborstskyttar.

KARACK

En annan skeppstyp från västra Kopparhavet och sydvästra Västerhavet är karacken, ibland också kallad holk (i sin klinkbyggda form). Denna är en ny skeppstyp och dess mera rundade former gör den än lastdrygare och den är inte heller lika flatbottnad som koggen vilket gör den till en bättre seglare. Karacken har alltid en råriggad stormast. Ofta utrustas den med ett kîmzonersegel på en mesanmast och har ofta en liten blinda som kallas artemon. Den blandade riggen förstärker ytterligare dess goda segelegenskaper och karacken är definitivt en skeppstyp som är på väg in. I krigstid utrustades den dock ofta med höga för- och akterkastell vilka påverkar seglingsegenskaperna negativt. Karacken är i Felicien, liksom koggen, oftast kaparbyte.

KARABOS

Karabosen är det vanligaste mindre lastfartyget och har en mast, ibland två master, med kîmzonersegel och lastar ca 40–80 ton. De fungerar förutom som handelsfartyg också som "moderskepp" till fiskebåtar på längre fiskeexpeditioner, till exempel sydpelenosernas fiske längs Tigranes kust eller gerdikkfiskarnas längs Hynsloges kust. Dessa skepp är smäckrare än gaulosen, ca 1:4. I västra Kopparhavet byggs en speciell tvåmastad variant av karabosen som kallas karavell.

Båtar

DGAISOS

Mindre skepp och båtar finns det en uppsjö av – vanligen varianter av den typ kîmzoner kallar Dgaisos. Dessa är relativt smäckra (längd–breddproportion 1:4–5) och har ett eller två kîmzonersegel, men kan även ros kortare sträckor med bunkåror. De är vanliga som fiskebåtar och för

lokala kusttransporter. Större galärer har en eller flera dgaisos ombord.

MANALON

En specialiserad båttyp är Manalon som från början är en fiskebåt avsedd för rodd och trålfiske. Då de är snabba oavsett vindriktning används också rikt dekorerade manalon som lust- och passagerarfartyg i Feliciens större städer.

GAIASSOS

Den vanligaste flodbåten i Felicien och på Ytzalifloden som mynnar vid Caraidon kallas Gaiassos. Dessa är egentligen långa, lastdryga och grundgående prämar med ett eller två kîmzonersegel. Motströms dras de ofta av oxar, mulor eller slavar.

KARAKOROS

Till sist bör nämnas att felicierna från efarerna har anammat stora segelkanoter av katamarantyp. Dessa är speciellt vanliga i Derk, men också längs södra Pelenos och i de efariska kolonierna. Karakoroser paddlas men är också utrustade med ett segel. Segelkanoterna kallas karakoros av felicierna och de används framförallt som patrull- och kaparfartyg eftersom den är mycket snabb under segel.

Skeppsutsmäckningar

Även den fattigaste fiskare i Felicien sätter stolthet i sin båts kvalitet och även dess dekoration. De flest skepp och båtar i Felicien får dekorativa målningar, åtminstone den övre bordläggningen, och alla förses med ögon. Det kan vara ögon målade direkt på bordläggningen eller de ögon som sitter på skulpterade, bemålade och förgyllda galjonsfigurer. När det gäller skulptur så är det oftast skeppets akter som är mest utsmyckat. Figurerna och växtornamentiken hämtas från felicisk mytologi och heraldik. Det är också vanligt med upphängda sköldar på reling och kastell, samt vapenförsedda segel och rikt färgade flaggspel. En speciell form av dekoration är de rikligt dekorerade skeppsyktorna som pryder galärernas akterspeglar och som nattetid används för att hålla avstånd mellan skepp och för enklare ljussignalering. Marinkårens skepp är alla försedda med en akterskulptur i vilken Feliciens riksvapen står i centrum flankerat av Kalameikos och Elissa. Havskårens skepp bär på motsvarande plats stammens vapensköld med riksvapnet som hjärtsköld.

Navigation

Felicierna är skickliga navigatörer och navigerar framförallt med sina sinnen: stjärnornas höjd och gång över himlen, molnens form, och vindens doft. De tar dock även hjälp av verktyg som lod, Karmosstaven (jorins Jakobsstav), astrolabier, kompass samt astronomiska tabeller, portolaner och seglingsbeskrivningar. När kîmzonerna anlände till Kopparhavet var de

de främsta av navigatörer, men numera är dalker och trakorier skickligare speciellt på kartering och instrumentnavigering.

Hamnar

Felicierna är goda hamnbyggare. Två specialiteter är befästa slutna hamnar, vilka kallas cothon, och skeppshus i vilka galärer kan dras upp för vinter- eller reservförvaring, så kallade drassanor.

Skeppsvarv

Skeppsvarv kallas på feliciska för neorion. De kungliga skeppsvarven i Tyros, Darition och Caraidon är speciellt kända och kapabla att producera galärer i rask takt. De kungliga neorionerna är kombinerade med cothoner och bildar tillsammans dedikerade befästa militära hamnar med tillhörande varv. Av stammarnas neorior är de i Sidon, Assabanik och Ehram de mest renommerade, men det finns skeppsvarv i varje kînzonskt stamsäte samt i flera mindre städer. I Derk byggs de snabba karakoroserna.

Ekonomi

Jordbruk

Vid erövringen av Felicien styckades landet mellan kîmzoner och tolaner. Kîmzonerland tillsammans med tolaniner fördelades mellan Hus och Stam. De flesta kîmzonhushåll äger en gård med en handfull tolaniner som brukar jorden. Mäktigare kîmzoner äger mycket stora gårdar, eller t.o.m. flera stora plantager och kompletterar tolaninerna med slavar. Många kîmzoner äger förutom en lantgård också ett hus i närmsta befästa stad och de flesta har där också en båt som åtminstone säsongvis används till fiske. Kîmzoner befattar sig i praktiken inte med skörden, då de finner detta förnedrande. Ofta är det frigivna slavar eller inhyrda tolaner som sköter gården och ger tolaninerna order i utbyte mot en andel av skörden. Undantaget är vinodlingen, som felicierna kallar den farkhonska konsten. Tolanderland är organiserat på olika sätt, men brukas framförallt av livegna bönder och ett mindre antal fria bönder, alla i olika mån under arbets- eller skatteplikt till sina tolanerfurstar.

Grödorna som odlas är framförallt vete eller durumvete, korn, vinrankor och olivträd. Linser och kikärter är också vanliga. Fruktdodlingar är mycket vanliga då Felicien lämpar sig bättre för trädodling än spannmålsodling. Framför allt röda feliciska viner är omtyckta i hela Erebo, men felicierna själva dricker främst det vita lätt pärlande Chyros. Förutom vinrankan och olivträdet odlas granatäpplen, citron, pomerans, kvitten, fikon, aprikos, valnötsträd, plommon, philasträd, körsbär och mandel. Lin och hampa odlas för segelmakeriet, tygindustrin och repslageriet. På södra Pelenos påminner jordbruket mycket om det i norra Efaros med gulris, banan, henna och bomull.

Lök, vitlök, sallad, blomkål, palsternacka, okra, aubergine, gurka, blomkål, morot, spenat och örter odlas i kålgårdarna. Den enda dyrare krydda som odlas i Felicien är saffran som dock är värd sin vikt i guld. Mycket dyrbara är också karmosinbaggarna som skördas i busklandskapen och som blandas med vinäger och torkas till ett färgpulver som ger en ljusålig och klarröd färg. Reseda och henna är viktiga färgväxter. Hennan används också som kosmetika och kroppsdekoration i festliga och religiösa sammanhang. Den sistnämnda traditionen återfinns också i Efaros och – enligt uppgift från Mandelordens mest beresta medlemmar – även i det fjärran Kamsun.

De infödda tolanerna har en stark herdetradition med får- och getskötsel som bas. I beteslandskapen frodas också örter och blommor som skördas och används som örtekryddor, mediciner/droger, samt som ingredienser i parfym och kosmetika. Bin hålls för honung och vax av såväl tolaner som kîmzoner. Svinskötsel är ovanlig, men förekommer i de ek- och bokskogar som täcker Erbulas sydsluttningar. Den tolanska aristokratin föder också upp nötboskap, hästar, åsnor och mulåsnor.

Sjöbruk

Fiske och musselfångst av olika sort är en vanlig aktivitet för kîmzonerna, från vår till höst. Främst tonfiskfångst, nattlig bläckfiskljustring, bläckfiskfångst i krukor, ansjovisfiske, sköldpaddsjakt, musselfiske, korallfiske, samt inte minst de rituella hippokamos- och sjöormsjakterna. De sistnämnda är en mandomsrit för all kîmzoner och en riskfylld verksamhet. Sist, men inte minst viktig, är purpurnäckefångsten och orseljskörden som ger dyrbara färger. Fisket efter den ädla pennmusslan är lika viktig som purpurnäckefisket då den producerar kött, sjösilke, pärlemor och ibland pärlor.

Felicierna har östra Kopparhavsområdets största fiskeflotta och fiskar förutom i sina egna vatten längs de efariska och hynsolgiska kusterna. Just vid de hynsolgiska kusterna trålas gärna i hopp om fångst av den eftertraktade langusten. På senare tid har felicierna också börjat fanga tonfisk och svärdfisk längs Tolokfes kuster och där stött på motstånd från erebosiska fiskare. Att kunna expandera sitt fiske till Tolokfes och Jorpagnas kuster är ett av målen med Feliciens anti-erebosiska politik och det händer att feliciska kapare attackerar erebosiska fiskebåtar i dessa vatten.

Typiska konserverade fiskprodukter är vinägerinlagda sardeller, tonfisk i olivolja och citron, torkade tonfisk- och svärdfiskfiléer och den karakteristiska garumsåsen som framställs av ansjovis jäst i vinäger, salt och örter.

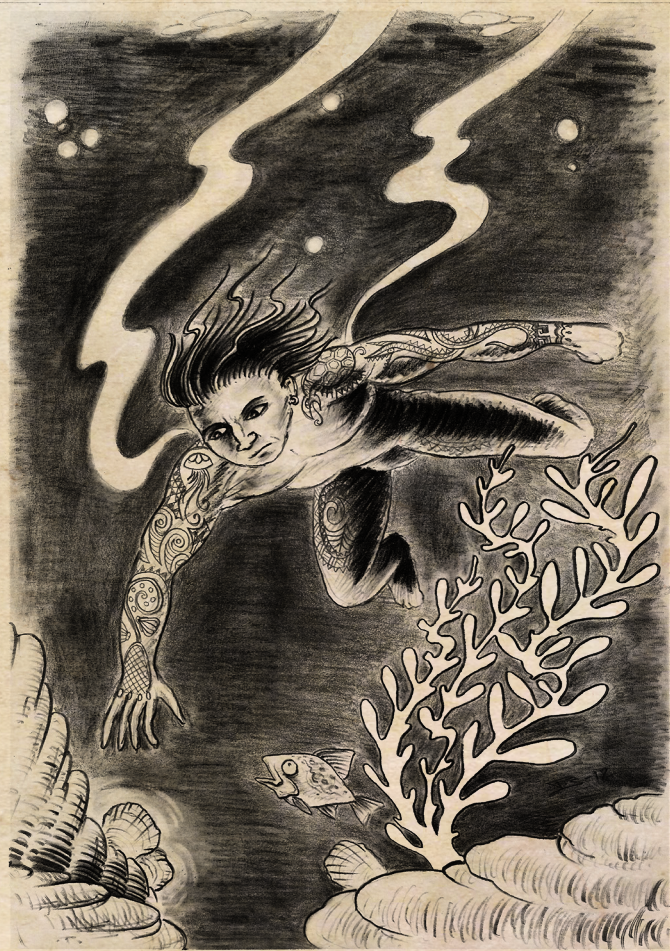
I Gerdikarkipelagen finns stora mängder pärlostron och det var här Feliciens pärlindustri började. Handeln med pärlor ger området dess största rikedomar och är anledningen till att staden Ehram på ön Kea existerar.

Hantverk

Skeppsbygge, segelmakeri och repslageri är kîmzonska paradgrenar. Feliciska galärer byggda av ceder har inte sin like i Kopparhavet. Till skeppsbygget närbesläktade hantverk som grovsmide, väveri, träsnideri och möbelsnickeri är felicierna också skickliga på. Vapen och rustningssmidet är också framstående framförallt vad gäller standardisering och enhetlig utformning av vapen- och rustningsdelar till marinkåren.

Möbelsnickeri är en konst i Felicien. Fint skulpterade möbler i vackra träslag dekoreras luxuöst med intarsia av pärlemor, korall, sten och sköldpadda, och är viktiga statussymboler och exportprodukter. Vanliga möbelformer är fällstolar, troner, skåp, sängstommar och bord. Askar, skrin och kistor tillverkas också. Ett avancerat elfenbenssnideri har också utvecklats kopplat till möbelsnickeriet och träarbetet – statyetter, triptyker, askar, skrin, kärl, olifanter och möbelinlägg är vanliga produkter i elfenben.

Skulptörer från Felicien har mycket gott anseende och en

Felicisk pärldykare i aktion

hel del marmorskulptur exporteras. Det rör sig framförallt om arkitektoniska element som kolonner och kapitäl, men även andra typer av skulptur som sarkofager och statyer exporteras i mindre mängd. Mindre skulpturer, ofta gudafigurer, och kärl i alabaster produceras och även exporteras. Feliciska skulptörer återfinns också själva på större slotts- och tempelbyggen runt om i Ereb.

I Felicien finns skickliga glasblåsare och sigill- och pärlgravörer, men i kvalitet överträffas den förstnämnda produkten numera av det dalkiska klarglaset. Glaspärlor och amuletter i fajans eller glas tillverkas i de flesta feliciska städer. Dessa handelspärlor exporteras framförallt till Soluna och Nargur.

Tvål tillverkad av tångaska och olivolja är också en stor produkt då den i doft och fräschör överträffar alla tvålar gjorda på djurfett. Med parfymade oljor konkurrerar felicierna med dalkerna på parfymmarknaden. De är doftsatta med Feliciens örter, blommor, frukter, cederolja, storax, mastix och träoljor samt med importerad ormsjöambra och paktisk myrra. Även andra former av kosmetika, till exempel kohl, rouge, och henna exporteras. Såväl parfym som kosmetika förpackas ofta i vackra kärl av glas, fajans, elfenben eller alabaster.

Felicierna är också skickliga färgare av ull, linne, bomull och musselsilke som färgas med purpur, karmosin, orselj, henna och saffran, vilket ökar textilets värde mångfalt. Tidigare

producerade Felicien mycket kläde i en industri som sysselsatte tusentals hantverkare, men konkurrensen från Erebos och Caddo har slagit ut stora delar av denna industri. Feliciska linnetyger och musselsilkestyger (byssos) är dock fortfarande viktiga exportvaror och felicierna har försökt utveckla sina sydpelenoiska bomullsväverier liksom de i Caraidon och Bylos.

Feliciens främsta hantverksstäder är Sidon och Tyros. Den första av tradition och den andra då många hantverkare lockas till staden eftersom hovet, stamfurstar och rådsäldsten som residerar där låter sig nöjas enbart med det bästa. En sidonsk specialitet är glashantverk och en tyrisk är purpurfärgning. Flera regionala eller lokala specialiteter finns också: linnetyger och fiskskinn från Ehram, tvål och parfym från Perdano, pärlmorshantverk från Elikon, skulptur från Ingor, skepp och segelduk från Assabanik, tryckta bomullstyger från Derk, vapen- och rustningssmide från Darition och Idhram, elfenbenssniderier och broderier från Caraidon, pergament och mjuka getskinn från Bylos och Amara, alabasterkärl och kosmetika från Arados, graverade sigillstenar från Eygafo och korallsnideri från Barakat.

Skogsbruk

Pelenos tempelceder är endemisk och ett regale som producerar det finaste skeppsvirke som finns utanför alvskogarna. I övrigt finns också i Felicien många andra barrträd vars virke är viktiga i skeppsbygget: cembatall och pinje för plank och master, ek för spant, erbulasgran för åror, och eneträd för dymlingar. Ek och högvuxen fur importerar i mindre mängd från Nargur, Hynsolge och Torsstem tillsammans med mängder av tjära. Viktiga kådor och oljor utvinns ur flera feliciska träd, t.ex. aromatisk olja från ceder och terpentin från pelenostall och terebint. Ceder, ek, valnöt, kastanj, och buxbom är viktiga trädslag i den feliciska möbelindustrin och i produktion av askar, kistor och skrin. Kastanj används också till vinfat för lagring, dock ej för tunnor där felicierna är konserverativa och istället använder amforor. Felicien har även hynsolgiske monarkens tillstånd till timmer i skogarna norr om Hynsolge, om felicerna själva kan utvinna det ur dessa vilda skogar i Landoris närhet.

Bergsbruk

Erbulas berg är mineralfattiga men det finns dock ett litet antal mindre järn-, bly- och silvergruvor. I djupet av Pelenos finns rika malmådror men de nås endast av de vättar som lever där. I Gerdikkarkipelagen finns en mindre guldfyndighet samt fynd av orpiment, cinnober och vacker obsidian. Det finns dock mängder av kalksten i Felicien som används vid de flesta byggen och i tillverkning av släckt kalk, bränd kalk, murbruk och puts. Det finns även rikliga mängder av vit marmor och alabaster som används som arkitekturornament. Statuarier och marmor används också i tillverkning av stuck. På södra Pelenos finns även ett stort antal ädelstensgruvor

där gula oposer och gröna smalugger utvinns. Dessa har vid flera tillfällen lockat till sig drakar och det sägs att självaste Lak'ilmik den Gyllene från Cereval har setts över bergen.

Handel

Felicien är en av Kopparhavets tre stora handelsnationer tillsammans med Erebos och Caddo. I östra Kopparhavet är de lika framgångsrika som ereboserna och dalkerna, kanske tack vare sin hänsynslöst effektiva kaparpolitik och sin dominans av nordvästra Efarö. I kraft av sina kulturella kontakter med Krilloan och sin koloni Porto Horyni är de också en viktig aktör i Ormsjön. Antagligen viktigare än ereboserna och dalkerna, men klart underlägsna niferlänningarna. I handeln med västra Kopparhavets länder samt med alla västerhavsländer, framförallt Trakorien, är de dock klart distanserade av ereboserna och dalkerna.

MYNT

- ◆ 1 kopparpärla (kp) 0,25 km
- ◆ 1 silverpärla (sp) 20 kp / 0,5 sm

- ◆ 1 tyrint (ty) 60 sp / 3 gm

EXPORT

Vin, marmor, färgämnen (purpur, saffran, kermes, henna, orselj, reseda, orpiment, cinnober), olivolja, färgad ull, hantverk (linne- och musselsilkestyger, glas, möbler och fint trähantverk med elfenben-, korall- och pärlemorsintarsia, tvål, parfymerad olja, kosmetika, graverade och slipade ädelstenar, arkitekturelement i marmor, marmorstatyer, kärl och statyetter av alabaster), torkad frukt (russin, korinter, valnötter, fikon, aprikos, mandlar), fisk (garum, inlagda sardeller, inlagd tonfisk), kryddor (styrax, mastix, saffran, cederolja), skepp och skeppsutrustning (segelduk, tågvirke), likör

IMPORT

Metaller (järn, koppar, tenn, zink, silver, guld), salt, slavar, spannmål, tyger (akrogaliskt helsiden, ormsjösidan, efarisk bomull, erebosiskt och berendiskt kläde, morelviska mattor, magilliska och berendiska gobelänger), kryddor, pälsar, hantverk (framförallt finkeramik, vapen/rustningar, metallhantverk, precisionsinstrument), lin, timmer, hudar, hampa, tjära, hästar, nötboskap

HANDELSPARTNER	EXPORT	IMPORT
BERENDIEN	färgad ull, vin, olivolja, fisk	tyger, gobelänger, spannmål, tobak
CADDO (OFTA VIA KASYR)	guld, efarervaror	banktjänster, hantverk, brokad, sammet
EFARÖ	vin, hantverk, fisk	efarervaror
EREBOS (OFTA VIA KASYR)	efarervaror, färgad ull, färger, vin, prydnadssten	ylletyger, brokad, sammet, solstenar
HYNSOLGE	vin, hantverk, tyger, olivolja, fisk, marmor, kryddor, skepp	spannmål, socker, timmer, hästar, boskap, lin, hampa, tjära
JORPAGNA	olivolja, vin, hantverk, efarervaror, Ormsjövaror	timmer, metaller, spannmål
KARDIEN	vin, hantverk, färger, tyger, kryddor, efarervaror, torkad frukt, olivolja	järn, koppar
KLOMELLIEN	vin, hantverk, färger, efarervaror, akrogalervaror, torkad frukt	salt, pärlor, vapen, mässingshantverk
KRILLOAN OCH ÖVR. ORMSJÖN	vin, hantverk, skepp, tyger, olivolja	kryddor, guld, ädelstenar, ädelträ, sköldpadda, pärlor
KRUN OCH ÖVR. AKROGAL	marmor, vin, hantverk	sidan, kryddor, finkeramik, mattor, ädelstenar, papper, dvärgahantverk
MAGILRE	vin, hantverk, efarervaror, Ormsjövaror, torkad frukt	gobelänger
MORÉLVIDYN	vin, hantverk, tyger, färgad ull, efarervaror, Ormsjövaror	fin glaserad keramik och kakel (morelvika), mattor, salt, kassiakanel, paradiskorn, slavar, marokäng, avlennläder
NARGUR & KIHZÂR-KHÔN ¹	vin, torkad frukt, olivolja, fisk, kryddor	dvärgahantverk, pälsar, slavar, bärnsten, timmer
TRAKORIEN OCH JORDUASHUR	vin, slavar, hantverk, färger, efarervaror, Ormsjövaror, olivolja, torkad frukt	salt, kläde, tenn, tennhantverk, koppar, bärnsten, dvärgahantverk, timmer
ZORAKIN	kryddor, hantverk, prydnadssten, efarervaror	spannmål, järn, koppar, tenn, timmer, tjära

¹ Nidabergens dvärgrike

TRANSITHANDEL

Efarervaror (kolonialvaror, handel, tribut), en stor del re-exporteras: Slavar, ädelstenar, gulris, guld, dadlar, bomull, tryckta bomullstyger, balsam, tobak, elfenben, fisk, korall, musselsilke, pärlor, pärlemor, hudar, exotiska skinn och djur, noshörningshorn, strutsplymer, järn, koppar, zink, granit, marmor, dadelsprit.

Import och kolonialvaror från Ormsjön varav en del re-exporteras: Myrrha, rökelse, operculum, aloe, drakblodskåda, bdellium, gummi arabicum, spiskummin samt flera droger, mediciner och ädelträslag. Pärlor, guld, ädelstenar (gröna granater, rubin/karbunkel, zoisit). Exotiska djur, skinn och plymer. Sköldpadda, ambra, valrav, valbarder, valolja, saltat valkött. Fjäll, tänder och horn från sjöorm. Siden och bomull. Salt tas ibland som ballast.

Felicierna i Porto Horyni importerar durra från Thelgul samt dadlar och getter från Pokti för sin försörjning.

Akrogalisk transithandel genom Stabul, en liten del re-exporteras: Kryddor som peppar, kanel, ingefära, kryddnejlikor, muskot, opoponax, m.fl. Siden och bomull. Ädelstenar (diamant, rubin, och spinell från det fjärran Kamsun) och halvädalstenar (lapis lazuli, karneol, chalcedon, iaspis, heliotroper, onyx med flera). Dvärgahantverk från Grynnerbergen.

Handeln på Stabul är rik, men i stark konkurrens med Erebos och Caddo. Det är framförallt Erebos och Caddos handel med Krun och Efarö som drabbats av de feliciska kaparna.

Handelshus

Kring Koalintviken finner man några av Erebs rikaste familjer,

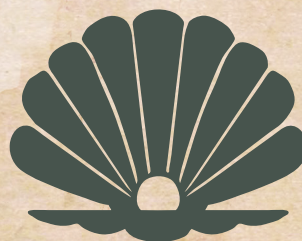
framförallt handelshuset Khnaa, Kenaani, Alkymades och Phinix.

HANDELSHUSET ALKYMADDES

Alkymades är ett småkîmzonskt hus som har gjort sin förmögenhet på slavar, vin och varierande finhantverk. Huset är ett av Felciens rikaste handelshus och deras framgång ligger mycket i kontrollen av kvalitet och kostnader. Detta har man lyckats väl med genom att sköta alla led i hanteringen av varorna. Huset har stora lönelistor som inkluderar allt från slavjägare i Efarö till vinhandlare på Caddo. Alkymades har under många generationer haft ett stort intresse för lärdom och ny teknik. Med pengar från slavhandeln har man sedan länge försörjt lärda män och sponsrat lärosätena i Mafor. På senare tid har Felciens militär intresserat sig för husets lärde och kontrakterar Alkymades för förbättringar och innovationer.

HANDELSHUSET PHINIX

Phinix är störst avseende ädelstenar från hela riket, men även import och transit av hel- och halvädalstenar man inte finner i Felicien. Familjen har sitt huvudsäte i Elikon, men familjen har även stark närvaro i Ityke och Ehram. Det senaste decenniet har man betalt furst Idhram att skydda smaluggergruvorna mot de återkommande attackerna av drakar från Cereval.

Persongalleri

Kung Kuthegil Halvskägg

Kuthegil (k. Kithagil) är den fruktade ledaren av den kîmzonska nationen. Han drillades som en jämlike bland andra storkîmzonska barn och fick redan då försvara sin arvsrätt. Kuthegil var varken starkare eller större än andra, men han hade en inre glöd, en envishet och nästintill fanatisk vinnarinställning. Detta resulterade i att ett större barn under tonåren gav honom ett så kraftigt benbrott att han än idag går lätt haltande. Kuthegil tog dock sin hämnd några år senare när han i en gränd slog ihjäl den större pojken med ett vinkrus. Till sina tränares stolthet anpassade Kuthegil sig till sin skada och blev trots den en skicklig svärdsman.

Kuthegil är en mycket engagerad och aggressiv härskare som förtjänat sitt folks respekt. Tillsammans med sina bröder rensade han ut bland Erbulasbergens svartfolk och erövrade det efariska hövdingadömet Tigranes. Efter att ha bestigit tronen har han också under resor runt i riket eldat undersåtarna med tal om Felciens överlägsenhet. Kuthegil

har med sina bröder länge ansett att Felicien bör ta sin av gudarna givna plats som Kopparhavets nya imperium. Sedan ett par decennier utmanar Felicien Caddo, Berendien och Erebos till havs och delar ut kaparbrev i hopp om att det ska driva motståndarna in i ett krig Felicien oundvikligen kommer att vinna. Samtidigt har Kuthegil utnyttjat familjens band med Hynsolges kungafamilj för att se till att ha ett inflytande på de rojalistiska trupperna i inbördeskriget. Visionen är ett Felicien som omfattar hela Tolan och Efarö samt strategiska besittningar för att upprätthålla ett Pax Felicia där alla kopparhavsnationer betalar tribut till Tyros.

Kuthegil är 52 år gammal men har inte låtit sin kropp förfalla. Han ägnar sig dagligen åt svärdsdans och är inte stor i maten. Hans långa svarta hår tvättas och inoljas varannan dag samt sätts upp i tidens fashionabla långa hästsvans. Vitt hår börjat synas i håret och dominerar i hans välhållna skägg. Ingen som står inför kîmzonkungen kan undvika att imponeras.

Halvskägg är ett epitet han ådrog sig i samband med duell

Kung Kuthegil Halvskägg

där motståndarens hugg kom så nära att det kapade halva skägget. Den segrande Kuthegil skall senare ha yttrat *"Av alla sätt att ansa skägg anser jag detta som det manligaste..."* Han har sedan dess behållit skägget halvt som en påminnelse av att aldrig undervärdera en fiende.

Storamiral Syrfronak Dī-Rakhe

Syrfronak är sannolikt Kopparhavets skickligaste och mest framgångsrike amiral. Han besitter både strategisk briljans och har erfarit de flesta typer av sjöslag. Att han också för befäl över Kopparhavets mäktigaste flotta och är överståthållare över externa Felicien gör honom oerhört mäktig. Även om ingen av Kopparhavets övriga amiraler någonsin skulle erkänna det öppet, fruktar de honom så till den milda grad att de kallsvettas när de tänker på vad han kan tänkas göra. Även kung Kuthegils bröder prins Asdrilon och prins Magon

fruktar Syrfronak och skulle helst se att han pensionerade sig på sin ö Inkador i Gerdikk. Kungen själv litar dock fullständigt på sin storamiral som han betraktar som en nära vän. Vad storamiralen tycker om kungen utöver att han uppskattar deras brädspelsmiddagar och en öppet visad lojalitet vet ingen.

Att Syrfronak inte saknar ambitioner utanför sitt arbete är dock riktigt. Han använder exempelvis sin privata förmögenhet till att finansiera feliciska legotrupper som han med vinst hyr ut till rojalistsidan i Hynsolge, stridslystna kustlän i Jorpagna och sedan något år även till hertigen av Indarsol. Storamiralen är nämligen gift med den zorakiska hertigen av Indarsols fjärde dotter. Svärfadern har hederstitulerat Syrfronak *"Storgreve av Koalint"* och gjort honom medlem – Riddare – av hans hemliga sällskap Rammarnas Orden. (På zorakiska kallas han Syr Fronk Drakhe. Medlemmarnas förhoppning är att Syrfronak ska hjälpa dem att ta kontroll över hela spannmålskedjan i området. Storamiralen skakar på huvudet åt deras planer, men är upp över öronen förälskad i sin hustru och kaos på Indar kan enbart vara till Feliciens fördel även om svärfar misslyckas.)

Det var även storamiralens idé att nyttja kaparbrev för att försvaga och provocera Feliciens motståndare. Även om han föraktar kaparna och hatar de piratdrägg som numera kapar för riket, så gjorde han sin egen förmögenhet på att köpa och sälja kaparlaster redan innan det blev allmän taktik. Kaparlasterna beskattas även av flottan och därur tar amiralen en andel.

Amiralen är 59 år och en livstid till havs har färat hans ansikte, salta vindar blekt hans hår vitt och havsolen gett honom en mörkdjup solbrun leverfläckstäckt hud. Han har en bister uppsyn och ses enbart le eller skratta i sin hustrus eller kungs sällskap. Trots att han är fruktad för sin skeppsdisciplin och hårda straff är han också respekterad och beundrad av de män han skickar i strid. Vid hans sida till havs finns alltid hans stridsbroder Deminos Maghale – tidigare överste vid havsjägarkåren. Syrfronak har tre svagheter: sin fru, konservatism och rigorösa matrutiner. Med rätt kunskap om dessa skulle hans fiender eventuellt kunna rubba honom.

Barsa Alkymades

Äldsta dottern i yngsta generationen av huset Alkymades har Barsa fått det stora ansvaret att förvalta husets sponsring av lärdom och kunskap. Familjen har gjort ett gott val då Barsa är en mycket vidsynt felicier. Tidigare generationer har fokuserat på lärda människor från Aidne eller från rikena kring Golwynda. Barsa tog dock tidigt kontakt med dvärgen Guazzo Arathaso i Krilloan och de blev vänner. Hon har på så

vis kommit i kontakt med lärde med en kanske mer tekniskt inriktad kunskap. Bland annat har huset anställt den nordjorpagniske uppfinnaren Heureka Flettner som har försetts med en välutrustad verkstad i Alkymades palats i Tyros. Även dvärgarna i de solunska Gizurbergen har Barsa börjat handla lite med och då även avseende deras kunskap. Familjen är splittrad över Barsas nymodigheter och ringaktning för traditionerna. Hon har fiender inom familjen, men hon sitter för tillfället säkert då hennes metoder gett ytterligare glans åt Alkymadesnamnet.

Barsa föredrog bläck och pergament framför kamp och kappsimning. Hon har nu fått ett ordentligt hull, ständigt mörkröda läppar och retirerade tandkött av att alltid ha Kopparhavets finaste viner inom räckhåll. Hon har nyfikna bruna ögon bakom de guazziske näsglasen och tycks alltid ha ett litet leende spelande på läpparna. Hon är lätt att ha att göra med, artig och vänlig mot alla. Barsas mörka sida är dock att hon alltid har ett mål, en agenda i vilken alla andra enbart är pjäser som – om det är fördelaktigt – kan offras. Det gäller anställda såväl som släktingar. För sin fysiska säkerhet bär hon därför en mycket fin mithrillbrynja, två armborstpistoler samt en dold spikslunga kring handleden med sex sylvassa blyspikar.

Edriv, furste av Idhram

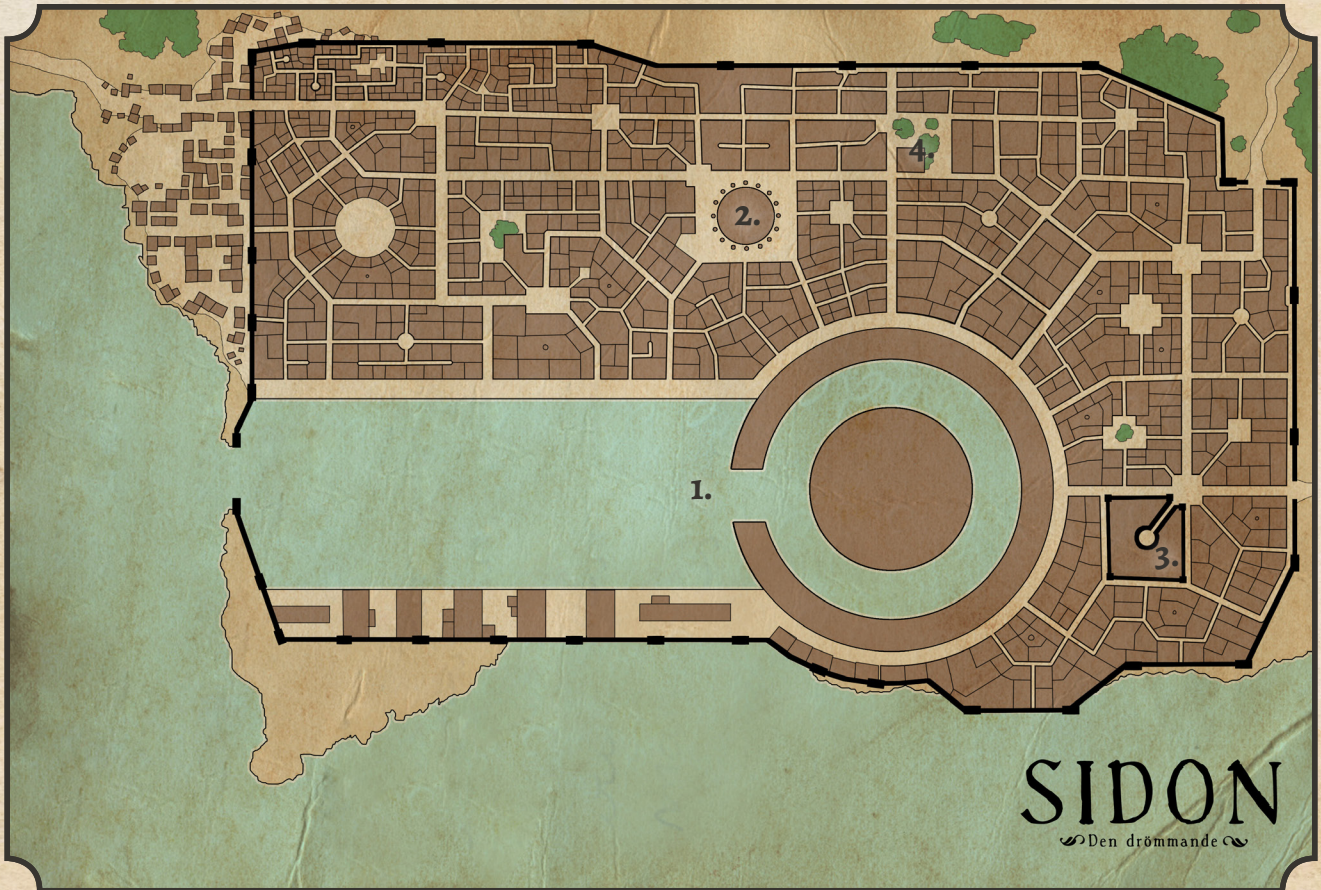
Tolanernas mäktigaste furste med kontroll över de rikaste av Feliciens gruvor. Tillgången på järn i Idhram har gjort att ett stort antal vapen- och rustningsmeder etablerat sig där och en av landets viktigaste silvermyntverk ligger inom en dagsmarsch från silvergruvorna. Här finns flera berömda mästare både inom rustning- och silversmide, även om det mesta av

metallerna transporteras vidare. Allt detta bidrar till furstens rikedom som gör honom inflytelserik ända in i maktens korridorer i Tyros. Nuvarande fursten – Edriv av Idhram – har också genom mellanhänder investerat i den berendiska handeln på Cereval. Edriv tjänstgjorde några år i sin ungdom som livvakt till en av Lirvellas rådsherrar och har fortfarande goda kontakter inom Lirvellas överklass. Vart femte år ansluter han sig inkognito till karavanerna med hästar, feliciska handelsvaror och gåvor. Det är snart dags för en ny sådan resa, men fursten vet inte om han kan genomföra den. Det Hynsolgiska inbördeskriget gör karavanerna osäkra och hemlandets relation till Berendien är minst sagt inflammerad. Efter hans senaste resa hade han med sig lirvelliska experter på drakrepellation vilka han lejt ut till innehavarna av smalugger- och oposergruvorna i sydväst, då dessa stundom råkar ut för ädelstensgiriga drakar som kommer från just Cerbergen. Det ryktas också att fursten har fått sumpdrakar i gåva från sina cerevaliska vänner. De ska hållas i ett svaveldoftande torn i furstens palats i Tyros, men ingen har sett dem. Edriv är vältränad för sina 46 år och är en ytterst skicklig ryttare. Han bär den långa bruna hårpiskan i kîmzonsk stil, men med band av silver, samt ett mörkt helskägg med silverstänk. I strid föredrar han spjut och yxa, men har begränsad stridskapacitet sedan ett år tillbaka. Han råkade då ut för en sfinxattack vid ett besök på en av sina blygruvor. Sfinxen blev visserligen bortdriven, men Edriv förlorade höger ben en bit under knät och delar av musklerna i vänsterarmen blev allvarligt skadade. Edriv oroas nu av lystna brorsöners blickar och fruktar intriger mot honom, särskilt om han skulle fara till Cereval igen. Samtidigt misstänker Spindelns sällskap att Edriv sympatiserar med berendierna i anledning av furstens kontakter med de berendiska karavanhusen, men detta är helt fel då Edriv stöder en felicisk expansion och gärna skulle delta i en invasion för mark i Berendien.

Appendix: karton

- # TYROS
1. MEH POHENES
 2. MEH EDAFOS METOPO
 3. ILMANI VESALION
 4. ILMANI ESALION
 5. MEH KOLPATRAPO
 6. MEH ESALIA METOPO
 7. FYROS

SIDON

1. HAMNEN
2. MEH MATI
3. MEH OXYRO
4. MEH FELISOS

ELIKON

1. MEH TOLANI
2. MEH PORELO
3. MEH KALIOPAS
4. MEH MEROLO
5. LAKYNDA

DARITION

1. GARNISONEN
2. AMIRALITETSHUSET
3. FASTA SLUNGBATTERIER
4. HAMNBASSÄNGEN
5. KAPARNÄST
6. KAJSTADEN
7. HOKLEIDOS

Felicien

0 1 2 3 4 5 10 15 mil

Den tillfångatagna alvfursten Kilaliar sade till kung HAMILON: "Feliciernas fall står skrivet i stjärnorna." Varpå HAMILON replikerade: "Och ditt skall stå skrivet i ditt ansikte!" När järntatuerarens blodiga arbete stod färdigt och Kilaliar förts till den slavsmedja han sköter än till denna dag rann dock tysta tårar längs HAMILONS kinder. Hans son unge Prins Kithagil frågade då sin far varför han grät. HAMILON citerade då en rad ur Kalameikiden: "Den dag skall komma då det heliga Garumos skall sjunka i havet och Kiolomon och allt hans folk gå under."

—ur "*Vita Rex HAMILONI*" av mandelmunken Palien